

LAODICEA

Titlul cărții: Laodicea
Autor: Paul Csavdari
© 2007 Psiho Publishing

CUPRINS

ÎNCOTRO, LAODICEA?.....	pag. 5
CAPITOLUL 1	pag. 8
Ellen White despre doctrinile Bisericii din timpul pionierilor	
CAPITOLUL 2	pag. 18
Ce credeau pionierii adventiști despre Trinitate	
CAPITOLUL 3	pag. 86
Ellen White despre publicarea adevărului	
CAPITOLUL 4	pag. 96
Observații asupra citatelor zis-trinitariene din cartea „ <i>Evanghelizare</i> ” de Ellen White.	
CAPITOLUL 5	pag. 137
105 întrebări legate de “Sfânta Treime” sau Trinitate”	
ANEXE	pag. 160

Încotro, Laodicea?

Laodicea este numele profetic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ea a fost înființată de un grup mic de oameni ai lui Dumnezeu, care au înțeles că au de transmis lumii un mesaj de avertizare aparte: “Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Mesajul acestui grup neînsemnat li se părea ciudat și chiar ofensator multimilor de “creștini” din toate celelalte Biserici, fiindcă prea suna a mustrare. Cum adică, ce vreți să spuneți, că noi nu ne închinăm Dumnezeului creator?

Da, acesta era adevărul. Deși lumea creștină pretindea și pretinde că se închină lui Dumnezeu, ea se închină la ce nu cunoaște. Iar pionierii adventiști au avut curajul de a spune lucrurilor pe nume, fără a se teme de oameni și amenințările lor. Știau că multe din învățăturile existente în creștinismul istoric erau nebiblice. De exemplu botezul prin stropire, Trinitatea, conștiința morților și viața veșnică în suferință.

Din acest motiv, ei le-au respins și au primit doar doctrine care izvorăsc din Scriptură. Ellen White, persoana prin intermediul căreia Domnul ținea legătura cu ei, a susținut hotărât poziția pionierilor, avertizându-i pe conducători să nu schimbe nimic din ce s-a stabilit odată ca adevăr. Totuși, schimbarea s-a făcut pe motiv că “lumina vine crescând”, ignorându-se faptul că și întunericul vine tot așa...

Teologii care urmăreau schimbarea doctrinală au lucrat atât de bine încât cei mai mulți dintre membri nici nu și-au dat seama ce se întâmplă în jurul lor, iar în final au fost obligați ori să accepte noua poziție ori să suporte o despărțire dureroasă de biserica în care slujiseră o viață întreagă.

Laodicea

Aceste manevre au început încă din ultimii ani de viață ai lui Ellen White, când unii dintre noii conducători s-au arătat deranjați de poziția teologică a pionierilor și au făcut presiuni pentru schimbare. Dar fiindcă Ellen White s-a opus, ei au așteptat până la moartea ei, iar apoi au acționat fără teamă. Și, culmea ironiei, justificarea schimbării doctrinei Trinității, căci despre ea vom vorbi în această carte, s-a făcut sub pretextul că Ellen White a cerut această schimbare!

În prima fază, la Conferința de la 1919, s-a insistat asupra coegalității și coeternității Tatălui și a Fiului, căci, se spunea, fără acestea, Isus Hristos nu poate fi considerat Dumnezeu - argument neadevărat, așa cum se va vedea pe parcursul cărții. În a doua fază, cu ocazia Conferințelor din 1928, Duhul Sfânt a fost prezentat ca o persoană de sine stătătoare și distinctă de Tatăl și Fiul, idee nouă și străină de concepția teologică adventistă.

Apoi, în 1931, “lumina cea mare” care lipsea teologiei adventiste a fost așezată în fruntea listei de doctrine. De aici înainte adventiștii se puteau numi “creștini”, iar Bisericile protestante, care până atunci erau deranjate de muștrările micului grup de închinători, au răsuflat ușurate. Sora lor cea “mică” li s-a alăturat, iar Mama lor, Biserica Catolică, era acum fericită!

Astăzi, această modificare doctrinală ne este prezentată ca un mare pas înainte și o mare lumină pe care Biserica a găsit-o în Scriptură. Astfel se încearcă acreditarea ideii că adventiștii au găsit Trinitatea în Biblie, și că ei cred în Trinitatea biblică, nu în cea catolică.

Dar argumentul este doar praf în ochii celor care pun întrebări incomode teologilor și conducătorilor. În realitate, nu există două sau mai multe feluri de Trinitate. Ea este una singură și are la temelie aceeași minciună veche, că

Isus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu! În esență, Trinitatea susține că Tatăl nu putea naște un Fiu, deci termenii de Tată și Fiu trebuie înțeleși doar ca niște roluri! Prin aceasta, Trinitatea “tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul” (1Ioan 2:22).

Noi credem că, prin acceptarea Trinității, drumul pe care a pornit Biserica Adventistă va duce în final exact în brațele Mișcării Ecumenice Mondiale. Din păcate, atunci când se va ajunge acolo, va fi prea târziu. Cei care au stat nepăsători și indiferenți la toate încercările de trezire spirituală oferite de Dumnezeu, vor descoperi prea târziu că au fost înșelați și duși unde nu-și doreau.

Unii cred că atâta timp cât păzesc Sabatul au garanția că sunt pe drumul cel bun. Însă ei uită că așa credeau și evreii din vechime. Dar păzirea Sabatului nu i-a împiedicat să-L părăsească pe Dumnezeu. Mai mult, deși păzeau Sabatul și se considerau sămânța lui Avraam, atunci când a venit ceasul încercării finale, l-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu.

Sămânța lui Avraam, conform Scripturilor, sunt cei ce au o credință vie în Cuvintele lui Dumnezeu, cei ce îl cred pe Dumnezeu pe cuvânt! Ei cred că din moment ce însuși Tatăl spune despre Isus că este Fiul Lui, singurul Lui Fiu născut, acesta este adevărul! Ei cred că *sunt străini și călători pe acest pământ și arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Ei cred că lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeul lor și că le-a pregătit o cetate.* Ei cred că pelerinajul lor pământesc are ca destinație finală Ierusalimul ceresc și numai când vor ajunge acolo vor ști că au ajuns cu adevărat ACASĂ! Până atunci, ei întrebă: “Încotro, Laodicea?”.

Paul Csavdari

Ellen White

despre doctrinele

Bisericii

din timpul pionierilor

Unii susțin că Ellen White a solicitat Bisericii schimbarea doctrinei, dar nu pot oferi nici o singură declarație de felul acesta.

În schimb, se găsesc o mulțime de declarații în care Ellen White susține doctrinele Bisericii așa cum au fost ele mai bine de o jumătate de secol!

Review and Herald, 25 mai, 1905:

“În viitor vor apărea înșelăciuni de tot felul și, ca atare, ne dorim o temelie solidă pentru picioarele noastre. Ne dorim stâlpi solizi pentru clădirea noastră. Nici un ac nu trebuie mutat de la ceea ce a stabilit Domnul. Vrajmașul va aduce teorii false, cum ar fi aceea că n-ar exista nici un sanctuar. Acesta este unul dintre punctele în care va avea loc o îndepărtare de la credință. Unde vom găsi noi siguranță dacă nu în adevărul pe care **Domnul ni l-a dat în ultimii cincizeci de ani?**

SpTB02, *The Foundation of Our Faith*, 1904:

“Vrăjmașul sufletelor s-a gândit să vehiculeze ideea că între adventișii de ziua a șaptea ar trebui să aibă loc o reformă și că această reformă ar consta în renunțarea la doctrinele care au stat ca stâlpi ai credinței noastre și în reorganizare. Dar ce s-ar întâmpla dacă s-ar petrece această reformă și reorganizare? Principiile adevărului pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, le-a dat bisericii rămășiței vor fi îndepărtate. Religia noastră se va schimba. Principiile fundamentale care au susținut lucrarea **în ultimii cincizeci de ani** vor fi considerate erezii. Va apărea o nouă organizație. Vor fi scrise cărți care susțin o nouă orânduială. Se va introduce un sistem intelectual filozofic. Întemeietorii acestui nou sistem vor merge în orașe și vor face o lucrare minunată. Bineînțeles că Sabatul va fi privit cu ușurință, ca de altfel și Dumnezeu care l-a creat. Nimic nu va fi lăsat să se opună noii mișcări. Conducătorii vor susține că virtutea este mai bună decât viciul, dar fiindcă îl dau pe Dumnezeu deoparte, ei își vor pune nădejdea de ajutor în puterea omului, care, fără Dumnezeu, este zadarnică. Temeliile lor vor fi așezate pe nisip, iar furtuna și șuvoaiele vor distruge această clădire. Cine are autoritatea să înceapă o astfel de mișcare? Noi avem Biblia. Avem experiențele din trecut, confirmate de lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt. Avem un adevăr care nu acceptă compromisul. Nu vom respinge așadar orice nu este în armonie cu acest adevăr? Eu am ezitat și amânat să fac cunoscut ceea ce Duhul Domnului m-a îndemnat să scriu. N-am vrut să fiu obligată să combat influența acestor idei greșite. Dar în providența lui Dumnezeu, abaterile care vor urma trebuie întâmpinate.

Review and Herald, 3 martie, 1904:

Nimeni să nu încerce să înlocuiască temeliile credinței noastre, temelii care au fost așezate, la începutul lucrării noastre, prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cu

rugăciune și descoperire divină. Pe aceste temelii noi am clădit **în ultimii cincizeci de ani**. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă și că pot așeza o temelie mai sigură decât aceea care a fost așezată. Dar aceasta este o mare înșelăciune. Nici un om nu poate așeza o altă temelie decât cea care a fost așezată. În trecut mulți s-au apucat să clădească o nouă credință, să stabilească noi principii. Dar cât au durat acestea? Curând s-au dărâmat, pentru că nu erau zidite pe Stâncă. N-au fost obligați și ucenicii să facă față opiniilor omenești? Nu s-au confruntat ei cu teorii false și apoi, după ce le-au respins, n-au rămas ei fermi spunând: “Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”? 1Corinteni 3:11. Așa că noi trebuie să ne păstrăm încrederea până la sfârșit. Cuvinte pline de putere au fost trimise acestui popor de către Dumnezeu și Isus Hristos, scoțându-l din lume pas cu pas la o lumină clară a adevărului prezent. Cu buzele atinse de un foc sfânt, servii lui Dumnezeu au proclamat acest adevăr. Glasul divin și-a pus pecetea Sa asupra autenticității mesajului proclamat.

Review and Herald, 3 martie, Danger in Speculative Knowledge, 1904:

Sunt împuternicită să spun că a sosit timpul să acționăm hotărât. Lucrurile care se văd acum în cauza lui Dumnezeu sunt asemănătoare cu cele întâmplate pe vremea când Balaam l-a făcut pe Israel să păcătuiască înainte ca acesta să intre în țara promisă. Cât de periculos este să înalți un om până acolo încât să devină confuz și să producă confuzie și în mințile altora cu privire la adevărurile pe care **timp de cincizeci de ani** Domnul le-a oferit poporului Său. Puțini pot înțelege apostazia din prezent. Dar Domnul a ridicat perdeaua și mi-a arătat semnificația ei cât și rezultatele pe care le va avea dacă este tolerată. Acum este timpul să ne înălțăm glasurile și să avertizăm. Îl va recunoaște poporul pe Dumnezeu ca pe Conducătorul lui suprem ori va alege

să creadă argumentele și părerile înșelătoare care, atunci când vor fi coapte pe deplin, vor aduce în mințile celor ce le acceptă necunoașterea de Dumnezeu? Aceste cuvinte mi-au fost prezentate în timpul nopții. Punctele de vedere prezentate în cartea “Living Temple”, referitoare la personalitatea lui Dumnezeu, au fost primite chiar și de oameni care au avut o experiență îndelungată în adevăr. Când asemenea oameni consimt să guste din fructul pomului cunoștinței binelui și răului, nu mai este cazul să abordăm delicat acest subiect. Faptul că cei pe care i-am crezut tari în credință au eșuat în a recunoaște influența amăgitoare și distrugătoare a acestei cunoștințe a răului, ar trebui să ne îngrijoreze mai mult ca orice altceva! Faptul că oameni care au avut atâta lumină și dovezi atât de clare ale autenticității adevărului pe care îl deținem au fost destabilizați spiritual și conduși să accepte teorii spiritiste referitoare la personalitatea lui Dumnezeu, nu poate fi considerat un subiect lipsit de importanță. Aceste doctrine, în conformitate cu concluziile lor logice, mătură întregul sistem creștin. Ele desconsideră cu totul lumina pe care Hristos, venit din cer, i-a dat-o lui Ioan pentru poporul Său. Ele ne fac să socotim evenimentele care se află chiar înaintea noastră ca fiind de mică importanță. Ele fac fără efect adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiențele sale din trecut, dându-le în schimb o falsă cunoaștere.

Manuscript Releases, Volum 4, Ms 142, **1905**:

Nimic nu este atât de prețios pentru mine ca gândul că Hristos este Mântuitorul meu. Eu apreciez adevărul, fiecare iotă în parte, întocmai așa cum mi-au fost date prin Duhul Sfânt **în ultimii cincizeci de ani**. Vreau ca toți să știe că eu mă aflu în prezent pe aceeași platformă a adevărului, adevăr pe care noi l-am menținut timp de jumătate de secol. Aceasta este mărturia mea pe care doresc să o prezint astăzi, ziua în care împlinesc șaptezeci și opt de ani.

Scrisoarea 95, 14 martie, adresată lui D.H.Kress, **1905**:
Dumnezeu a așezat în mâinile noastre un steag pe care sunt scrise cuvintele: “Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. El declară că aici sunt cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos. În orice timp și orice loc noi trebuie să ținem sus și ferm acest steag. Poporul ales al lui Dumnezeu trebuie să stea hotărât sub steagul adevărului. Adevărurile pe care noi le-am proclamat **mai bine de jumătate de secol** au fost contestate mereu și mereu. În tot acest timp credința a fost contestată, dar Domnul a demonstrat iar și iar adevărul prin lucrarea Duhului Său Sfânt. Cei care s-au ridicat pentru a verifica și răsturna principiile adevărului prezent, au fost muștrați cu fermitate.

Ms 75, May, Building the Waste Places, **1905**:

Domnul dorește ca noi să prezentăm acum din nou mărturia scrisă a celor ce acum sunt morți, ca să ne vorbească despre lucrurile cerești. Duhul Sfânt ne-a dat sfaturi pentru zilele acestea din urmă. Noi trebuie să repetăm mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său, mărturiile care prezintă clar adevărurile referitoare la sanctuar și care scot în evidență legătura dintre Hristos și adevărurile despre sanctuar. Dacă suntem cu adevărat solii trimiși de Domnul, n-ar trebui să răspândim idei și teorii care contrazic solia pe care Dumnezeu a dat-o prin servii Săi începând cu anul 1844. În acel timp mulți au căutat pe Domnul din toată inima și din tot sufletul. Oamenii pe care Dumnezeu i-a ridicat **erau cercetători atenți ai Scripturilor**. Și cei care astăzi pretind că au lumină dar care contrazic învățăturile solilor rânduiți de Dumnezeu, care au lucrat sub călăuzirea Duhului Sfânt, cei care acum aduc teorii noi **care schimbă stâlpii credinței noastre**, nu împlinesc voia lui Dumnezeu, ci introduc propriile lor rătăcirii, care, dacă sunt primite, vor duce biserica departe de ancora adevărului și o vor îndepărta tot mai mult până când vor accepta orice altă rătăcire care se mai poate născoci.

Preach the Word, p. 5, **1905**:

Atunci când puterea lui Dumnezeu arată care este adevărul, **acel adevăr va trebuie să fie privit întotdeauna ca fiind adevăr**. Nu trebuie să fie îngăduită nici o presupunere ulterioară care este contrară luminii prezentate de Dumnezeu. Se vor ridica unii cu o anumită înțelegere a Scripturii care este poate adevărată pentru ei, dar care de fapt nu este adevărată.

Dumnezeu ne-a dat adevărul pentru timpul de astăzi ca o temelie pentru credința noastră. Tot timpul vor apărea oameni care vor aduce lumină nouă în contradicție cu lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin puterea Duhului Său cel Sfânt.

Câțiva din cei care au trecut prin experiența descoperirii acestui adevăr mai trăiesc încă. În mila Sa, Dumnezeu le-a mai dat încă viață pentru a putea repeta mereu, până la sfârșitul vieților lor, experiențele prin care au trecut, așa cum a făcut și apostolul Ioan până la sfârșitul zilelor sale. Chiar dacă cei ce au ținut odată sus stindardul adevărului, nu mai trăiesc în prezent, experiența lor **trebuie să vorbească prin retipărirea scrierilor lor**. Mi s-a arătat că trebuie să-i facem să vorbească în felul acesta. Astfel vor depune ei mărturie cu privire la adevărul pentru timpul prezent.

Nu trebuie să primim cuvintele acelor care vin cu o solie care contrazice punctele principale ale credinței noastre. Ei adună multe versete din Scriptură și le îngrămădesc ca dovezi pentru presupusele lor teorii. Acest lucru s-a repetat iarăși și iarăși **în ultimii cincizeci de ani**. În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu trebuie respectat ca atare, implementarea acestor adevăruri într-o manieră în care să afecteze unul dintre stâlpii credinței pe care Dumnezeu i-a stabilit în **acești cincizeci de ani**, constituie o mare greșeală. Acela care acționează în acest mod nu cunoaște minunata descoperire a Duhului Sfânt care a dat putere și tărie soliilor din trecut ce au fost revelate poporului lui Dumnezeu.

Early Writings, pp. 258, 259, **1858**:

NU SCHIMBAȚI NICI O IOTĂ. - Mi s-a arătat o mulțime care era tare și în siguranță, neluând seama la aceia care ar fi putut să le zdruncine credința întregului trup. Dumnezeu privea la ea cu aprobare. Mi-au fost arătate trei trepte - solia primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Îngerul care era cu mine mi-a spus: "**Vai de cei care vor schimba chiar și cel mai mic lucru din aceste solii**. Înțelegerea acestor solii este de o importanță vitală. Destinul sufletelor depinde de felul în care sunt primite aceste solii." Din nou atenția mi-a fost îndreptată către aceste trei solii și am văzut cât de frumos și-a câștigat poporul lui Dumnezeu experiența: prin multă suferință și în încercări grele. Dumnezeu i-a călăuzit pas cu pas pentru o vreme îndelungată până când i-a pus cu picioarele pe un platou solid și neclintit.

Review and Herald, 25 mai, **1905**:

SANCTUARUL - CA ȚINTĂ A UNOR ATACURI DEOSEBITE. Pentru că în viitor vom suferi ispite de tot felul, trebuie să stăm cu picioarele pe o temelie solidă. De asemenea avem nevoie de stâlpi robuști pentru clădire. Nici o iotă nu trebuie îndepărtată din ceea ce Domnul a lăsat așa. Dușmanul va veni cu doctrine false, cum ar fi aceea că nu există nici un sanctuar. În această privință mulți se vor depărta de la credință. Unde altundeva ne putem afla în siguranță dacă nu în adevărurile pe care Dumnezeu ni le-a descoperit **în ultimii cincizeci de ani**?

Special Testimonies, Seria B, No.2, p.17, **1904**:

Satana depune eforturi continue de a introduce păreri fanteziste cu privire la sanctuar, degradând imaginea minunată a lui Dumnezeu și a slujirii lui Hristos pentru mântuirea noastră în ceva potrivit minții păcătoase. El îndepărtează puterea care domină în inimile credincioșilor,

o înlocuiește cu teorii închipuite, care au fost inventate pentru a anula adevărurile ispășirii și distruge încrederea noastră în **doctrinile care au avut un caracter sfânt încă de la primirea celei de-a treia solii îngerești**. Astfel, el ne va jefui de însăși credința în solia care ne-a făcut să fim un popor aparte și care a definit identitatea și puterea lucrării noastre.

Gospel Workers, p. 303. **1905:**

Sunt conștientă de faptul că sanctuarul se referă la neprihănire și adevăr, întocmai cum am susținut și noi de atât de mult timp. Satana este acela care conduce mințile multora pe cărări lăturalnice. El este foarte încântat când **acea care cunosc adevărul devin absorbiți de argumentarea din Scriptură a teoriilor eronate** ce nu au nici o legătură cu adevărul. Aceasta este o folosire greșită a Scripturilor; ele nu au fost date pentru a susține eroarea ci pentru a întări adevărul.

Mărturii vol.8 pag. 297, **1904:**

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor care să stea în aceste zile din urmă. Sofismele lui urmăresc să abată mințile de la primejdiile și datoriile acestui timp. Ei nu dau nici o prețuire luminii pe care Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan, pentru poporul Său. Ei învață că scenele de dinaintea noastră nu sunt destul de importante spre a le da o atenție deosebită. Ei fac fără efect adevărul de origine cerească și **jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa din trecut, dându-i în schimb o știință falsă**. “Așa vorbește Domnul: ‘Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea.’” (Ier.6:16).

Nimeni să nu caute să înlăture temeliiile credinței noastre - **temelii care au fost puse la începutul lucrării noastre, prin cercetare cu rugăciune a Cuvântului și prin descoperire. Pe aceste temelii am clădit noi de cincizeci de ani încoace**. Oamenii își pot închipui că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai puternică decât cea care a fost pusă. Însă aceasta este o mare amăgire. O altă temelie decât cea pusă nu poate fi așezată de nici un om. În trecut, mulți s-au apucat să clădească o nouă credință, să statornicească principii noi. Însă cât a dăinuit clădirea lor? A căzut degrabă, căci nu era întemeiată pe Stâncă. Primii ucenici n-au avut ei oare de întâmpinat zisele oamenilor? N-au auzit ei învățăturile false? Dar apoi, după toate acestea, au stat tari și au zis: “Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă”? (1Cor. 3:11) Deci, noi trebuie să ne păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început. Cuvinte puternice au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoțându-l din lume, punct cu punct, la lumina cea clară a adevărului prezent. Cu buze atinse cu focul sfânt, servii lui Dumnezeu au vestit solia. Declarația divină și-a pus sigiliul pe temeinicia adevărului vestit.

Ce credeau pionierii adventiști despre Trinitate

Acest articol scris de R.F.Cottrell,
publicat în *Review and Herald* în 1 iunie 1869,
expune lămurit atitudinea pionierilor și credința lor
în ceea ce privește chestiunea trinității

Aceasta a fost o doctrină populară și a fost privită ca fiind corectă de când episcopul Romei a fost înălțat la rangul și puterea de pontif. Respingerea ei este considerată o erezie periculoasă; dar fiecărei persoane i se permite să o explice în felul său. Toți par a fi de acord că trebuie să o susțină, dar fiecare are libertatea de a o înțelege în felul său, pentru a împăca susținerile ei contradictorii; prin urmare, sunt susținute o mulțime de puncte de vedere de cei care o îmbrățișează, toate fiind corecte, cred, atâta vreme cât își dau acordul oficial pentru doctrină.

În ceea ce mă privește, niciodată nu m-am simțit chemat de a o explica, nici de a o adopta sau de a o apăra, și nici nu am predicat împotriva ei. Dar probabil că eu L-am înălțat pe Domnul Isus Hristos tot atât de mult ca și cei care se numesc trinitarieni. Aceasta este prima dată când ridic pana pentru a spune ceva referitor la doctrină.

Motivele pentru care nu o adopt și nu o apăr sunt:

1. Numele ei este nescripturistic; trinitatea, sau Dumnezeu trunic este necunoscut Bibliei; eu am adoptat ideea că doctrinele care necesită cuvinte născocite de mintea omenească pentru a le exprima, sunt doctrine născocite.
2. Nu m-am simțit niciodată chemat să adopt sau să explic ceea ce este contrar tuturor simțurilor și rațiunii pe care Dumnezeu mi le-a dat. Toate încercările mele de a explica un subiect ca acesta, nu l-ar clarifica prietenilor mei.

Dar dacă sunt întrebat ce cred despre Isus Hristos, răspunsul meu este că eu cred tot ceea ce spune Scriptura despre El. Dacă mărturia Îl prezintă ca fiind în slavă împreună cu Tatăl înainte de a fi lumea, eu cred. Dacă spune că era la început cu Dumnezeu, că era Dumnezeu, că toate lucrurile au fost făcute prin El și pentru El, și că fără El nu a fost făcut nimic din cele create, eu cred. Dacă Scripturile spun că El este Fiul lui Dumnezeu, eu cred. Dacă este declarat că Tatăl L-a trimis pe Fiul Său în lume, eu cred că El a avut un Fiu de trimis.

Dacă mărturia spune că El este începutul creației lui Dumnezeu, eu cred. Dacă este spus că El este strălucirea slavei Tatălui și imaginea exactă a persoanei Sale, eu cred. Și când Isus spune: „Eu și Tatăl una suntem” eu cred; și când El spune: „Tatăl este mai mare decât Mine”, eu cred și aceasta de asemenea, pentru că este cuvântul Fiului lui Dumnezeu, și, mai mult de atât, este perfect logic și cu desăvârșire grăitor de la sine.

Dacă sunt întrebat cum cred că Tatăl și Fiul sunt una, răspund: „Sunt una într-un fel rațional, nu contrar rațiunii. Dacă „și”-ul din propoziție înseamnă ceva, atunci Tatăl și Fiul sunt două ființe. Sunt una în același sens în care Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una. El L-a rugat pe Tatăl Său ca ucenicii Săi să fie una. Exprimarea Sa este ca ei să fie una „după cum noi suntem una”.

Se poate obiecta că, dacă Tatăl și Fiul sunt două ființe distincte, închinându-ne la Fiul și numindu-L Dumnezeu, nu călcăm prima poruncă a Decalogului?

Nu! Este voia Tatălui ca toți oamenii să-L onoreze pe Fiul așa cum Îl onorează pe Tatăl. Nu putem să călcăm porunca și să-L dezonorăm pe Dumnezeu prin faptul că ne supunem Lui. Tatăl spune despre Fiul: „Toți îngerii lui Dumnezeu

să I se închine”. Dacă îngerii ar refuza să se închine Fiului, s-ar răscula împotriva Tatălui.

Copiii moștenesc numele tatălui lor. Fiul lui Dumnezeu a obținut prin moștenire un nume mult mai minunat decât îngerii. Numele este numele Tatălui Său. Tatăl Îi spune Fiului: „Tronul Tău, o, Dumnezeule, este în veci de veci” (Evrei 1:8). Fiul este numit „Dumnezeul Puternic” (Isaia 9:6). Și când va reveni pe pământ, poporul Său va exclama: „Acesta este Dumnezeul nostru” (Isaia 25:9).

Este voia Tatălui ca noi să-L onorăm pe Fiul. Făcând astfel, noi aducem supremă onoare Tatălui. Dacă-L dezonorăm pe Fiul, Îl dezonorăm pe Tatăl; căci El ne cere să-L onorăm pe Fiul Său.

Cu toate că Fiul este numit Dumnezeu, există un Dumnezeu și Tată al Domnului nostru Isus Hristos (1Petru 1:3). Cu toate că Tatăl Îi spune Fiului: „Tronul Tău, o Dumnezeule, este în veci de veci” totuși acest tron I-a fost dat de Tatăl Său; și pentru că El a iubit neprihănirea și a urât nelegiuirea, mai departe spune:

„De aceea Dumnezeule, chiar Dumnezeul Tău Te-a uns” (Evrei 1:9). Dumnezeu L-a făcut pe Isus atât Domn cât și Hristos. (Fapte 2:36).

Fiul este Tată veșnic, însă nu al Lui Însuși, nici al Tatălui Său, ci al copiilor Săi. Exprimarea Sa este: „Eu și copiii pe care Dumnezeu Mi i-a dat” (Evrei 2:13).

R.F.Cottrell

**Și alți pionieri și-au exprimat felul în care au înțeles
Dumnezeirea și pericolele crezului Trinitarian.
Iată câțiva dintre ei:**

James White: 1821-1881

Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl Său erau una. Această rugăciune nu avea în vedere un ucenic cu doisprezece capete, ci doisprezece ucenici, făcuți una în scop și efort pentru cauza Maestrului lor. Nici Tatăl și Fiul nu sunt componenți ai „Dumnezeului trei-unu”. Ei sunt două ființe distincte, și totuși una în conceperea și împlinirea mântuirii. Cei răscumpărați, de la cel dintâi care se împărtășește de marea răscumpărare și până la cel din urmă, toți atribuie slavă, glorie și mărire pentru salvarea lor atât lui Dumnezeu cât și Mielului. (James White, 1868, *Întâmplările Vieții*, pag.343).

„Iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră comună, m-am văzut obligat să vă scriu ca să vă îndemn să vă luptați pentru CREDINȚA (articulat – n.t.) care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna...” (Iuda 3,4) ...

Îndemnul de a lupta pentru credința dată sfinților este numai pentru noi. Și este deosebit de important pentru noi să știm pentru ce și cum să ne luptăm. În cel de-al patrulea verset, el ne oferă motivul pentru care ar trebui să ne luptăm pentru CREDINȚĂ, o credință deosebită: „căci sunt anumiți oameni”, sau o anumită categorie, care tăgăduiesc pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos...

Modul în care spiritiștii au determinat sau au tăgăduit pe singurul Domn Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Hristos,

a fost prin cea dintâi folosire a vechiului crez nescripturistic Trinitarian, și anume că Isus Hristos este veșnicul Dumnezeu, cu toate că nu au nici măcar un singur text pentru a-l sprijini, în timp ce noi avem o abundență de mărturii lămurite ale Scripturii că El este Fiul veșnicului Dumnezeu. (James White, 24 ianuarie 1846, *The Day Star*)

Tatăl este mai mare prin faptul că El este primul. Fiul este următorul în autoritate, pentru că Lui I-au fost date toate lucrurile. (James White, 4 ianuarie 1881, *R&H*).

Cei care învață abolirea legii Tatălui ne spun că poruncile lui Dumnezeu menționate în Noul Testament nu sunt cele zece, ci sunt cerințele Evangheliei, ca pocăința, credința, botezul și cina Domnului. Dar, în timp ce acestea și fiecare dintre celelalte cerințe specifice Evangheliei sunt cuprinse în credința lui Isus, este evident că poruncile lui Dumnezeu nu sunt spusese lui Hristos sau ale apostolilor Săi.

Afirmația că spusese Fiului și ale apostolilor Săi sunt poruncile Tatălui, este tot atât de străină de adevăr ca și vechea absurditate trinitariană că Isus Hristos este Însuși veșnicul Dumnezeu. Și, după cum credința lui Isus cuprinde fiecare cerință specifică a Evangheliei, tot așa poruncile lui Dumnezeu menționate de cel de-al treilea înger cuprind numai cele zece precepte ale legii imutabile a Tatălui, care nu sunt specifice nici unei dispensațiuni, ci comune tuturor. (James White, 5 august 1852, *R&H*, vol.3, nr.7, pag.52, par.42).

Fratele Cottrell are aproape optzeci de ani, și-și amintește de ziua cea întunecată din 1780, și a fost un păzitor al Sabatului pentru mai bine de treizeci de ani. Pe vremuri, era unit cu Bapțiștii de Ziua a Șaptea, dar în anumite puncte era deosebit de restul trupului. El a respins doctrina trinității, de asemenea și doctrina conștiinței omului între

moarte și înviere, și pedepsirea celor răi într-o veșnică conștiință. El credea că cei răi vor fi distruși. Fratele Cottrell și-a înmormântat nu cu mult timp în urmă soția, despre care se spune că era una dintre cele mai bune de pe fața pământului.

Nu mult după aceea, acest pelerin îmbătrânit a primit o scrisoare de la prietenii săi din Wisconsin, care susțineau că este de la doamna Cottrell, soția sa, care adormise în Isus. Dar el, crezând că morții nu știu nimic, era pregătit să respingă îndată erezia că spiritele morților, cunoscând totul, se întorc și discută cu cei vii. Astfel, adevărul este un sprijin pentru vârsta sa înaintată. El are trei fii în Mill Grove, care, împreună cu familiile lor, sunt păzitori ai Sabatului. (James White, 9 iunie 1853, *R&H*, vol.4, nr.2, pag.12, par.16).

Poziția Rămășiței

Ca și erori fundamentale, putem adăuga acestui sabat contrafăcut și alte erori pe care protestanții le-au adus de la biserica Catolică, erori ca botezul prin stropire, trinitatea, conștiința morților și viața veșnică în suferință. Masele care au îmbrățișat aceste erori fundamentale, fără îndoială că au făcut-o din ignoranță; dar se poate concepe că biserica lui Hristos va purta aceste erori până când scenele judecății se vor abate asupra lumii? Noi credem că nu. „Aici sunt cei care păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Această categorie care trăiește chiar înaintea celei de-a doua veniri, nu vor păstra tradițiile oamenilor, nici nu vor îmbrățișa erori fundamentale în legătură cu planul de salvare prin Isus Hristos. Și, pe măsură ce lumina adevărată strălucește asupra acestor subiecte și este respinsă de mase, condamnarea se va abate asupra lor. Când înaintea oamenilor este înfățișat adevăratul Sabat, când pretențiile poruncii a patra le sunt solicitate iar ei resping această

instituție sfântă a Dumnezeuului cerului pentru că au în locul ei o instituție a fiarei, poate fi spus în sensul cel mai deplin că ei se închină fiarei. Mesajul de avertizare al celui de-al treilea înger este dat în legătură cu acea perioadă, când semnul fiarei va fi primit în locul sigiliului viului Dumnezeu. Solemnă, teribilă, rapidă oră! (James White, 12 septembrie 1854, *Review & Herald*, vol.6, nr.5, pag.36, par.8).

Aici putem menționa Trinitatea, care face să dispară personalitatea lui Dumnezeu și a Fiului Său, Isus Hristos, și recomandă botezul prin stropire sau turnare în locul „îngropării cu Hristos în botez”, „făcuți o tulpină cu El în moartea Lui”. Dar trecem de aceste fabule pentru a nota una care este considerată sacră de aproape toți preținșii creștini, atât catolici cât și protestanți. Este schimbarea Sabatului poruncii a patra din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii. (James White, 11 decembrie 1855, *R&H*, vol.7, nr.11, pag.85, par.16).

„Taina păcatului” a început să lucreze în biserică în zilele lui Pavel. În final, ea a înăbușit simplitatea Evangheliei și a corupt doctrina lui Hristos, iar biserica a intrat în pustie. Martin Luther și alți reformatori s-au ridicat în puterea lui Dumnezeu și, cu Spiritul și Cuvântul, au realizat mari progrese în Reformă. Cea mai mare greșală pe care o găsim la Reformă este că reformatorii au oprit procesul reformei. Dacă ar fi continuat și ar fi înaintat până ce ar fi lăsat în spate și ultimul vestigiu al papalității ca nemurirea naturală, botezul prin stropire, trinitatea și păzirea duminicii, biserica ar fi fost acum liberă de erorile ei nescripturistice. (James White, 7 februarie 1856, *R&H*, vol.7, nr.19, pag.184, par.26).

Joseph H. Waggoner

1820-1889

Doctrina Trinității subminează Ispășirea

Fără îndoială că pentru mulți va părea ca lipsit de respect să vorbim astfel despre doctrina Trinității. Dar noi credem că ei vor privi subiectul într-o lumină diferită dacă vor examina într-un mod calm și sincer argumentele pe care le vom prezenta. Noi știm că scriem având cele mai adânci sentimente de respect față de Scriptură și cu cea mai înaltă stimă pentru fiecare doctrină și adevăr al Scripturii. Însă respectul pentru Scriptură nu presupune respect pentru opiniile oamenilor față de Scriptură.

Nu este scopul nostru de a prezenta vreun argument în plus asupra doctrinei Trinității, afară de cele ce sunt necesare subiectului pe care îl analizăm, și anume cel al ispășirii. Iar noi suntem dispuși, pe deplin dispuși, să lăsăm concluzia problemei în seama cititorilor noștri, în speranța că vor face un efort în a-și depăși prejudecățile, dacă din nefericire ar avea așa ceva. Punctele în care nu sunt consecvenți trinitarienii și pe care le vom aborda, cu scopul de a elibera doctrina Ispășirii de reproșurile care i-au fost aduse atât de mult timp, sunt însăși consecințele ce decurg din sistemul lor teologic. Indiferent cât de abili ar fi scriitorii la care ne gândim, ei nu se pot elibera de inconsecvențe fără a-și corecta doctrina.

Mulți teologi chiar cred că ispășirea, în ceea ce privește măreția și eficacitatea ei, este legată de doctrina Trinității. Dar noi nu putem vedea legătura dintre cele două. Dimpotrivă, apărătorii acestei doctrine ajung chiar în situația dificilă pe care doreau atât de mult s-o evite. Dificultatea lor constă în următoarele: ei consideră negarea

Trinității ca fiind negarea divinității lui Hristos. Dacă ar fi așa, ar trebui să ne agățăm de doctrina Trinității cu toate puterile, dar nu este cazul. Cei care au citit comentariile noastre asupra morții Fiului lui Dumnezeu, știu că noi credem hotărât în divinitatea lui Hristos; dar nu putem accepta ideea Trinității după cum este susținută de trinitarieni, fără a renunța la ideea noastră asupra măreției sacrificiului făcut pentru răscumpărarea noastră.

Iar aici este demonstrat cât de admirabil se întâlnesc în cadrul teologiei cele mai răspândite două extreme. Cei mai eminenti trinitarieni și cei mai slabi unitarieni se întâlnesc și sunt perfect de acord în privința morții lui Hristos – credința ambilor se sprijină pe socinianism. **Unitarienii cred că** Hristos a fost un profet și un învățător inspirat, dar numai uman; de aceea moartea Sa se constituie numai în aceea a unui trup omenesc. **Trinitarienii insistă că** termenul „Hristos” cuprinde două naturi distincte și separate: una care a fost numai umană; cealaltă, a doua persoană din Trinitate, care a locuit în trup de carne pentru o scurtă perioadă, dar căreia îi era imposibil să sufere sau să moară; prin urmare, Hristos care a murit a fost numai natura umană în care a locuit divinitatea.

Ambele părți au o jertfă umană și nimic mai mult. Nu contează cât de preamărit a fost Fiul pre-existent; indiferent cât de glorios, cât de atotputernic și chiar veșnic, dacă a murit numai partea umană, sacrificiul a fost în exclusivitate omenesc. Și în ceea ce privește moartea intermediară a lui Hristos, aceasta este socinianism. În felul acesta remarcă este îndreptățită, și anume, că doctrina trinității depreciază ispășirea, lăsându-i ca bază numai o jertfă umană. Câteva citate vor demonstra corectitudinea acestei afirmații. (J.H.Waggoner, 1884, *Ispășirea în Lumina Naturii și a Descoperirii*, pag.164, 165).

Avem încredințarea că am demonstrat pentru convingerea fiecăruia dintre acei care „tremură înaintea Cuvântului” Domnului, că Fiul lui Dumnezeu, care era la început, prin care au fost făcute lumile, a suferit moartea pentru noi; declarațiile des repetate de teologi, potrivit cărora a murit numai un trup uman, sunt, potrivit Scripturii, dovedite ca neadevărate. Acești scriitori iau doctrina Trinității ca temelie și susțin că Hristos este a doua persoană în Trinitate și deci nu putea muri. Astfel, ei consideră că moartea nu este o încetare a vieții; și, prin cele două considerente nescripturistice, intră în numeroase dificultăți și încarcă doctrina Ispășirii cu contradicții lipsite de sens. Noi nu ne vom așeza în opoziție cu opiniile religioase ale altor oameni dacă nu este necesar, ci vrem să eliberăm doctrina Ispășirii de consecințele acestor idei și suntem obligați să respingem aceste argumente binecunoscute aduse în favoarea doctrinei Trinității.

În *Manualul Ispășirii*, textul din 1Ioan 5:20 este citat ca și conținând dovada unei Trinități și a Divinității Supreme a lui Hristos. Acolo se pretinde că El este numit „adevăratul Dumnezeu și viața veșnică”. Întregul verset sună astfel: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi suntem în Celce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică”. O persoană trebuie să fie puternic legată de o teorie pentru a citi acest verset și să nu vadă deosebirea evidentă dintre adevăratul Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu. „Noi suntem în Celce este adevărat”. Cum? „În Isus Hristos, Fiul Lui”. Deosebirea dintre Hristos și adevăratul Dumnezeu este în mod clar arătată chiar în cuvintele Mântuitorului din Ioan 17:3: „... să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”

Mai multă polemică se dezlănțuie asupra versetului din Isaia 9:6, atunci când este citat ca sprijinind Trinitatea, verset pe care l-am citat mai înainte ca referindu-se la Marele nostru Preot care Și-a vărsat sângele pentru noi. Apărătorii acestei teorii vor spune că versetul face referire la o Trinitate pentru că Hristos este numit „Părintele veșniciei”. Dar, pentru acest motiv, și din alte motive, noi afirmăm că versetul nu face nici o referire la Trinitate. Este Hristos “Părintele veșniciei” în cadrul Trinității? Dacă acesta este adevărul, atunci cine este “Fiu în cadrul ei”? Ori dacă El este atât Părinte cât și Fiu, atunci cum poate fi Trinitate? Căci Trinitatea presupune trei persoane.

Pentru a putea vorbi despre Trinitate trebuie menținută deosebirea dintre Tată și Fiu. Acum, Hristos este numit „a doua persoană a Trinității”; dar dacă textul din Ioan 9:6 vorbește despre existența unei Trinități, sau se referă la ea, atunci versetul demonstrează că Hristos este nu cea de-a doua persoană, ci prima, fiind “Părintele”, deci Tatăl. Iar dacă El este prima persoană, atunci cine este cea de-a doua? Este limpede că acest text nu susține o asemenea doctrină. (J.H. Waggoner, *Ispășirea în Lumina Naturii și a Descoperirii*, pag.167, 169, **1884**).

Așa cum am remarcat înainte, marea greșeală a trinitarienilor în argumentația asupra acestui subiect este următoarea: ei nu fac nici o deosebire între negarea Trinității și negarea divinității lui Hristos. Ei văd numai cele două extreme, între care se află adevărul; iar ei consideră fiecare referință la pre-existența lui Hristos ca o dovadă în sprijinul Trinității. Scriptura mărturisește în mod lămurit despre pre-existența lui Hristos și despre divinitatea Sa; însă păstrează o desăvârșită tăcere în ceea ce privește Trinitatea.

Declarația potrivit căreia Fiul lui Dumnezeu nu putea muri este tot atât de departe de învățăturile Bibliei ca lumina de

întuneric. Și dacă i-am întreba pe trinitarieni: “căreia dintre cele două naturi îi datorăm salvarea?”, răspunsul trebuie să fie desigur: „aceleia care a murit sau și-a vărsat sângele pentru noi” căci „noi avem răscumpărarea prin sângele Său.” Atunci, este evident că, dacă numai natura umană a murit, Răscumpărătorul nostru este numai uman, iar divinul Fiu al lui Dumnezeu nu a luat parte la lucrarea de răscumpărare, căci nu putea să sufere sau să moară. Cu siguranță că avem dreptate atunci când afirmăm că doctrina Trinității înjosește Ispășirea prin coborârea sacrificiului sângelui răscumpărător la standardul inferior al socinianismului. (J.H. Waggoner, **1884**, *Ispășirea în Lumina Naturii și a Descoperirii*, pag.173; se poate găsi de asemenea și în *R&H*, 1 nov., vol.22, pag.189, **1863**).

Pre-existența și divinitatea Mântuitorului nostru sunt cel mai clar dovedite de acele versete care se referă la El, identificându-L cu „Cuvântul”. „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3). Aceasta dovedește în mod lămurit o divinitate pre-existentă. Autorul spune: „La început era Cuvântul”. Ceea ce Ioan numește „Cuvântul” în aceste pasaje, Pavel numește „Fiul” în Evrei 1:1-3, „... Dumnezeu la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care a făcut și veacurile; El, care este oglindirea slavei Lui, și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...” Și în alte locuri din această scrisoare, Isus Hristos este considerat o persoană preamărită. În aceste pasaje descoperim divinitatea sau „natura preînaltă” a Domnului nostru. Într-adevăr, limbajul nu poate descrie mai clar acest adevăr; de aceea nu este necesar a cita și alte texte pentru a demonstra aceasta, căci a fost demonstrat suficient deja.

Primul citat spune despre Cuvânt că era Dumnezeu, și, de asemenea, „Cuvântul era cu Dumnezeu”. Nu este nevoie de nici o dovadă în plus – căci, într-adevăr, acest citat este el însuși suficient – cum că Cuvântul, ca Dumnezeu, nu era Dumnezeuul cu care era împreună. Și după cum nu este decât „un singur Dumnezeu”, termenul care se referă la Cuvânt trebuie să fie folosit într-un sens subordonat, ceea ce este lămurit de Pavel, care identifică această persoană pre-existentă cu Fiul lui Dumnezeu. Acest fapt este de asemenea confirmat și de cuvintele lui Ioan când spune: Cuvântul „era la Tatăl” (1Ioan 1:2); de asemenea el spune: Cuvântul era „Fiul Său, Isus Hristos.” (vers.3).

Este normal ca Fiul să poarte numele și titlul Tatălui Său, mai ales când Tatăl Îl face reprezentantul Său exclusiv pentru om și Îl îmbracă cu o asemenea putere – „prin care a făcut lumile.” Că este folosit termenul de „Dumnezeu” într-un astfel de sens este de asemenea dovedit de Pavel care, citând Psalmul 45:6.7, îl aplică la Isus. „Pe când Fiului i-a zis: ‘Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci, ... de aceea Dumnezeule, Dumnezeuul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi’ (Evrei 1:8.9). Titlul de Dumnezeu este aplicat Fiului care este uns de către Dumnezeuul Său. Acesta este cel mai înalt titlu pe care-l poate purta, și este evident folosit aici cu sensul de subordonat Tatălui Său.

Este deseori susținut că Acest preînălțat a venit pe pământ și a locuit într-un trup omenesc pe care l-a părăsit în ora morții Sale. Dar Scripturile învață că Acest preînălțat a fost exact aceeași Persoană care a murit pe cruce; și chiar în aceasta constă imensul sacrificiu făcut pentru om – dragostea minunată a lui Dumnezeu și bunăvoința singurului Său Fiu. Ioan spune: „Cuvântul vieții”, „Cel care a fost de la început”, „care era cu Tatăl”, Cel preînălțat, Cel pre-existent, „pe care L-am auzit, pe care L-am văzut

cu ochii noștri, pe care L-am privit, și pe care L-au îmbrățișat mâinile noastre.” (J.H. Waggoner, *Ispășirea în Lumina Naturii și a Descoperirii*, pag.152-154, **1884**).

Întrebare: Ce este duminica, sau ziua Domnului în general?

Răspuns: Este o zi dedicată de apostoli în onoarea sfintei **Trinități** și în memoria faptului că Hristos, Domnul nostru, a înviat din morți duminica, a trimis Duhul Sfânt într-o duminică, etc.; și de aceea este numită ziua Domnului. Mai este numită și „Sunday” (în limba engleză „ziua soarelui” – n.t.) de la vechea denumire a romanilor „Dies Solis”, ziua soarelui, căruia îi era închinată. – *Douay Catechism*, pag.143. (J.H.Waggoner, 18 iulie **1854**, *R&H*, vol.5, nr.24, pag.86, par.16-18).

Joseph Bates: 1792-1872

Părinții mei erau vechi membri ai bisericii Congregaționale împreună cu toți copiii lor și sperau din toată inima că și noi ne vom uni cu ei. Însă ei au adoptat în credința proprie câteva puncte pe care eu nu le pot pricepe. Voi oferi două exemple: felul în care botezau și doctrina Trinității. Tatăl meu, care a fost diacon o lungă perioadă de timp, s-a străduit să mă convingă că punctele lor de doctrină erau corecte...

În ceea ce privește trinitatea, am concluzionat că era o imposibilitate pentru mine să cred că Domnul Isus Hristos, Fiul Tatălui, era de asemenea Atotputernicul Dumnezeu, Tatăl, una și aceeași ființă. I-am spus tatălui meu: „Dacă mă poți convinge că noi suntem una în acest sens, că tu ești tatăl meu, iar eu sunt fiul tău; și de asemenea că eu sunt tatăl tău și tu fiul meu, atunci voi putea crede în trinitate.” (Joseph Bates, 1868, *Autobiografia Prezbiterului Joseph Bates*, pag.204).

Încă un lucru: se face multă zarvă pentru aceia dintre ai noștri care au trecut de partea celor de la „Shakers”. Eu spun că este rușinos ceea ce au făcut, deoarece, în primul rând, ei au predicat atât de clar și distinct apropiata revenire a Domnului nostru Isus Hristos personal pentru a-Și aduna sfinții – iar apoi, mergând la „Shakers”, susțin că El a venit spiritual în Mama lor, Ann Lee, cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă. Aceasta, fără îndoială, se datorează învățăturilor și credinței lor anterioare în doctrina numită „trinitate”...

Noi credem că Petru și Stăpânul său au lămurit o dată pentru totdeauna această chestiune din Matei 16:13-19; iar eu nu înțeleg de ce Daniel și Ioan au afirmat explicit că Hristos este Fiul, nicidecum Dumnezeu Tatăl.

Cum și-ar fi explicat Daniel propria viziune din capitolul șapte, dacă „Hristos era Dumnezeu”? El vede pe Unul „ca Fiul omului (și nu o altă persoană), căruia I s-a dat Domnia, și Slava, și o împărăție, alături de Cel Îmbătrânit de Zile. Mai târziu, Ioan îl descrie pe Unul stând pe un tron și având o carte în mâna dreaptă, și apoi Îl vede pe Isus, deosebit de Acesta, venind spre tron, și luând cartea din mâna Celui ce stătea pe el.

Acum, dacă ar fi posibil ca aceste două persoane total diferite să apară într-o singură persoană, atunci aș putea crede că Dumnezeu a murit și a fost îngropat în locul lui Isus, și că Pavel a greșit când a spus: „Acum, Dumnezeul păcii care a adus înapoi dintre cei morți pe Domnul nostru Isus Hristos, marele Păstor al oilor” etc.; precum și că Isus nu a vrut să spună că El a venit de la Dumnezeu și că merge la Dumnezeu, când a afirmat aceasta, etc.; și mult mai multe, dacă este nevoie, pentru a demonstra completa absurditate a unei asemenea credințe. (o scrisoare scrisă de Joseph Bates către William Miller, 1848, *Experiența Trecută și Prezentă*, pag.187).

Merritt E. Cornell: 1827-1893

Protestanții și catolicii sunt atât de uniți în concepții, încât nu este greu de înțeles cum vor face protestanții un chip Fiarei. Masele protestante cred împreună cu catolicii în trinitate, nemurirea sufletului, starea de conștiință a celor morți, răsplata și pedeapsa la moarte, tortura veșnică a celor răi, moștenirea sfinților dincolo de ceruri, botezul prin stropire, și DUMINICA PĂGÂNĂ în locul Sabatului; toate acestea sunt contrare spiritului și literei Noului Testament. Evident că între mamă și fiice există o izbitoare asemănare familială. (M.E.Cornell, 1858, *Facts For The Times*, pag.76).

Cine sunt mormonii?

Uneori opozanții noștri, ajungând în postura de a nu mai avea ce să adauge propriei argumentații, strigă în consecință: sunteți mormoni! Ei nu pot demonstra că vederile noastre asupra darurilor spirituale sunt nescripturistice, sau lipsite de rațiune, însă, datorită faptului că mormonii pretind a avea aceste daruri, ei gândesc că au un prilej deosebit de a stârni prejudecăți împotriva noastră, numindu-ne „mormoni”. Dar această acuzație își pierde toată puterea când ne gândim că credința în darurile spirituale nu este specifică mormonilor. Cei mai învățați și devotați oameni din sectele protestante au pretins același lucru atât în teorie cât și în practică (vezi lucrarea *Puteri Miraculoase*, publicată de Review Office). Adevărul este că noi nu credem la fel ca mormonii în nici un punct care le este specific. Dar dacă a fi de acord cu mormonii în punctele de bază ale credinței lor, face pe cineva vrednic de a le purta numele, atunci chiar bisericile ortodoxe de astăzi sunt pline de mormoni.

Crezul Mormon învață doctrina Trinității. „Că Hristos era Dumnezeu, Tatăl tuturor lucrurilor” (Biblia Mormonă,

Cartea lui Mosia, par.5). „Iată! Eu sunt Isus Hristos. Eu sunt Tatăl și Fiul” (*Cartea lui Estera*, cap.1, par.3). „Este Fiul lui Dumnezeu chiar Tatăl veșnic? Da, este chiar Tatăl veșnic” (*Cartea lui Alma*, cap.8, par.7).

Ei cred într-un Dumnezeu imaterial. „Obiectul venerației și închinării noastre este adevăr, lumină și dragoste, acestea sunt aceleași în toate lumile; și după cum acestea îl constituie pe Dumnezeu, El este Același în toate lumile; oriunde găsești plinătatea înțelepciunii, a cunoașterii, a adevărului, a bunătății, a dragostei și a altor calități asemănătoare, acolo îl găsești pe Dumnezeu în toată slava, puterea și maiestatea Sa – drept pentru care, dacă venerează aceste calități, îl venerezi pe Dumnezeu” (Profetul Mormon, pag.24,25).

Ideea potrivit căreia Hristos este chiar veșnicul Dumnezeu sau că Dumnezeu este imaterial, fără trup, membre sau sentimente, este o învățătură din crezul majorității bisericilor.

Mormonii serbează duminica păgână, ceea ce fac și protestanții în general. Dar de ce se merge mai departe? Nu există în lumea asta o categorie religioasă de oameni care să se deosebească mai evident de mormoni atât în teorie cât și în practică, așa cum sunt Adventiștii de Ziua a Șaptea. Cei ce ne acuză ca fiind „mormoni”, cad de acord cu ei în zece puncte, iar noi într-unul. De aceea tragem concluzia că aceste persoane pur și simplu au încurcat grupările și au ridicat o acuzație care li se aplică numai lor, pentru a crea un prejudiciu unei alte categorii căreia nu i se aplică. (M.E.Cornell, 7 aprilie 1863, *R&H*, vol.21, pag.149, par.5-16).

Investigare Scripturală

În timp ce eram la „West Union”, am observat că doctrina mortalității omului a produs o mare tulburare printre oameni. Într-o discuție purtată cu prezbiterul R. Swearagen

(metodist) asupra naturii omului, adevărul a strălucit mai puternic pentru sfințirea celor ce-l primesc.

Întrebare: Învăță Scripturile că omul posedă un principiu conștient, nemuritor?

Răspuns: Chestiunea a fost discutată timp de șapte seri în fața judecătorului McClintock, ca moderator. Această investigație a determinat vânzarea cărților și broșurilor, și m-am gândit că rezultatul era tot atât de bun ca și discuțiile în general. Frații s-au gândit că am putea evita aceste discuții numai cu riscul pierderii cauzei, fiindcă am fi părut că ne temem de a întâlni opoziția lor. Deoarece un raport complet ar putea fi plictisitor, voi oferi o selecție scurtă din multele poziții și argumente...

Swearagen: Hristos Și-a dat sufletul, nu numai suflarea. El spune: „Am puterea de a-Mi da viața, și am puterea de a lua din nou.” Ceva era conștient pentru a lua din nou viața.

Răspuns: Sufletul Său a constituit jertfa. „S-a dat pe Sine însuși la moarte” (Isaia 53:10-12). Jertfa trebuia să moară. Fiul putea să-și ia înapoi viața doar atunci când i-a dat-o Tatăl. „Am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos” (1Corinteni 15:15). „Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții” (Fapte 2:24). „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în locuința morților („hades” sau mormânt), și nici nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (vers.27).

Swearagen: Vedeți, el nu este mulțumit doar să spună că sufletul omului moare împreună cu trupul său, ci merge mai departe în această blasfemie și spune: „Sufletul lui Hristos a murit” – că divinitatea a murit! El chiar ucide o parte din Dumnezeu! Ce blasfemie îngrozitoare!

Răspuns: Dacă ar fi blasfemie să spui că Fiul lui Dumnezeu a murit, o și mai mare blasfemie descoperim în „Disciplina Metodistă”...

Însă ceea ce este cel mai grav, este că această acuzație se aduce Bibliei. În Ioan 1:2.14 învățăm că acest „Cuvânt” care „era la început cu Dumnezeu”, „s-a făcut trup.” Iar în Evrei 1:2.3, se spune despre Fiul lui Dumnezeu, care era „întipărirea Ființei Lui”, că „a curățat păcatele noastre”. Ceea ce se numește „oglinzirea slavei” lui Dumnezeu, a fost sacrificiul, și bineînțeles că trebuia să moară.

În Filipeni 2:5-8: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”.

Nu găsim exprimat nimic mai clar în Scriptură decât că Acela care a venit din cer este Cel care a murit; că Acela care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii” în vederea suferinței morții, chiar a fost „omorât în trup” (Evrei 2:9, 1Petru 3:18). „S-a dat pe Sine însuși la moarte” (Isaia 53:12).

Dacă Hristos a murit, suflet și trup, și a fost înviat, suflet și trup, atunci omul va fi înviat din morți suflet și trup, căci Hristos, în înălțarea Sa, a simbolizat primele roade din cei ce au adormit (1Corinteni 15:20).

Dacă, așa cum spunea Clarke, „Logosul veșnic” a „suferit și murit”, este o nebunie să vorbiți despre o parte din om care nu este supusă morții. O asemenea afirmație sună mai degrabă ca ecoul minciunii bătrânului șarpe: „Nu veți muri.” (*M.E.Cormell, 23 decembrie 1862, R&H, vol.21, nr.4, pag.25,26*).

Alonzo T. Jones: 1850-1923

Cel ce a fost **născut** în forma lui Dumnezeu, a luat forma omului. „În trup El era tot timpul asemenea lui Dumnezeu, dar nu S-a înfățișat ca Dumnezeu.” „El S-a dezbrăcat pe Sine de forma lui Dumnezeu, și în locul ei a luat forma și chipul omului”. „El a renunțat pentru un timp la măreția formei de Dumnezeu.” (A.T.Jones, *Buletinul Conferinței Generale*, 1895, pag.448).

El a fost născut de către Duhul Sfânt, Cu alte cuvinte, Isus Hristos a fost născut din nou. El a venit din cer întâiul născut al lui Dumnezeu, pe pământ, și a fost născut din nou. Dar toată lucrarea lui Hristos merge în paralel cu noi; El, Cel fără de păcat, a fost făcut păcat pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. El, Cel viu, Prințul și Autorul vieții, a murit pentru ca noi să putem trăi. El, ale cărui origini merg până în zilele veșniciei, Cel dintâi născut al lui Dumnezeu, a fost născut din nou pentru ca noi să putem fi născuți din nou. (*Christian Perfection*, par.53, 54A, *Predici de A.T.Jonesc, R&H*, 7 iulie - 1 august 1899; *Lecții de credință*, pag.154).

11. „În conformitate cu această opinie...”, s-a considerat că „religia creștină”, adică „creștinătatea în general”, este recunoscută și declarată ca fiind religia acestei națiuni, și, în consecință putem spune că „aceasta este o națiune creștină”. Astfel, „într-un limbaj mai mult sau mai puțin emfatic”, este îndreptățit faptul că „înțeleșul” Constituției Statelor Unite implică (1) menținerea disciplinei Bisericii de către puterea civilă; (2) necesitatea jurământului religios; (3) necesitatea jurământului religios ca test pentru a ocupa posturi publice; (4) taxe publice pentru întreținerea religiei și a învățătorilor religioși; (5) necesitatea crezului în Trinitate și în inspirația „Sfintelor Scripturi ale Vechiului și Noului Testament”; (6) acuzația de blasfemie împotriva

oricărei persoane care vorbește sau trăiește în nepăsare față de religia stabilită; și (7) legi pentru serbarea duminicii, cu încetarea generală a tuturor „activităților laice”.

12. Vă întreb: ce altceva a fost pretins de papalitate în vechime decât ce este “subînțeleș” în textul Constituției naționale? Ce altceva a pretins papalitatea însăși decât ca „religia creștină” să fie religia națională; ca disciplina Bisericii să fie menținută de puterea civilă; ca testul jurământului religios să fie aplicat tuturor; ca publicul să fie taxat pentru susținerea religiei și a închinării religioase; ca să fie impusă credința în doctrina Trinității și în inspirația „Sfintelor Scripturi ale Vechiului și Noului Testament”; ca să fie pronunțată învinuirea de „blasfemie” asupra tuturor acelor care ar vorbi sau ar acționa „spre disprețul religiei mărturisite de aproape întreaga comunitate”; și ca tuturor să li se pretindă prin lege să serbeze duminica? Într-adevăr, ce altceva mai mult decât aceasta ar putea cere sau chiar dori aproape toate religiile despotice care ar putea fi imaginate? (A.T.Jones, 1901, *Ecclesiastical Empire*, pag. 837-838).

Aici avem o declarație religioasă deosebită. Solicitantul trebuie să demonstreze că este un pastor hirotonisit al unei denominațiuni religioase, și trebuie să fie recomandat de un grup eclesastic autorizat. Este adevărat că, prin această lege, nu i se cere direct să declare că el crede în Trinitate sau în comunicarea cu sfinții, sau în învierea morților. Dar i se cere să fie religios și să aparțină de o denominațiune religioasă. Dacă nu îndeplinește condițiile, nu poate fi investit. Acesta nu este nimic altceva decât un test religios în vederea calificării pentru o slujbă publică în Statele Unite și reprezintă o clară violare a clauzei Constituției care declară că: „Nici un test religios nu va fi vreodată cerut pentru calificarea vreunui demnitar sau funcționar public în Statele Unite”.

Mai mult decât atât: cu toate că, așa cum am afirmat mai sus, nu se pretinde nici un test direct al credinței în trinitate, etc., acest lucru este făcut indirect. Căci pentru a fi un pastor într-o poziție bună, pentru a fi hirotonisit într-o denominațiune religioasă, el trebuie să treacă un test riguros asupra multor puncte religioase. De aceea, această pretenție realizează indirect ceea ce nu se face direct, și este tot atât o violare a Constituției ca și când ar fi făcut-o direct. (A.T.Jones, 1891, *Cele Două Republici*, pag.801).

Un altul, și cel mai notabil dintre victimele teologiei lui Calvin, a fost Servetus, care s-a opus doctrinei Catolice a trinității și a botezului copiilor. El a publicat o carte intitulată „Creștinătatea Restaurată”, în care și-a exprimat crezul. La insistența și cu ajutorul lui Calvin, a fost urmărit în justiție de Inchiziția papală și condamnat la moarte pentru blasfemie și erezie, dar a scăpat din închisoarea lor din Dauphine, Franța, și, în drumul său spre Italia a trecut prin Geneva și a rămas acolo pentru scurt timp. Chiar când era pe cale de a pleca spre Zurich, la instigarea lui Calvin, a fost înhățat și, datorită cărții menționate înainte, a fost acuzat de blasfemie. Rezultatul, așa după cum știu toți, a fost că a murit ars pe rug, iar urmașii lui Servetus au fost alungați din Geneva. (A.T.Jones, 1891, *Cele Două Republici*, pag.590).

A.J.Dennis

Ce contradicție de termeni se găsește în crezul trinitarian: „În unitatea acestui cap sunt trei persoane, de o singură substanță, putere și veșnicie, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”. Există multe lucruri misterioase scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, dar putem cu siguranță presupune că Domnul niciodată nu ne cheamă să credem imposibilități. Dar crezurile deseori o fac (A.J.Dennis, 22 mai 1879, ST).

John Matteson

Hristos este Fiul literal al lui Dumnezeu. „Singurul născut din Tatăl” (Ioan 1:14). El este Dumnezeu pentru că El este Fiul lui Dumnezeu; nu datorită meritului învierii Sale. Dacă Hristos este singurul născut din Tatăl, atunci noi nu putem fi născuți din Tatăl într-un sens literal. Este numai în sensul secundar al termenului. (John Matteson, 12 octombrie 1869, *R&H*, pag.123).

Uriah Smith: 1832-1903

În 1 Corinteni 15 găsim că nu omul firesc deține nemurirea; în continuare Pavel îi asigură pe romani că prin persistența cu răbdare în facerea binelui, toți pot obține nemurirea și viața veșnică. Este o altă doctrină, numită trinitatea, care pretinde că Dumnezeu este fără formă sau membre; că cei trei, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt o persoană.

Ar putea Dumnezeu să fie fără formă sau membre când El „vorbește lui Moise față către față precum un om prietenului său?” (Exodul 33:11) sau când Dumnezeu spune „Nu-Mi poți vedea fața; căci nimeni nu poate să mă vadă și să trăiască? Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii, și te voi acoperi cu mâna Mea în timp ce voi trece; și îmi voi trage mâna la o parte de la tine și Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea” (Exod 33:20. 22.23). Hristos este imaginea exactă a persoanei Tatălui. (Evrei 1:3). (Uriah Smith, 10 iulie 1856, *R&H*, vol.8, nr.11, pag.87, par.33).

Mielului, în aceeași măsură ca și Tatălui care stă pe tron, I se aduce laudă în acest cântec de adorare. Comentatorii, în unanimitate, s-au prins de aceasta ca o dovadă că Hristos trebuie să fie de aceeași vârstă cu Tatăl; căci altfel, spun ei,

aici ar fi adusă creaturii închinarea ce I se cuvinte numai Creatorului. Dar nu aceasta este neapărat concluzia ce se desprinde din text.

Scripturile nu vorbesc nicăieri despre Hristos ca fiind o ființă creată, dar mărturisesc în mod clar că El a fost născut din Tatăl. În timp ce El, ca Fiu, nu deține o veșnicie a existenței petrecute împreună cu Tatăl, totuși, începutul existenței Sale, ca născut al Tatălui, precede întreaga lucrare de creație, în care El este împreună creator cu Dumnezeu (Ioan 1:3; Evrei 1:2). Nu poate Tatăl să poruncească să I se aducă închinare unei astfel de ființe egale cu Sine, fără ca închinătorul să devină idolatru? El L-a înălțat în poziția care Îl face potrivit pentru a fi adorat, și chiar a poruncit să-I fie adusă închinarea, ceea ce nu face necesară existența Sa veșnică alături de Tatăl. Hristos Însuși declară că „precum Tatăl are viața în Sine Însuși, tot așa I-a dat Fiului să aibă viața în Sine Însuși” (Ioan 5:26). Tatăl „L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9).

Tatăl Însuși spune: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evrei 1:6). Aceste declarații arată că Hristos este acum o ființă vrednică de închinare în aceeași măsură cu Tatăl; dar nu demonstrează că El deține o eternitate a existenței împreună cu Tatăl (Uriah Smith, 1882, *Daniel și Apocalipsa*, pag.430).

Numai Dumnezeu este fără de început. În cea mai timpurie epocă când a putut exista un început – o perioadă atât de îndepărtată încât pentru mințile finite este practic veșnică – a apărut Cuvântul. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Acest Cuvânt necreat a fost Ființa care, la împlinirea vremii, S-a făcut trup și a locuit printre noi.

Începutul Său nu a fost asemenea unei alte ființe din Univers. Este descoperit în expresiile pline de mister: „singurul Său (al lui Dumnezeu) Fiu născut” (Ioan 3:16; 1Ioan 4:9), „singurul născut din Tatăl” (Ioan 1:14), și „Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu” (Ioan 8:42). Se pare astfel că, printr-un proces sau impuls divin, nu prin creație, cunoscut numai de Omnicientă, și posibil numai pentru Omnipotență, a apărut Fiul lui Dumnezeu. Apoi, Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul lui Hristos, inspirația divină și mijlocitorul puterii lor, reprezentantul amândurora (Psalmul 139:7), a venit de asemenea la existență. (Uriah Smith, 1898, *Privind la Isus*, pag.10).

Când Hristos a părăsit cerul ca să moară pentru o lume pierdută, El a renunțat pentru această perioadă și la nemurirea Sa. Dar cum se poate renunța la aceasta? Că a renunțat la ea este cert, pentru că altfel nu ar fi putut să moară; dar El a murit ca întreg, ca ființă divină, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu numai în trup, în timp ce spiritul, divinitatea a trăit și după aceea; căci, în acest caz, lumea nu ar avea decât un Mântuitor uman, un sacrificiu omenesc pentru păcatele sale; dar profetul spune că „își va da viața ca jertfă pentru păcat” (Isaia 53:10). (Uriah Smith, 1898, *Privind la Isus*, pag.23,24).

Noi suntem botezați în numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt (Matei 28:19). Prin aceasta ne exprimăm credința în existența unui singur Dumnezeu adevărat, în mijlocirea Fiului Său și în influența Spiritului Sfânt. (Uriah Smith, 1898, *Asistentul Studenților Biblici*, pag.21,22).

Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Isus Hristos

Titlurile Tatălui:

Următoarele titluri ale supremației aparțin numai Celui care este din veșnicie în veșnicie, singurul Dumnezeu înțelept:

- „Veșnicul Dumnezeu” Deuteronom 33:27
- „Singurul al Cărui nume este Iehova” Psalmul 83:18
- „Dumnezeul Cel Prea Înalt” Marcu 5:7
- „Îmbătrânitul de zile” Daniel 7:13
- „Singurul Dumnezeu” Psalmul 86:10
- „Singurul Domn” Neemia 9:6
- „Dumnezeul Cerului” Daniel 2:44
- „Singurul Dumnezeu adevărat” Ioan 17:8
- „Care singur deține nemurirea” 1Timotei 6:16
- „Regele veșnic, nemuritor, nevăzut” 1Timotei 1:17
- „Singurul Dumnezeu înțelept” 1Timotei 1:17
- „Domnul Dumnezeu Omnipotent.” Apocalipsa 19:6
- „Singurul Stăpânitor.” 1Timotei 6:15
- „În afară de Mine nu este Dumnezeu” Isaia 44:6
- „Dumnezeu Tatăl” 1Corinteni 8:6
- „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei” Efeseni 1:17
- „Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este deasupra tuturor” Efeseni 4:6
- „Dumnezeul Cel Atotputernic” Geneza 17:1
- „Eu Sunt Cel ce Sunt” Exodul 3:14
- „Domnul Dumnezeu Atotputernic” Apocalipsa 4:8.

Declarații referitoare la Fiul:

- El este începutul creației lui Dumnezeu. Apoc.3:14
- Primul născut din toate ființele. Coloseni 1:15
- Singurul născut al Tatălui. Ioan 1:18; 3:18
- Fiul Dumnezeului Celui Viu. Matei 16:16

- A existat înainte de a veni în lume. Ioan 8:58; Mica 5:2
Ioan 17:5,24
- A fost înălțat mai presus decât îngerii. Evrei 1:14
- El a făcut lumea și toate lucrurile. Ioan 1:1-3,
Efes.3:3,9
- A fost trimis în lume de Dumnezeu. Ioan 3:34
- În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.
Coloseni 2:9
- El este învierea și viața. Ioan 11:25
- Toată puterea I-a fost dată în cer și pe pământ.
Matei 28:18
- El este moștenitor al tuturor lucrurilor. Evrei 1:2
- Uns cu untdelemnul de bucurie mai presus decât pe
tovarășii Săi. Evrei 1:9
- Dumnezeu L-a pus să fie judecătorul celor vii și celor
morți. Fapte 17:31
- Își descoperă planurile prin El. Apocalipsa 1:1
- Capul lui Hristos este Dumnezeu. 1Corinteni 11:3
- Isus avea puterea să renunțe la viață și să o ia înapoi.
Ioan 10:18
- A primit această poruncă de la Tatăl. Ioan 10:19.
- Dumnezeu L-a înviat din morți. Fapte 2:24.34; 3:15;
4:10; 10:40; 13:30.34; 17:31; Romani 4:24; 8:11;
1Corinteni 8:14; 15:15; 2Corinteni 4:14; Galateni 1:1;
Efeseni 1:20; Coloseni 2:12; 1Tesaloniceni 1:10; Evrei
13:20; 1Petru 1:21.
- Isus a spus că nu putea face nimic de la Sine. Ioan 5:19
- Tatăl care locuia în El a făcut toate lucrările. Ioan 14:10
- Tatăl care L-a trimis I-a poruncit ce să spună. Ioan
12:49
- Că a venit nu pentru a împlini voia Sa, ci voia Celui
care L-a trimis. Ioan 6:38
- Și că învățătura Sa nu era a Sa, ci a Tatălui care L-a
trimis. Ioan 7:16; 8:28; 12:49; 14:10.24.

Cu astfel de declarații inspirate înaintea noastră, putem noi spune că Isus Hristos este existent prin Sine, independent, Omniscient și Singurul Dumnezeu Adevărat? Sau mai degrabă putem spune că Fiul lui Dumnezeu este născut, confirmat, înălțat și glorificat de Tatăl? (Uriah Smith, 1898, *Asistentul Studenților Biblici*, pag.42-45. Acest fragment se găsește și în *R&H*, 12 iunie 1860, pag.27, par.3-48).

J.W.White a întrebat:

Să înțelegem că Duhul Sfânt este o persoană, la fel ca și Tatăl și Fiul? Unii pretind că este, alții că nu este.

Răspuns: Acest Duh Sfânt este Duhul lui Dumnezeu sau Duhul lui Hristos, Duhul fiind același, fie că se vorbește ca aparținând lui Dumnezeu sau Fiului. Dar în ceea ce privește acest Duh, Biblia folosește expresii care nu pot fi armonizate cu ideea că este o persoană asemenea Tatălui și Fiului. Mai degrabă este descoperit ca o influență divină care vine de la ambii, mijlocul care reprezintă prezența lor și prin care ei dețin cunoștință și putere de-a lungul întregului Univers, atunci când nu sunt prezenți personal. Hristos este o persoană, oficiind lucrarea de preot în sanctuarul din cer; și totuși El spune că oriunde doi sau trei sunt adunați în numele Lui, este acolo și El (Matei 18:20). Cum? Nu personal, ci prin Duhul Său. Într-unul dintre discursurile lui Hristos (Ioan 14-16), acest Duh este personificat ca „Mângâietorul”, și i se aplică pronumele personale și relative „el”, „lui”, și „cui”.

Dar, de obicei, se vorbește într-un fel care arată că nu poate fi o persoană ca Tatăl și Fiul. Spre exemplu, deseori se spune că este „vărsat” și „turnat”. Dar nu citim niciodată despre Dumnezeu sau despre Hristos ca fiind vărsați sau turnați. Dacă este o persoană, nu ar fi nimic anormal să apară în formă trupească; și, când a apărut astfel, acest lucru a fost notat ca ceva deosebit. Astfel Luca 3:22 spune: „și

Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel.”

Însă forma nu este mereu aceeași; căci în ziua Cincizecimii a avut forma unor „limbi ca de foc” (Fapte 2:3.4). Din nou citim despre „cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul” (Apocalipsa 1:4; 3:1; 4:5; 5:6). Aceasta este fără îndoială o denumire a Duhului Sfânt, așezat în această formă pentru a exprima perfecțiunea și desăvârșirea sa. Dar cu greu ar putea fi astfel descris dacă ar fi fost o persoană. **Niciodată nu citim despre șapte Dumnezei sau despre șapte Hristoși.**

După cinci luni de la apariția acestui articol în R&H, Uriah Smith a ținut o predică înaintea Conferinței Generale. În această predică ajunge la un moment dat să realizeze necesitatea lămuririi unor lucruri despre Duhul lui Dumnezeu.

„Nu vom ieși din context dacă vom lua în considerare pentru o clipă ce este Duhul, care este rostul său (its - pronume personal neutru - în limba engleză), care este legătura sa (its) cu lumea și cu biserica, și ce dorește Domnul să facă prin acesta pentru poporul Său. Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu; el (it) este de asemenea Duhul lui Hristos.

El (it) este acea emanare divină, misterioasă, prin care își aduc la îndeplinire lucrarea lor măreață și nemăsurată. El (it) este numit Duhul Veșnic; el (it) este un duh omniscient și omniprezent; el (it) este un duh care se mișcă pe deasupra apelor la început, când stăpâna haosul, iar din haos a fost scoasă frumusețea și slava acestei lumi. El (it) este factorul activ prin care este împărțită viața; el (it) este mijlocul prin care toate binecuvântările și favorurile lui Dumnezeu ajung la poporul Său.

El (it) este Mângâietorul; el (it) este Duhul Adevărului; el (it) este Duhul Speranței; el (it) este Duhul Slavei; el (it) este legătura vitală între noi și Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos; căci apostolul ne spune că dacă noi „nu avem Duhul lui Hristos”, nu suntem ai Săi. El (it) este un Duh tandru; care poate fi insultat, poate fi mâhnit, poate fi stins.

El (it) este factorul activ prin care trebuie să fim introduși, dacă vom fi vreodată introduși, în nemurire; căci Pavel spune că dacă Duhul Celui ce L-a înviat pe Hristos din morți locuiește în voi, va învia și trupurile voastre muritoare prin acel Duh care locuiește în voi; acesta este Duhul lui Hristos (Romani 8:11).”

Uriah Smith descrie Duhul Sfânt ca Duhul lui Dumnezeu sau Duhul lui Hristos. El se referă la acest Duh folosind termenul „it” mai degrabă decât „He” de șaisprezece ori numai în acest singur paragraf! După alte șapte paragrafe, el mai face următoarea afirmație:

„Veți observa în aceste câteva versete că apostolul aduce în prim plan cei **trei mari factori activi** care sunt implicați în această lucrare: Dumnezeu - Tatăl; Hristos - Fiul Său; și Duhul Sfânt. (Uriah Smith, 14 martie 1891, *Buletinul Zilnic al Conferinței Generale*, vol.4, pag.146,147).

Această afirmație este dovada faptului că pentru adventiști expresia „cei trei mari factori activi” nu însemna „trei persoane”! Tocmai din acest motiv s-a folosit termenul „factori” și nu „persoane”!

Aceeași expresie o folosește și Ellen White în 6 iulie 1907! (vezi “God’s People to Be Living Epistles,” 6 iulie, 1907)! ceea ce dovedește că ea nu devenise „trinitariană” atunci când a publicat cartea “Hristos Lumina Lumii” în 1898, cum le place teologilor să spună...

Poziția lui Ellen White față de Uriah Smith

În 1892, în timp ce era în Australia, sora White i-a trimis fratelui Smith documente scrise cu mâna ei cerându-i să-și folosească discernământul pentru ceea ce ar trebui să fie dat spre publicare. Ea afirma că el, fiind în strânsă legătură cu situația din Statele Unite, va ști mai bine ce este folositor pentru ei, și-i acorda totală încredere, spunându-i:

“Judecata ta este categoric în armonie cu ce este mai bine”.

Aceasta arată încrederea puternică pe care Ellen White o avea în integritatea fratelui Smith, chiar dacă au fost și ocazii când i-a adresat mesaje de mustrare.

Zece ani mai târziu, în anul 1902, și puțin înainte de moartea fratelui Smith, sora White a scris mișcător despre acesta:

POZIȚIA FRATELUI URIAH SMITH

“Fratele Smith a fost în legătură cu noi încă de la începerea lucrării de publicare. El a lucrat împreună cu soțul meu. Noi sperăm să-i vedem întotdeauna numele în *Review and Herald* în capul listei editorilor; pentru că așa trebuie să fie. Cei care au început lucrarea, care s-au luptat cu eroism când bătălia era cruntă, nu trebuie să-și piardă dreptul acum. Ei trebuie să fie onorați de cei care intră în lucrare după ce s-a terminat partea plină de privațiuni.

Eu am profunde sentimente de duioșitate față de fratele Smith. Preocuparea mea de-o viață în lucrarea de publicare este împletită cu a sa. El a venit la noi de tânăr, posedând talente

care l-au calificat să ocupe poziția de editor. Acum eu mă bucur când îi citesc articolele în *Review* - atât de minunate, atât de pline de adevăr spiritual. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ele. Am o deosebită simpatie pentru fratele Smith și cred că numele său ar trebui întotdeauna să apară în *Review* ca numele editorului principal. Aș vrea ca Dumnezeu să-l aibă în grijă. Când, în urmă cu câțiva ani, numele lui a fost așezat al doilea, m-am simțit rănită. Când a fost din nou așezat în frunte, am plâns și am spus: "Doamne, îți mulțumesc!". Fie ca întotdeauna să rămână acolo, așa cum l-a plănuțit Domnul să fie, atâta vreme cât mâna dreaptă a fratelui Smith poate ține un condei. Și când puterea mâinilor lui va dispărea, fie ca fiii lui să scrie iar el să le dicteze." (Letter 47, 1902; SM, vol.2, pag.225).

J.N.Andrews: 1829-1883

Doctrina Trinității a fost admisă în biserică prin hotărâri luate de conciliul de la Nicea, în anul 325 d.Hr. Această doctrină distruge personalitatea lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru. Dezonoarea, măsurile aprige prin care a fost introdusă în biserică și care apar pe paginile istoriei eclesiastice, pot cu ușurință să-l facă pe cel ce o crede să roșească. (J.N.Andrews, 6 martie 1855, *R&H*, vol.6, nr.24, pag.185).

Melhisedec

Ceea ce putem ști despre acest personaj remarcabil aflăm din Geneza 14, Psalmul 110 și ceea ce a scris Pavel despre el în cartea Evreilor. Multe din lucrurile legate de Melhisedec sunt intenționat ascunse de Duhul Sfânt și, de aceea, ar fi benefic pentru noi să le aducem la lumină. El a fost regele Salemului; a fost preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt; a fost, datorită slujbei sale, chiar superior lui Avraam; Hristos este preot după rânduiala sa. El l-a întâlnit o dată de Avraam și a primit zecime de la el și l-a binecuvântat.

Aceasta este esența cunoștinței pe care o avem despre Melhisedec. Când se ridică întrebarea dacă nu a fost de fapt cutare sau cutare personaj remarcabil din vremea sa, sau când se ridică problema neamului din care făcea parte și care-i erau părinții, cât a trăit, când a murit, răspunsul trebuie să fie că nu suntem informați despre aceste lucruri. Pavel spune că era „fără tată, fără mamă, fără obârșie”, neavând nici început al zilelor și nici sfârșit al vieții; dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu; rămâne preot în veac” (Evrei 7:3).

Acum, dacă aceste cuvinte trebuie înțelese în sensul lor literal, atunci ele nu se pot aplica nici unei ființe umane. Adam singur, din toată rasa umană, a fost fără tată, fără

mamă și fără obârșie. Dar Adam a avut un început și un sfârșit al vieții. Enoh nu a avut un sfârșit al vieții, dar el a avut celelalte lucruri despre care Pavel spune că Melhisedec nu le-a avut. La fel și Ilie, care a trăit cu mult după perioada lui Melhisedec.

Cu excepția lui Adam, fiecare membru al familiei umane a avut părinți și un început al zilelor; și într-adevăr, cu două excepții, fiecare a avut și un sfârșit al vieții. Chiar și îngerii lui Dumnezeu, toți au avut un început al zilelor, ceea ce-i face să fie excluși din această descriere ca și membrii familiei omenești. **Și în ceea ce-L privește pe Fiul lui Dumnezeu, și El ar fi exclus de asemenea, căci Îl are pe Dumnezeu ca Tată, și are, într-un anumit punct din veșnicia trecută, un început al zilelor.**

Deci, dacă folosim exprimarea lui Pavel în sensul ei literal, ar fi imposibil să găsim o altă Ființă din Univers în afară de Dumnezeu Tatăl, care este fără tată sau mamă, sau obârșie, sau început al zilelor, sau sfârșit al vieții. Și probabil că pentru moment nimeni nu se luptă să susțină ideea că Melhisedec a fost chiar Dumnezeu Tatăl.

El este numit preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. (Evrei 7:1) Este slujba preotului aceea de a aduce jertfe lui Dumnezeu. Cu siguranță că Dumnezeu nu Și-a adus jertfe Lui însuși. Pavel îl consideră un om chiar mai mare decât Avraam. Pavel vorbește despre el în Evrei 7:6 ca având în realitate obârșie, cu toate că el nu o cunoaște.

Melhisedec Îl binecuvântează pe Dumnezeul Cel Prea Înalt în Geneza 14:20, o dovadă lămurită că nu el era cel binecuvântat, ci Altcineva. Este spus, de asemenea, că Melhisedec a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu. Dar tocmai aceasta arată că el nu este Dumnezeu Tatăl; căci El nu este asemănat cu Fiul Său și nici nu Și-a derivat existența din altcineva. Dar despre Fiul a fost spus că este imaginea fidelă a Tatălui Său (Evrei 1).

Atunci ce semnifică cu adevărat cuvintele lui Pavel din Evrei 7:3? Am văzut că nu pot fi luate în sensul lor literal; căci ne-am implica în contradicții și absurdități. Dar dacă sunt luate într-un sens metaforic și interpretate după felul în care se vorbește în general cu evreii, îi vom găsi o explicație simplă. Evreii au păstrat registre genealogice foarte exacte, în mod deosebit în cazul preoților; căci dacă preotul nu era din spița lui Aaron, nu i se permitea să servească în slujba preoțească.

Despre cei care nu puteau să-și arate locul de înregistrare în asemenea tabele, se spunea că sunt fără tată și mamă, deci fără obârșie. Aceasta nu însemna că erau fără de strămoși, ci că înregistrarea despre ei nu fusese păstrată. Acesta este cazul lui Melhisedec. Este introdus în Geneza fără înregistrarea descendenței, Duhul Sfânt omițând cu un anume scop această chestiune. Este prezentat de Pavel ca neavând început al zilelor și nici sfârșit al vieții.

Aceasta nu înseamnă în mod absolut că nu a avut un început al existenței. Numai o singură Ființă din Univers și anume Dumnezeu Tatăl este fără de început și fără de sfârșit. Dar ceea ce a vrut în mod clar să spună apostolul este aceasta: că nu apare nici o înregistrare a nașterii sau morții sale în istoria care ne este oferită despre el. El apare fără nici o notificare în ceea ce privește originea sa; iar istoria acestui preot al Celui Prea Înalt se sfârșește fără nici o înregistrare a morții sale.

Aceste lucruri au fost omise cu un scop precis, anume, să poată reprezenta cât mai fidel posibil lucrarea de preoție a Fiului lui Dumnezeu. Și același Duh al inspirației care l-a condus pe Moise să tănuiască aceste detalii referitoare la Melhisedec, l-a călăuzit și pe Pavel să folosească această omitere pentru a ilustra lucrarea de preoție a lui Hristos. Am face bine să lăsăm cazul lui Melhisedec chiar acolo unde îl lasă Scriptura. (J.N.Andrews, 7 septembrie 1869, *R&H*; se mai poate găsi de asemenea și în *R&H*, 4 ianuarie 1881).

R.F.Cottrell

El a continuat să afirme că omul „este o ființă triunică”, care este alcătuită din trup, suflet și duh. Eu n-am auzit niciodată un apostol care să mărturisească credința în doctrina trinității: dar de ce să n-o facă, de vreme ce omul constă din trei persoane într-o singură persoană? Mai ales că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu! Dar chipul despre care se vorbește aici, a fost asemănarea morală.

Deci omul poate fi o ființă triunică fără ca aceasta să dovedească că Dumnezeu este astfel. Dar a vrut el să spună că un om sunt trei oameni? Aș putea spune că un pom este compus din tulpină, scoarță și frunze și probabil că nimeni nu s-ar împotrivi. Dar dacă aș afirma că fiecare pom constă din trei pomi, afirmația probabil că ar stârni neîncredere. Dar dacă toți admitem că un pom este trei pomi, aș putea afirma că sunt nouăzeci de pomi în livada mea, în timp ce nimeni nu poate număra decât treizeci.

Atunci aș putea merge chiar mai departe să spun că am nouăzeci de pomi în livada mea, și de vreme ce fiecare pom constă din trei pomi, am două sute șaptezeci. Deci dacă un om este trei oameni, îl poți înmulți cu trei de câte ori poțtești. Dar este nevoie de trup, suflet și spirit pentru a face un om întreg, viu; când veți separați acestea, omul va înceta să mai existe. (R.F.Cottrell, 19 noiembrie 1857, *R&H*, vol.11, nr.2, pag.13, par.13).

Că o persoană este trei persoane și că trei persoane sunt numai o persoană, este doctrina pe care o denunțăm ca fiind contrară logicii și rațiunii. Ființa și atributele lui Dumnezeu sunt mai presus, dincolo de puterea simțului și rațiunii mele, și totuși eu le cred; însă doctrina împotriva căreia protestez este contrară, da, acesta este termenul, chiar rațiunii și

logicii, și anume că Dumnezeu S-a implantat pe Sine în noi. Nu ni se cere să credem o asemenea doctrină.

O minune este dincolo de înțelegerea noastră, dar cu toții credem în minuni care conving simțurile noastre. Ceea ce vedem și auzim ne convinge că există o putere care îndeplinește cel mai minunat miracol al creației. Dar Creatorul nostru a făcut să ne apară ca o absurditate că o persoană ar putea fi trei persoane și trei persoane numai o persoană; și în cuvântul Său descoperit nu ne-a cerut niciodată să credem așa ceva. Aceasta găsesc prietenii noștri ca fiind inacceptabil...

Dar a îmbrățișa doctrina trinității nu este atât o dovadă a unei intenții rele, cât una a intoxicării cu acel vin din care au băut toate națiunile. Faptul că aceasta a fost una dintre doctrinele principale, dacă nu chiar cea din frunte, pe temeiul căreia episcopul Romei a fost înălțat la rangul de pontif, nu spune mult în favoarea ei. Acest lucru ar trebui să-i determine pe oameni să cerceteze mai mult pentru ei înșiși...

Revelația ne depășește; dar în nici un caz nu este contrară logicii sănătoase și a rațiunii. Dumnezeu nu a pretins, așa cum a făcut papa, că ar putea „face dreptate din nedreptate”, nici nu ne-a spus, după ce ne-a învățat să numărăm, că nu există nici o diferență între numerele singulare și plurale. Să credem tot ce ne-a descoperit și să nu adăugăm nimic la aceasta (R.F.Cottrell, 6 iulie 1869, *R&H*).

J.S.Washburn

Doctrina Trinității este o crudă monstruoasă păgână, înlăturându-L pe Isus din adevărata Sa poziție de Mântuitor Divin și Mijlocitor. Este adevărat că noi nu putem măsura sau defini divinitatea. Este dincolo de înțelegerea noastră finită, dar în ceea ce privește acest subiect al personalității lui Dumnezeu, Biblia este foarte simplă și lămurită. Tatăl, Îmbătrânitul de Zile, este din veșnicie. Isus a fost născut din Tatăl. Isus, vorbind prin psalmistul, spune: „Domnul Mi-a spus: ‘Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut.’” (Psalmul 2:7).

Din nou, în Proverbe 8 (*unde se vorbește despre Isus ca fiind “înțelepciunea lui Dumnezeu” - vezi 1 Corinteni 1:24*), citim: „Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui” (versetul 22). „Am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile”(versetul 25).

Fiul spune că a fost adus la existență, zămislit, născut din Tatăl Său... Satana a luat unele concepții păgâne despre o monstruoasă cu trei capete, și, cu intenția deliberată de a arunca dispreț asupra divinității, le-a adăugat în catolicism ca fiind gloriosul nostru Dumnezeu, o invenție imposibilă, absurdă. Această monstruoasă doctrină adusă din păgânism în Biserica Romano-Papală, caută să-și amestece prezența malefică în învățăturile Soliei Îngerului al Treilea...

Iar faptul că Hristos nu este Mijlocitorul în Biserica Catolică demonstrează că Trinitatea distruge adevărul că Hristos este singurul Mijlocitor. Așa numita Biserică Creștină, Papalitatea, care a elaborat doctrina Trinității, nu-L recunoaște ca singurul Mijlocitor, ci Îl înlocuiește cu o mulțime de bărbați și femei morți ca mijlocitori. Dacă

îmbrățișezi doctrina Trinității, în realitate Hristos nu mai este singurul Mijlocitor...

Advenștii de Ziua a Șaptea pretind că iau cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate supremă, și că „au ieșit din Babilon”, că au renunțat pentru totdeauna la tradițiile inutile ale Romei. Dacă ne întoarcem la nemurirea sufletului, purgatoriu, chinul veșnic și Sabatul Duminical, nu ar fi aceasta altceva decât apostazie? Dar, oricum, dacă sărim peste aceste doctrine minore, secundare și acceptăm și învățăm chiar rădăcina centrală, doctrina Romanismului, Trinitatea, și învățăm că Fiul lui Dumnezeu nu a murit, chiar dacă cuvintele noastre par a fi rostite într-un sens spiritual, nu este aceasta nici mai mult nici mai puțin decât apostazie, și chiar Omega apostaziei?

Oricât de plăcute, frumoase sau aparent profunde pot părea predicile sau articolele unei persoane, când ajunge să învețe doctrina păgâno-catolică a Trinității și neagă că Fiul lui Dumnezeu a murit pentru noi, este el un adevărat Adventist de Ziua a Șaptea? Este el chiar un adevărat predicator al Evangheliei? Și când mulți îl privesc ca pe un mare învățător și acceptă teoriile sale nescripturistice, cu desăvârșire opuse Spiritului Profeției, este timpul ca păzitorii să avertizeze (fragmente dintr-o scrisoare semnată de J.S.Washburn în 1939).

J.N.Loughborough: 1832-1924

Întrebări adresate fr. Loughborough

Fr. White: Aș dori să vă adresez sau să vă trimit, frate Loughborough, următoarele întrebări pentru a primi explicații. - W.W.Giles, Toledo, Ohio.

Întrebarea 1: Ce obiecții serioase se ridică față de doctrina Trinității?

Răspuns: Există multe obiecții pe care le putem impune, însă datorită spațiului nostru limitat, ne vom mărgini la următoarele trei: 1. Este contrară rațiunii; 2. Este contrară Scripturii; 3. Originea sa este Păgână și mistică. Ne vom referi pe scurt la aceste afirmații.

Nu este în acord cu rațiunea să vorbim despre trei ființe ca fiind una și despre una ca fiind trei. Sau cum s-au exprimat unii, să-L numim pe Dumnezeu „Dumnezeul Triunic”, sau „Dumnezeul trei-unu”. Dacă Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt fiecare Dumnezeu, ar fi trei Dumnezei; căci de trei ori unu nu este unu, ci trei. Există un sens în care sunt una, dar nu o singură persoană, așa cum pretind trinitarieni.

Este contrară Scripturii. Aproape în fiecare loc al Noului Testament care vorbește ocazional despre Tatăl și despre Fiul, ne sunt prezentați ca fiind două persoane distincte. Numai capitolul 17 din Ioan este suficient pentru a combate doctrina Trinității. De peste patruzeci de ori în acest singur capitol Hristos se adresează Tatălui Său ca unei persoane distincte de El însuși.

Tatăl Său era în cer, iar El pe pământ. Tatăl L-a trimis. I-a dat pe cei ce cred. El trebuia să meargă atunci la Tatăl. Și chiar în declarația Sa, El ne descoperă în ce constă unitatea Tatălui și a Fiului. Este aceeași unitate care există și între membrii bisericii lui Hristos. „Ca ei să fie una; după cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca ei să fie una în noi;

ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Iar slava pe care Tu Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor; ca ei să fie una, așa cum noi suntem una.” O inimă și o minte. Un singur scop în planul conceput pentru salvarea omului. Citiți capitolul 17 din Ioan și observați dacă nu răstoarnă cu desăvârșire doctrina Trinității.

A crede în această doctrină atunci când citim Scriptura, trebuie să credem că Dumnezeu însuși S-a trimis în lume, a murit pentru a împăca lumea cu Sine, S-a înviat pe Sine din morți, S-a înălțat pe sine în cer, pledează înaintea Sa însuși în cer pentru a împăca lumea cu Sine, și este singurul mijlocitor între om și Sine.

Iar natura umană a lui Hristos (în vederea trinitarieni) nu o va folosi ca Mijlocitor; căci Clarke spune: „Sângele uman nu poate să-L liniștească pe Dumnezeu mai mult decât sângele unui animal” (Comentariu la 2Samuel 21:10). Trebuie să credem de asemenea că în grădina Ghetsemani Dumnezeu S-a rugat Sieși, că dacă era cu puțință, să lase să treacă cupa de la Sine... și încă o mie de astfel de absurdități.

Citiți cu atenție următoarele texte, comparându-le cu ideea că Hristos este Omnipotent, Omniprezent, Suprem, și singurul Dumnezeu existent prin Sine: Ioan 14:28; 17:3; 3:16; 5:19.26; 11:15; 20:19; 8:50; 6:38; Marcu 8:32; Luca 6:12; 22:69; 24:29; Matei 3:17; 27:46; Galateni 3:20; 1Ioan 3:1; Apocalipsa 5:7; Fapte 17:31. De asemenea mai vezi și Matei 11:25.27; Luca 1:32; 22:42; Ioan 3:35.36; 5:19.21-23.25.26; 6:40; 8:35.36; 14:13; 1Corinteni 15:28, etc.

Cuvântul Trinitate nu apare nicăieri în Scripturi. Principalul text care se presupune că o susține este 1Ioan 5:7, care este o adăugare. Clarke spune: „Din o sută treisprezece manuscrise, textul lipsește din o sută doisprezece. Nu apare în nici un manuscris dinainte de secolul zece. Iar primul loc în care textul apare în greacă, este în traducerea

grecească a conciliului de la Lateran, ținut în 1215 d.Hr.” (Comentarii la 1Ioan 5) și în remarcile de la finele capitolului.

Originea sa este păgână și mistică. În loc de a fi îndreptați spre Scriptură pentru demonstrarea trinității, suntem îndreptați către tridentul persanilor, cu susținerea că „pornind de la aceasta au plănuit să învețe ideea trinității și dacă au avut doctrina trinității, trebuie s-o fi primit-o prin tradiție de la poporul lui Dumnezeu. Dar aceasta este în întregime primită, căci cu siguranță că biserica Iudaică nu a avut o astfel de doctrină”. Domnul Summerbell spune: „Un prieten de-al meu care era prezent într-o sinagogă din New York, l-a rugat pe un Rabbi să-i explice termenul ‘Elohim’. Un preot trinitarian care era alături, a replicat: ‘Ei bine, aceasta face referință la cele trei persoane din Trinitate.’

Atunci, un evreu i-a spus că nu trebuie să mai menționeze acel cuvânt din nou sau vor fi nevoiți să-l forțeze să părăsească clădirea; căci nu era permis a se menționa numele nici unui dumnezeu străin în sinagogă” (Discuție dintre Summerbell și Flood asupra Trinității, pag.38). Milman spune că ideea Tridentului este mistică (*Istoria Creștinismului*, pag.34).

Doctrina trinității a fost introdusă în biserică în aceeași perioadă cu închinarea la imagini și serbarea zilei soarelui, și nu este altceva decât doctrina persană remodelată. A durat aproape trei sute de ani de la introducerea ei până să devină ceea ce este acum.

Procesul a început aproximativ în 325 d.Hr. și nu a fost terminat până în 681. Vezi lucrarea lui Milman și Gibbon despre Roma, vol.4, pag.422. A fost adoptată în Spania în 589, în Anglia în 596, în Africa în 534 – Gib. Vol.4, pag.114, 345; Milner, vol.1, pag.519. (J.N.Loughborough, 5 noiembrie 1861, *R&H*, vol.18, pag.184, par.1-11).

S.N.Haskell

Curcubeul din nori nu este decât un simbol al curcubeului care înconjoară tronul din veșnicie. În veacurile trecute, pe care mintea finită nu le poate pătrunde, Tatăl și Fiul erau singuri în univers. Hristos era primul născut al Tatălui, și Lui I-a făcut cunoscut Iehova planul divin de creație.

Planul de creație al lumilor împreună cu ordinea ființelor care urmau să-l populeze, nu era descoperit. Îngerii, ca reprezentanți ai unei ordini, aveau să fie slujitori ai Dumnezeului universului. Creația lumii noastre mici a fost inclusă în planurile tainice și stabilită până în cele mai mici amănunte.

Căderea lui Lucifer a fost prevăzută; de asemenea posibilitatea introducerii păcatului, care ar fi distrus perfecțiunea lucrării divine. Atunci, în aceste întâlniri timpurii, inima plină de dragoste a lui Hristos a fost mișcată; și singurul Fiul născut și-a oferit viața pentru răscumpărarea omului, dacă acesta ar fi cedat și ar fi căzut. Tatăl și Fiul, înconjurați de o slavă de nepătruns, și-au strâns mâinile.

În aprecierea acestei oferte I-a fost conferită lui Hristos puterea de a crea, iar legământul cel veșnic a fost făcut; și de aici înainte, Tatăl și Fiul, cu un singur gând, au lucrat împreună pentru a duce la îndeplinire lucrarea de creație. Sacrificiul de sine pentru binele celorlalți a constituit baza acestei lucrări. (Stephen N. Haskell, *Istoria Profetului de pe Patmos*, pag.93,94, 1905).

Înainte de creația lumii noastre „a fost un război în cer”. Hristos și Tatăl erau legați printr-un acord; iar Lucifer, heruvimul acoperitor, a devenit gelos pentru că nu era acceptat în întâlnirile veșnice ale celor doi care stăteau pe tron. (Stephen N. Haskell, *Istoria Profetului de pe Patmos*, pag.217, 1905).

E.J.Waggoner: 1855-1916

Cuvântul era „la început”. Mentea omenească nu poate pătrunde epocile cuprinse în această frază. Nu-i este dat omului să știe când sau cum a fost Fiul născut; dar știm că El era Cuvântul divin, nu doar înainte de a veni să moară pe acest pământ, ci chiar înainte ca lumina să fie creată.

Exact înaintea răstignirii Sale El s-a rugat: „Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea” (Ioan 17:5). Cu mai bine de șapte sute de ani înaintea primei Sale veniri, aceasta a fost astfel prezisă de cuvântul inspirat: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși, din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel; și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5:2). Hristos Însuși spune: „Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu” (Ioan 8:42), dar aceasta s-a întâmplat într-un timp atât de îndepărtat din veșnicie, încât este cu mult deasupra înțelegerii umane. (E.J.Waggoner, 1890, *Hristos și Neprihănirea Sa*, pag.9).

Este Hristos Dumnezeu?

Acest nume nu a fost dat ca o consecință a unei mari realizări, ci este al Lui prin drept de moștenire. Vorbind despre puterea și măreția lui Hristos, autorul scrisorii către Evrei spune că El a fost făcut cu mult mai presus de îngeri, deoarece „El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evrei 1:4). Un fiu este totdeauna îndreptățit să poarte numele tatălui; și Hristos, ca „singurul Fiul născut din Dumnezeu”, este la fel de îndreptățit să poarte același nume cu Tatăl.

Un fiu, de asemenea, este într-o măsură mai mică sau mai mare o copie a tatălui; el are, într-o anumită măsură, trăsăturile fizice și caracteristicile personale ale tatălui său, dar nu în mod desăvârșit, pentru că nu există o copie fidelă în întreaga omenire. Nu există nici o imperfecțiune în Dumnezeu sau în vreo lucrare de-a Sa; și astfel, Hristos este „reprezentarea exactă” a Ființei lui Dumnezeu (Evrei 1:3). Ca Fiul al lui Dumnezeu, existent prin Sine Însuși, El are în mod natural toate atributele Divinității.

Este adevărat că Dumnezeu are mulți fii; dar Hristos este „singurul Fiul născut din Dumnezeu” și de aceea este Fiul lui Dumnezeu într-un fel în care nici o altă ființă nu a fost și nu va fi vreodată. Îngerii sunt fii ai lui Dumnezeu, așa cum era și Adam (Iov 38:7; Luca 3:38) prin creațiune. Creștinii sunt fiii lui Dumnezeu prin înfiere (Romani 8:14.15), dar Hristos este Fiul lui Dumnezeu prin naștere. Autorul epistolei către Evrei arată mai departe că poziția Fiului lui Dumnezeu nu este una la care a fost înălțat, ci este una pe care o deține de drept. El spune că Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca servitor, „dar Hristos este credincios ca Fiul peste casa Lui” (Evrei 3:6). Și, de asemenea, Hristos este Ziditorul casei (versetul 3). El este Cel care zidește templul Domnului și poartă slava (Zaharia 6:12.13). (E.J.Waggoner, 1890, *Hristos și Neprihănirea Sa*, pag.11-13).

Hristos ca și Creator

Ar fi necesar aici un cuvânt de precauție. Nimeni să nu-și imagineze că noi am ridica pe Hristos la importanța Tatălui sau că L-am ignora pe Tatăl. Nu poate fi vorba de așa ceva, pentru că interesele lor sunt comune. Noi Îl slăvim pe Tatăl, slăvind-L pe Fiul. Suntem atenți la cuvintele lui Pavel, care spune că „totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile, și prin El și

noi” (1Corinteni 8:6); așa cum am citat deja, că prin El, Dumnezeu a făcut lumile.

Toate lucrurile provin, în cele din urmă, de la Dumnezeu Tatăl; chiar Hristos Însuși a provenit și a apărut de la Tatăl, dar așa l-a plăcut Tatălui, ca în El să locuiască toată plinătatea și ca să fie Agentul direct, în fiecare act al creației. Scopul nostru în această expunere este să stabilim poziția de drept a lui Hristos, de egalitate cu Tatăl, pentru ca puterea Sa de a răscumpăra să poată fi mai bine apreciată.

Este Hristos o Ființă Creată?

Înainte de a trece la câteva lecții practice pe care le vom învăța din aceste adevăruri, trebuie să ne oprim pentru câteva momente asupra unei păreri care, cu toată sinceritatea, este împărtășită de mulți care, cu nici un chip nu L-ar dezonoara pe Hristos de bună voie, dar care, de fapt prin această opinie, Îi neagă divinitatea. Este vorba despre ideea că Hristos este o ființă creată, care, prin buna plăcere a lui Dumnezeu, a fost înălțat la actuala Sa poziție nobilă. Nimeni care îmbrățișează acest punct de vedere nu e posibil să aibă o concepție justă despre poziția înaltă pe care Hristos o ocupă cu adevărat.

Problema în discuție este construită pe înțelegerea greșită a unui singur text. Apocalipsa 3:14: „Și îngerului bisericii din Laodicea, scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu’”. Acest verset este greșit interpretat în sensul că Hristos este prima ființă pe care a creat-o Dumnezeu, și că lucrarea de creație a lui Dumnezeu a început cu El. Dar acest punct de vedere contrazice Scriptura care declară că Hristos Însuși a creat toate lucrurile. A spune că Dumnezeu Și-a început lucrarea de creație prin crearea lui Hristos, înseamnă a-L lăsa pe Hristos cu totul în afara lucrării de creație.

Cuvântul „începutul” în limba greacă este „arhe”, însemnând atât „conducător” cât și „căpetenie”. El apare în cuvinte ca „arhiepiscop” sau „arhanghel”. Să luăm acest ultim cuvânt. Hristos este arhanghelul. (Vezi Iuda 9, Tesaloniceni 4:16; Ioan 5:28.29; Daniel 10:21). Nu putem înțelege că El este primul dintre îngeri, pentru că El nu este înger ci este mai presus de ei (Evrei 1:4). Aceasta înseamnă că El este conducătorul sau prințul îngerilor, așa după cum și arhiepiscopul este capul episcopilor.

Hristos este conducătorul îngerilor. (Vezi Apocalipsa 19:11-14). El este Cel ce i-a creat pe îngeri (Coloseni 1:16). Și astfel, afirmația că El este începutul sau capul creației lui Dumnezeu înseamnă că începuturile creației se găsesc în El; pentru că, așa cum El Însuși spune, este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă (Apocalips 21:6; 22:13). El este sursa în care toate lucrurile își au originea.

Nu ar trebui nici măcar să ne imaginăm că Hristos este creatură, pentru că Pavel Îl numește (Coloseni 1:15) „cel întâi născut din toată zidirea”, iar următoarele versete Îl prezintă a fi Creator și nu creatură. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El, și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El” (vers.16-17). Acum, dacă El a creat tot ceea ce a fost vreodată creat și a existat înaintea tuturor lucrurilor create, este evident că El Însuși nu face parte dintre acestea. El este mai presus de toată creația, și nu o parte a ei.

Scripturile declară că Hristos este singurul Fiul născut din Dumnezeu. El este născut, nu creat. Nu are nici un rost să ne întrebăm cum a fost născut, pentru că, nici dacă ni s-ar

spune, mințile noastre nu ar putea pricepe. Profetul Mica ne transmite tot ceea ce putem ști despre acest lucru, în următoarele cuvinte: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie a lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5:2).

A fost un timp când Hristos a provenit și a apărut din Dumnezeu, din sânul Tatălui (Ioan 8:42; 1:18). Dar aceasta s-a petrecut într-un timp atât de îndepărtat, în veșnicii, încât pentru o inteligență limitată este practic fără început.

Prin urmare, ideea este că Hristos este un Fiu născut și nu creat. El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al îngerilor; El este „Fiu peste casa Lui.” (Evrei 1:4; 3:6). Și, de vreme ce este singurul Fiu născut din Dumnezeu, El este chiar esența și natura lui Dumnezeu și posedă prin naștere toate atributele divine, pentru că Tatălui I-a făcut plăcere ca Fiul Său să fie reprezentarea exactă a Ființei Lui, strălucirea slavei Sale, și să fie umplut cu plinătatea Dumnezeirii.

Astfel, El are „viața în Sine Însuși”. El posedă nemurirea în dreptul Său și o poate oferi și altora. Viața există în El, astfel că nu-I poate fi luată, dar renunțând de bună voie la ea, El poate intra din nou în posesia ei. Cuvintele Lui sunt acestea: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu” Ioan 10:17.18 (E.J.Waggoner, 1890, *Hristos și Neprihănirea Sa*, pag.19-22).

În cele din urmă, noi cunoaștem divina unitate a Tatălui cu Fiul, din faptul că amândoi au același Duh. Pavel, după ce spune că cei ce sunt în trup nu pot să placă lui Dumnezeu,

continuă: „Voi însă nu sunteți în trup, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dar, dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:9). Aici, găsim că Duhul Sfânt este atât Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos. (E.J.Waggoner, 1890, *Hristos și Neprihănirea Sa*, pag.23,24).

M.C. Wilcox

Întrebarea 187: Care este diferența dintre Duhul Sfânt și spiritele slujitoare (îngerii); sau sunt identice?

Răspuns: Duhul Sfânt este energia grandioasă a Dumnezeirii, viața și puterea lui Dumnezeu care pornește de la El spre toate părțile universului, realizând astfel o legătură vie între tronul Său și toată creația. După cum este exprimat de un alt autor; „Duhul Sfânt este suflarea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos”.

Astfel, Hristos devine prezent pretutindeni. Folosind o ilustrare simplă, asemenea unui telefon care poartă vocea cuiva, făcând astfel ca vocea să fie prezentă la mile depărtare, Duhul Sfânt poartă întreaga putere a lui Hristos făcându-L prezent pretutindeni împreună cu întreaga Sa putere, și făcându-L descoperit în armonie cu Legea Sa. Astfel, Duhul este personificat în Hristos și Dumnezeu, dar niciodată descoperit ca o persoană separată.

Niciodată nu ni se spune să ne rugăm Duhului; ci lui Dumnezeu prin Duh. Nu găsim niciodată în Scriptură rugăciuni către Duhul, ci pentru Duh. (M.C.Wilcox, 1911, *Întrebări și Răspunsuri Culese din Colțul Întrebărilor de la Semnele Timpului*, pag.181,182).

G.W.Amadon

Cum o vom explica?

În Apocalipsa 1:8, există un pasaj care prezintă ceva dificultăți pentru acei care resping doctrina trinității. Textul, în contextul său, sună astfel: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic” (v.7,8).

Deseori aici s-a ridicat următoarea întrebare: în ce sens este Isus “Cel Atotputernic”? Pentru noi această întrebare este foarte simplu lămurită. Noi nu credem că despre Hristos se spune în această frază că este „Cel Atotputernic”, și pentru acest punct de vedere vom oferi câteva motive scurte.

Noi credem că în aceste texte sunt aduse în prim plan două persoane – Mântuitorul, în cel de-al șaptelea verset; și Tatăl în cel de-al optulea. Mai există încă un titlu august în versetul 8 care nu se referă niciodată la Fiul. Este fraza – „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine” Acest titlu indică ființa la care se referă.

Vom observa, după cum pasajele în care apare arată foarte lămurit, că acest titlu aparține „Celui Prea Înalt și Măreț care locuiește în veșnicie”. Începând cu versetul patru al acestui capitol, citim – „Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era, și Celui ce vine; și din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Său de domnie; ȘI DIN PARTEA lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului”.

Aici sunt evidențiate două personaje – Tatăl Cel veșnic sub titlul potrivit, „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic”, și Isus Hristos prin nu mai puțin decât titlurile adecvate de „martorul credincios”, „Cel întâi născut din morți” și „Domnul împăraților pământului”.

Vom prezenta acum încă trei alte texte unde găsim această frază, și despre care deja se admite că vorbesc despre Tatăl nemuritor.

Apocalipsa 4:8: „Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi; și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: ‘Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine.’”

Apocalipsa 11:16.17: „Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: ‘Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești.’”

Apocalipsa 16:5,7: „Și am auzit pe îngerul apelor zicând: ‘Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta.’” „Și am auzit altarul zicând: ‘Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile tale!’”

Cu acest pasaje respingem acest punct de vedere, pentru că nu poate servi trinitarilor, iar pentru noi este atât de lămurit încât cercetătorul nu poate să se rătăcească în el. (G.W.Amadon, 24 septembrie 1861, *R&H*, vol.18, pag.136, par.1-10).

J.M.Stephenson

În ceea ce privește slava Sa, El este denumit Fiul lui Dumnezeu înainte de întruparea Sa. Să ascultăm cuvintele Sale: „Cel ce vorbește de la sine însuși, caută preamărirea personală; dar cine urmărește preamărirea Celui ce L-a trimis, are dreptate”. „Cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:36).

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1Ioan 4:9.10).

Ideea că a fost trimis implică faptul că Fiul lui Dumnezeu a existat înainte de trimiterea Sa. A presupune altfel ar însemna că un tată poate să-și trimită fiul cu o misiune, înainte ca fiul să existe, ceea ce ar fi absurd. A spune că Dumnezeu și-a trimis Fiul într-o formă ca a noastră, înseamnă că Fiul lui Dumnezeu și-a asumat natura noastră; de aceea El trebuie să fi fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu înainte de întruparea Sa. (J.M.Stephenson, 7 noiembrie 1854, *R&H*, vol.6, pag.99, par.10).

Și încă ceva legat de aceasta: care a fost originea naturii Sale sau care a fost, cu alte cuvinte, originea Fiului lui Dumnezeu. Trinitarienii admit faptul că numai pre-existența Sa nu demonstrează Dumnezeirea Sa veșnică și nici legătura Sa veșnică cu Tatăl ca Fiu. Watson, un scriitor de seamă al Școlii Trinitariene, spune: „Dacă considerăm numai pre-existența Sa, nu dovedim Dumnezeirea Sa, și de aceea aceasta nu constituie o dovadă împotriva ipotezelor ariene; dar distruge noțiunea sociniană, că a fost numai un om.

Căci, de vreme ce nimeni nu s-a luptat pentru pre-existența sufletelor umane, iar dacă ar fi făcut-o, doctrina ar fi fost respinsă de propria lor conștiință, este limpede că dacă Hristos a existat înainte de întruparea Sa nu este numai un om, oricare ar fi fost natura Sa dovedită prin alte argumente.” Aceasta este o mărturisire sinceră, exprimată lămurit. Iar cu privire la natura Sa, a fost demonstrat că era divină; și fiind astfel, trebuie să fi fost nemuritoare. Cu adevărat această afirmație este subînțeleasă; căci Cel care este Divin, trebuie să fie nemuritor.

Nu putem presupune că Hristos era muritor, deci supus morții, căci astfel nu ar fi conceput planul de mântuire; El trebuie să fi fost, de aceea, în natura Sa originală, nemuritor. Problema pe care trebuie s-o luăm în considerare acum nu este dacă Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu era Divin sau Cea mai preamărită și înălțată Ființă, Singurul acceptat de Tatăl din întregul Univers; toate acestea au fost dovedite, și numai puțini le vor pune la îndoială; ci problema este dacă acest august Personaj este existent prin Sine Însuși și veșnic într-un sens nelimitat, în natura și caracterul Său preamărit, dacă a avut o origine și în consecință, un început al zilelor. Ideea de Tată și Fiu presupune existența anterioară a unuia și existența ulterioară a altuia.

A afirma că Fiul are aceeași vârstă cu Tatăl, este o palpabilă contradicție de termeni. Este o imposibilitate naturală ca Tatăl să fie la fel de tânăr ca și Fiul sau ca Fiul să fie tot atât de bătrân ca și Tatăl. Dacă s-ar spune că acești termeni sunt folosiți numai ca o ilustrație, tot trebuie să se explice de ce Tatăl folosește ca pe o haină titlul cel mai înalt și termenul relațional cel mai prețios, pentru a ilustra relația Sa cu Domnul, câtă vreme făcând așa, contrazice chiar ideea care se dorește a fi comunicată. Dacă scriitorii inspirați doreau să ne comunice ideea unei co-existențe veșnice a Tatălui și a Fiului, nu ar fi putut folosi termeni mai incompatibili ca aceștia.

Și cu toate acestea, trinitarienii sunt sensibili în fața argumentelor. Domnul Fuller, cu toate că este un trinitarian, a fost onest și a recunoscut în încheierea lucrării sale despre poziția de Fiu a lui Hristos, că „fiind în firea naturii, Tatăl trebuie să fi existat înaintea Fiului”. Dar admițând aceasta, el încearcă să împace ideea Fiului care este „propriu-zis veșnic”, asemenea Tatălui; două idei cu neputință de reconciliat. Ideea unui Fiu veșnic reprezintă o contradicție în sine. El trebuie de aceea să aibă o origine. Dar ce spun Scripturile? Ele vorbesc lămurit în acest punct. Apostolul Pavel afirmă, vorbind despre Hristos: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea” (Coloseni 1:15). Rețineți: Aceasta nu se poate referi la nașterea Sa din fecioara Maria, în Betleemul Iudeii, căci milioane de creaturi pe lumea aceasta fuseseră născute înainte de timpul acela. Cain și Abel fuseseră născuți cu mai mult de patru mii de ani înainte.

Următorul verset așează nașterea Sa înaintea creației tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ, aceasta incluzând toate lumile, toate rangurile și ordinele inteligențelor, vizibile sau invizibile. „Pentru că prin El...”. Prin cine? Răspuns: “prin Cel întâi născut din toată zidirea”. Pronumele „El” se referă la această Ființă. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri” (vers.16). Toate lucrurile din cer și de pe pământ, vizibile sau invizibile, tronuri, domnii, principate și puteri, incluzând evident toate inteligențele create.

El trebuie să se fi născut, adică, să aibă o existență inteligentă reală înainte de a exersa puterea creativă. Dar toate lucrările creației sunt atribuite Lui, ca „Cel Întâi născut din toată zidirea”; din acest motiv, nașterea despre care se vorbește aici trebuie să fi avut loc înaintea existenței primei

creaturi din cer sau de pe pământ. Pentru a fi așa, aceasta trebuie să se refere la natura Sa Divină, sau dacă nu, atunci a avut două naturi distincte înainte de întruparea Sa; dar această idee nu este susținută de nimeni.

Însă versetul al 17-lea ne atrage atenția asupra priorității nașterii despre care se vorbește aici. „El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El”. Aici pronumele „El” se referă la aceeași Persoană ca versetul precedent, căci acesta îi este sensul; și ambele se referă la „cel întâi născut din toată zidirea”. Și în această verset „toată zidirea” înaintea căroră este El, evident că se referă la „toate lucrurile” despre care se afirmă în versetul anterior. Deci este lămurit pe deplin că despre natura Divină a binecuvântatului nostru Răscumpărător se vorbește aici; iar această natură a fost născută; și în legătură cu aceasta se afirmă că El este „Cel întâi născut”.

Din nou, în Ioan 1:1-3.14, avem aceeași categorie de dovezi. „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”. „La început” se referă evident la începutul seriei de evenimente descrise în aceste versete, adică la crearea tuturor lucrurilor.

Aceasta îi oferă „Singurului născut din Tatăl” (vezi versetul 14) o existență inteligentă înainte ca primul act al creației să fie săvârșit, și dovedește că subiectul de aici este natura Sa Divină; și aceasta este în legătură cu crearea tuturor lucrurilor. În versetul 14, acest Cuvânt, care era „la început cu Dumnezeu”, care „era Dumnezeu”, și prin care au fost făcute „toate lucrurile”, este declarat „Singurul născut din Tatăl”, arătând astfel că, în natura Sa preamărită, El a fost născut; și, în consecință, trebuie să fi avut un început.

Comparați mulțimea expresiilor „Singurul născut din Tatălui” cu persoana, natura, și timpul despre care am vorbit în versetele anterioare. Și dacă încă mai rămân dubii cu privire la faptul că natura Divină a Singurului Fiu născut al lui Dumnezeu are o origine, puteți face o comparație între aceste versete și cele care exclud posibilitatea ca El să fie veșnic, în sensul în care El nu are un început al zilelor.

Spre exemplu: „singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică!” (1 Timotei 6:15:16). Acesta nu poate fi înțeles în sensul de „posedând natură nemuritoare” sau “scutit de moarte”, numai dacă vorbește despre Tatăl; căci Hristos, la acea dată, era și El nemuritor în sensul acesta; și la fel erau și îngerii care și-au păstrat „statutul inițial”; de aceea, textul acesta trebuie înțeles așa cum de fapt l-am înțeles cu toții, și anume, că Tatăl este Singurul Stăpânitor; nu că nu ar mai exista și alți stăpânitori; dar El este Conducătorul Suprem. Nu pot exista doi Conducători Supremi în același timp.

Din nou, acolo unde se declară că nu există un altul Bun în afară de Dumnezeu, nu se poate înțelege că nu mai există nimeni bun într-un sens comparativ; căci Hristos și îngerii sunt buni, chiar desăvârșiți în sfera lor; dar numai Tatăl este Bun într-un mod suprem, absolut; numai El este existent prin Sine Însuși în sens absolut; în consecință, oricare altă ființă, oricât de înălțată sau mai puțin înălțată ar fi, este într-un final dependentă de El pentru viață, pentru existență.

Această idee este exprimată de Însuși Salvatorul nostru: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa, a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26). Aceasta ar fi o

afirmație ciudată din partea Unuia care deține viața în natura Sa esențială, la fel ca și Tatăl. Pentru a exprima aceasta, ar fi trebuit să spună: după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa o are și Fiul în Sine.

Dacă, așa cum susțin trinitarienii, natura divină a Fiului ar avea viața în ea însăși (adică să existe prin Sine Însuși) identic și într-un sens absolut asemenea Tatălui, de ce ar trebui să se prezinte pe Sine ca fiind dependent de Tatăl pentru viață? De ce să-L prezinte pe Tatăl ca oferindu-I acest dar pe care, de fapt, El l-a avut din veșnicie?

Dacă s-ar susține că natura Sa umană a primit viața de la Tatăl, aş răspunde: nu citim nicăieri așa ceva sau dacă scrie astfel aş denunța în continuare incorectitudinea naturii umane a Fiului lui Dumnezeu care se reprezintă pe Sine ca fiind absolut dependent de Tatăl pentru darul vieții. Nu ar fi fost mult mai rezonabil, în cazul acesta, ca natura umană a lui Hristos să-și derive viața și vitalitatea din unirea Sa cu natura divină decât din unirea Sa cu Tatăl? Eu înțeleg acest pasaj în conformitate cu înțelesul natural al limbajului: „Căci după cum Tatăl are viața (adică existența) în Sine Însuși, tot așa l-a dat și Fiului să aibă viața (adică existența) în Sine Însuși.” Știu că voi fi întrebat despre declarația Mântuitorului nostru că „Am putere s-o dau (viața), și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:18). Citiți ultima propoziție din acest verset: „Aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu”.

Voi încheia dovada referitoare la această chestiune prin a cita încă un pasaj. Pavel spune: „Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să l se închine” (Evrei 1:6). Deci Fiul trebuie să fi existat înainte de a-L trimite în lume. În versetul 2, Tatăl declară că a făcut lumile prin același Fiu care este aici prezentat ca fiind trimis în lume. Fiul Său trebuie să fi existat înainte de

a fi creat lumile; și trebuie să fi fost născut înainte de a fi existat; iar acea nașterea despre care se vorbește aici trebuie să se refere la natura Sa divină. Și, referindu-se la locul Său, El este “Cel întâi născut”; de aici se înțelege că El trebuie să fie fost „Cel întâi născut din toată zidirea” (Coloseni 1:15).

Cercetând natura originală, slava și măreția Domnului și Stăpânului nostru, privind câteva clipe la fața Celui ce este cel mai minunat dintre zece mii și cel mai frumos, aruncând o privire asupra slavei cerești pe care o avea împreună cu Tatăl înainte ca lumea să existe, admirând forma de neegalat care este imaginea Dumnezeului invizibil și privind cu mirare și admirație la acest august Personaj, cu mult mai înălțat decât îngerii, tronurile și domniile, principatele și puterile, suntem pregătiți, în măsura în care slabele noastre percepții pot cuprinde, să apreciem dragostea uluitoare și bunăvoința care L-au determinat pe adorabilul nostru Mântuitor să renunțe la toată slava și onoarea cerului și la toate binecuvântările prezenței Tatălui Său.

Cu toate că întreaga comoară a Tatălui Său Îi aparținea, El a devenit atât de sărac, încât nu avea unde să-și plece capul, deseori pământul umed fiind singurul Său pat iar cerul albastru singurul Său acoperământ. Om al durerii și obișnuit cu suferința, luat în răs de evrei și batjocorit de neamuri, un străin fără cămin, El Și-a trăit viața sub îmbrăcămintea josnică a unui servitor și, în cele din urmă, „a murit, Cel drept pentru cei nedrepti”, și a părăsit lumea sub josnica denumire de răufăcător. Oh! S-a mai arătat vreodată dragostea în felul acesta? S-a mai aplecat vreodată mila atât de jos?... (J.M.Stephenson, 14 noiembrie 1854, *R&H*, vol.6, nr.14, pag.105,106).

Voi selecționa câteva pasaje în care Hristos este prezentat ca umilindu-Se pe Sine și supunându-se morții, în care Cel

ce a avut slava împreună cu „Tatăl înainte ca lumea să existe”, este prezentat ca murind.

Pavel, vorbind despre natura preamărită a lui Hristos, spune: „El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (Filipeni 2:6). Toți cei care cred că El a avut o natură divină, admit că acest verset se referă la ea; cu toate acestea, cu două versete mai jos găsim că El „la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. Aici este declarat în mod intenționat că acea Ființă preamărită care avea chipul lui Dumnezeu s-a umilit pe Sine, în primul rând prin faptul că a devenit om; și în al doilea rând, prin faptul că „S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (J.M.Stephenson, 21 noiembrie 1854, *R&H*, vol.6, nr.15, pag.113).

În acest punct al cercetării suntem gata să înțelegem legătura dintre sacrificiul lui Hristos, sau ispășirea, și legea lui Dumnezeu. În prezentarea acestei părți a subiectului voi compara punctul de vedere biblic cu alte două teorii despre acest subiect, teorii îmbrățișate de marea majoritate a creștinătății; punctul de vedere Unitarian și cel Trinitarian. Mulți dintre cei mai eminenți scriitori din școala Unitariană, neagă pre-existența Fiului lui Dumnezeu ca fiind o persoană reală; dar susțin că a fost un om bun, chiar desăvârșit.

Voi privi cu cea mai mare admirație asupra generozității și sacrificiului de sine a unui rege de o puritate desăvârșită, drept, bun și iubit de toți colaboratorii săi, care, pentru viețile pierdute ale câtorva indivizi rebeli dintr-o provincie îndepărtată a regatului său, a coborât voluntar de pe tronul său și s-a exilat pe sine în veșmântul celui mai sărăcăcios țaran, și-a epuizat viața în acte de bunătate față de ei, și, în final, a murit de cea mai infamă și umilitoare moarte pentru

a le salva viețile și pentru a-i aduce înapoi în supunere față de tronul său. Un asemenea act lipsit de vreun interes personal și plin de dragoste ar umple lumea de cele mai puternice cântece de laudă și admirație; dar, indiferent cât de măreț și vrednic de laudă ar putea, pe bună dreptate, să pară un astfel de act, pălește categoric în fața pretențiilor legii lui Iehova care a fost abuzată și călcată.

Nu pot concepe cum ar putea viața unui om, indiferent cât de bun și de perfect ar fi, să achite un echivalent pentru viețile pierdute ale milioaneilor de oameni. Nu pot concepe cum ar putea moartea unui singur om bun să facă o ispășire adecvată pentru viețile atât de multor milioane. Dar, potrivit acestor scriitori unitarieni, noi avem numai moartea trupului unui om bun, în timp ce tot ce este nobil, plin de demnitate, de încredere și inteligență, nu doar că nu moare, ci este înălțat la trepte mai înalte de fericire și slavă.

Punctul de vedere trinitarian cred că este în aceeași măsură demn de contestat. Ei pretind că Fiul lui Dumnezeu a avut trei naturi distincte în același timp și anume: un trup uman, un suflet uman și o natură divină cu care s-a unit, trupul fiind muritor, sufletul nemuritor iar divinitatea fiind co-egală, co-existentă și co-eternă cu veșnicul Dumnezeu. Nici unul dintre apărătorii acestei idei nu pretind că sufletul Său sau divinitatea Sa a murit, ci că trupul a fost singura parte din întreaga Sa ființă care a suferit „moartea pe cruce”; așadar, potrivit cu acest punct de vedere avem numai sacrificiul părții celei mai inferioare, trupul uman al Fiului lui Dumnezeu, ca jertfă de ispășire pentru păcatele lumii.

Deși se pretinde că sufletul Său a suferit cea mai mare parte din pedeapsă, totuși nu a suferit „moartea pe cruce”, căci el a părăsit trupul în cea mai mare agonie a sa și l-a lăsat să poarte singur pedeapsa legii; așadar, moartea de pe cruce rămâne tot numai moartea unui trup uman.

Dar, chiar și dacă admitem că în natura Sa înălțată ca ființă umană, El a suferit doar ceea ce natura Sa umană putea să sufere pe parcursul întregii Sale vieți și apoi a murit de joshnica moarte a crucii – chiar și atunci, un asemenea sacrificiu uman ar fi infinit departe de pretențiile legii drepte și sfinte a lui Dumnezeu, care a fost călcată de toți cei din neamul lui Adam (copilașii fiind exceptați) timp de atât de multe mii de ani.

La acest lucru sunt sensibili trinitarienii; așadar, ei prezintă divinitatea Sa ca fiind altarul pe care umanitatea Sa a fost sacrificată; și apoi evaluează valoarea intrinsecă a sacrificiului în funcție de aceea a altarului pe care a fost jertfită. Dar, dacă înțeleg teoria pe care o tratăm, natura divină a lui Isus Hristos nu a avut nici o parte sau rol în această chestiune; această natură nu a suferit nici o pierdere pentru că nu a făcut oricum nici un sacrificiu.

Să presupunem că un rege unește prestigiul singurului său fiu cu unul dintre cei mai săraci țărani ai săi, atât de strâns încât să-l numească și pe acesta fiul său. Apoi l-ar supune pe acest țăran la o viață de sărăcie, lipsă și suferință, și, sub renumele de răufăcător, l-ar crucifica; toate acestea în timp ce fiul său adevărat se bucură de toate binecuvântările vieții, de sănătate, tihnă, onoare și slavă la curtea tatălui său. Ar putea susține cineva că, datorită faptului că a murit purtând numele și toate titlurile de onoare ale fiului regelui, suferința și moartea sa sunt la fel de însemnate cu ale fiului adevărat al regelui, dacă acesta ar fi murit?

În acest caz, tot sacrificiul este înfăptuit de un om obișnuit. Fiul nu a avut nici o parte sau rol în această chestiune. Este subliniată jertfa unui țăran care valorează atât de mult cât valorează el însuși și are tot atâta valoare și nimic mai mult. La fel este de adevărat și în ceea ce privește sacrificiul lui Hristos potrivit cu punctul de vedere mai sus exprimat. Umanitatea sa a suferit tot ce a fost de suferit, a sacrificat

tot ceea ce a fost de sacrificat; de aceea, sărăcia, suferința și moartea Sa au dreptul la toată valoarea, prestigiul și onoarea pe care această natură le poate conferi, și nimic mai mult. De aici, potrivit acestei teorii, avem numai un sacrificiu omenesc; dar rămâne întrebarea: cum poate viața unei ființe umane să facă ispășire corespunzătoare pentru viețile atâtor milioane de alte ființe?

Deci, după tot ceea ce a fost spus și scris de aceste două tabere, se pare că nu există nici o diferență reală între teoriile lor în ceea ce privește ispășirea; ambele au, de fapt, numai sacrificul uman; iar în ceea ce privește vederile lor asupra naturii Fiului lui Dumnezeu, sunt tot atât de departe ca infinitul de finit, ca secunda de veșnicie. Primii fac din „Singurul născut din Tatăl” numai un om muritor și finit; cei din urmă Îl consideră Dumnezeuul infinit, Omnipotent, Atotștiutor și Veșnic, absolut egal cu Veșnicul Părinte. Eu înțeleg adevărul ca fiind între aceste două extreme.

În concluzie, am dovedit (1) că Fiul lui Dumnezeu, în cea mai preamărită natură, a existat înaintea creației primei lumi sau primei ființe inteligente din gigantul Univers; (2) că El a avut un punct zero, El fiind „Cel întâi născut din toată zidirea”; „începutul zidirii lui Dumnezeu” (Apoc.3:14); (3) că, în natura Sa preînălțată, El a creat toate lucrurile din cer și de pe pământ, pe care le și menține; (4) că în marea Sa, El a fost înălțat cu mult deasupra tuturor îngerilor din cer, și tuturor regilor și monarhilor de pe pământ; (5) că în natura Sa era nemuritor și divin (dar diferit de Tatăl); (6) iar în ceea ce privește titlurile și privilegiile Sale, El era „singurul născut din Tatăl”, de a cărui slavă S-a împărtășit „înainte de a fi lumea”; „chipul Dumnezeului nevăzut”; „în forma lui Dumnezeu”; și „nu a considerat că ar fi ceva de apucat să fie egal cu Dumnezeu”; „asemenea slavei Tatălui Său și imaginea fidelă a Persoanei Sale”; „Cuvântul” care „era la început cu Dumnezeu” și care „era Dumnezeu”.

Acesta a fost personajul preamărit și glorificat care a fost sacrificat pentru păcatele lumii! Acestea sunt privilegiile la care a renunțat în mod voluntar și, cu toate că era „bogat”, de dragul nostru „a devenit sărac”; „S-a înjosit” și a devenit om; S-a umilit pe Sine Însuși și a devenit supus morții, chiar morții de cruce, pentru a anunța neprihănirea lui Dumnezeu, „pentru a fi Mântuitorul celui ce crede în El”.

Aici a fost o umilință adevărată, nu o pretenție exagerată sau un spectacol; aici vedem priveliștea uluitoare a iubitului și „Singurului Fiu născut din Dumnezeu”, „Cel întâi născut din toată zidirea”, care s-a dezbrăcat voluntar pe Sine de slava pe care o avea cu Tatăl înainte de existența lumii, a venit din cer, din locuința Sa, și, cu toate că era „bogat”, a devenit atât de sărac încât „nu avea unde să-și așeze capul”. Binecuvântatul Cuvânt care „era la început cu Dumnezeu”, și care era Dumnezeu, realmente a devenit trup, în josnicul veșmânt al unui servitor – supunându-Se pe Sine Însuși lipsurilor, ispitelor, durerilor și chinurilor ce apasă sărmana umanitate căzută. Pentru a desăvârși acest sacrificiu fără precedent, descoperim cum Cel onorat a fost umilit, cum Cel preamărit a fost înjosit și condamnat la moarte ca și un răufăcător, și încă moarte de cruce, cum Cel preaiubit de Dumnezeu a coborât în adâncurile întunecate și tăcute ale mormântului – cea mai de jos treaptă a umilinței.

Acesta, da, acesta este sacrificiul pe care „Singurul născut din Tatăl” l-a oferit ca o ispășire pentru păcatele lumii; aceasta este Ființa care a fost de fapt sacrificată și acesta este prețul pe care Fiul lui Dumnezeu l-a plătit pentru răscumpărarea noastră. Acum înțelegem sacrificiul Celei mai înălțate și preamărite Ființe din vastul imperiu al lui Dumnezeu, sacrificiul Singurului Fiu născut al Regelui.

În ceea ce privește valoarea, cine poate estima valoarea scumpului Fiu al lui Dumnezeu? Este un echivalent pentru

demnitatea, existența și interesele veșnice ale întregii lumi; ba mai mult, este egal în valoare cu întregul avantaj moral al întregii creații inteligente, și egal în slavă și onoare cu guvernarea morală a Conducătorului Suprem al Universului. În ceea ce privește natura Sa, este divin; așadar avem un sacrificiu Divin, spre deosebire de vederea trinitariană și unitariană, care consideră că s-a adus un sacrificiu uman.

În ceea ce privește plinătatea, este infinit, fără margini. Da, mulțumim lui Dumnezeu, este destul pentru fiecare, suficient pentru toți, destul chiar și pentru mai mult decât atât; suficient pentru a salva un Univers inteligent, unde toți ar fi păcătoși; și, în cele din urmă, în ceea ce privește adaptarea la condițiile și necesitățile omului, este absolut perfect. (J.M.Stephenson, 21 noiembrie 1854, *R&H*, vol.6, nr.15, pag.114, par.1-6).

Poziția pe care am adoptat-o în ceea ce privește natura, originea și întruparea Fiului lui Dumnezeu va fi contestată de mulți. Voi fi gata să înlătur toate obiecțiile biblice care pot fi aduse împotriva acestor puncte de vedere, pe baza dovezilor; acum însă voi răspunde la obiecțiunea că ființa Sa este absolut egală cu Tatăl, Supremul și Singurul Dumnezeu adevărat.

Acest punct de vedere este argumentat prin faptul că cele mai înalte titluri pe care le-a pretins vreodată Tatăl îi sunt atribuite și Fiului. Dacă această afirmație ar fi adevărată, n-ar putea fi contrazisă; dar ea nu este adevărată, așa cum reiese în mod categoric din următoarele titluri de supremație care n-au fost atribuite niciodată Fiului. Voi cita din lucrarea lui Henry Grew, care tratează calitatea de Fiu, pag.48: “Cu toate că Fiul lui Dumnezeu... este onorat cu titluri adecvate de mărime și slavă, este deosebit de ‘adevăratul Dumnezeu’ prin următoarele titluri de supremație care aparțin numai ‘Dumnezeului Celui nevăzut’:

- Iehova, Singurul al cărui nume este Iehova (Ps. 83:18)
 - Dumnezeul veșnic (Deuteronom 33:27)
 - Dumnezeul Cel Prea Înalt (Marcu 5:7; Daniel 5:18)
 - Singurul Dumnezeu (Psalmul 86:10; Isaia 37:16)
 - Singurul Domn (Neemia 9:6)
 - Dumnezeul cerurilor (Daniel 2:44)
 - Mai presus de Mine nu este nici un Dumnezeu (Is. 44:6)
 - Care singur deține nemurirea (1Timotei 6:16)
 - Singurul Dumnezeu adevărat (Ioan 17:3)
 - Regele cel veșnic, nemuritor și nevăzut (1Timotei 1:17)
 - Domn, Dumnezeu Omnipotent (Apocalipsa 19:6)
 - Binecuvântatul și singurul Stăpânitor (1Timotei 6:15)
 - Un Dumnezeu și Tată al tuturor (Efeseni 4:6)
 - Singurul Domn Dumnezeu (Iuda 4)
 - Dar este numai un singur Dumnezeu, Tatăl. (1Cor. 8:6)”
- De asemenea, se spune că a exercitat puteri și prerogative care aparțin numai supremului Dumnezeu. Nu pot răspunde mai eficient acestei obiecții decât prin a prezenta punctul de vedere trinitarian și cel biblic în contrast.

Hristos și Apostolii

Pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl. (1Corinteni 8:6)

Tatăl Meu este mai mare decât Mine (Ioan 14:28)

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. (Coloseni 1:15)

Trinitarienii

Pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt

Fiul este la fel de mare ca și Tatăl

Care este Dumnezeul nevăzut, Cel necreat.

Fiul nu poate face nimic de la Sine (Ioan 5:19)	Fiul este omnipotent (atotputernic)
Despre ziua aceea nu cunoaște nici un om, nici îngerii... nici Fiul, ci numai Tatăl (Marcu 13:32)	Fiul este omniscient (atotputernic) și cunoaște ziua aceea la fel ca și Tatăl.
Toată puterea Îmi este dată în cer și pe pământ. (Matei 28:18). După cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu. (Ioan 17:2)	Fiul lui Dumnezeu n-a primit această putere. El o avea prin Sine Însuși.
Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Isus Hristos (Efeseni 3:9)	Isus Hristos a creat toate lucrurile prin puterea Sa independentă.
Apocalipsa lui Isus Hristos pe care I-a dat-o Dumnezeu (Apoc.1:1)	Apocalipsa lui Isus Hristos prin propria Sa omnisciență (atotcunoaștere)
Căci este un singur Dumnezeu, și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, Omul Isus Hristos. (1Timotei 2:5)	Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, care este de asemenea Dumnezeul suprem și om.
Tăgăduind pe singurul Domn Dumnezeu, și pe Domnul nostru Isus Hristos (Iuda 4)	Tăgăduind pe singurul Domn Dumnezeu, și pe Domnul nostru Isus Hristos, care este de asemenea singurul Domn Dumnezeu.

Isus din Nazaret, un om dovedit de Dumnezeu printre voi prin miracole și semne, și minuni pe care Dumnezeu le-a făcut prin El (Fapte 2:22)	Isus a făcut minuni prin propria Sa omnipotență (atotputernicie).
Căci după cum Tatăl are viața în Sine, tot astfel I-a dat Fiului să aibă viața în Sine (Ioan 5:26)	El este existent de la Sine.
Eu trăiesc prin Tatăl (Ioan 6:57)	Fiul trăiește prin Sine Însuși.
Acesta este Fiul Meu. (Matei 3:17)	Acesta este singurul Dumnezeu adevărat, identic în esență cu Tatăl.
Pentru ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu Adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu. (Ioan 17:3)	Pentru ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu Adevărat: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt!
Pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi,... și ca orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domn spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:10.11).	Pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi; și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domn spre propria Sa slavă.

Voi lua în considerare și câteva dintre acele pasaje ale Scripturii care sunt citate atât de frecvent și convingător pentru a demonstra că Isus Hristos, în natura Sa divină, este chiar Dumnezeu Cel veșnic. În Coloseni 2:9 ni se spune că în Isus Hristos „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. Dar cu câteva versete înaintea acestuia, același apostol ne spune că „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Col. 1:19). Același apostol îi prezintă chiar și pe sfinți fiind „umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:19). (J.M.Stephenson, 5 decembrie 1854, *R&H*, vol.6, nr.16, pag.123,124).

Ellen G. White: 1827-1915

Periodicele Noastre

Dumnezeu mi-a dat lumină cu privire la periodicele noastre. Ce lumină? – El a spus că morții trebuie să vorbească. Cum? – Faptele lor îi urmează. În lucrarea noastră trebuie să repetăm cuvintele pionierilor care știu ce înseamnă să cauți după adevăr ca după o comoară ascunsă și care s-au trudit pentru a pune baza lucrării noastre. Ei au înaintat pas cu pas sub influența Duhului lui Dumnezeu. Unul câte unul acești pionieri trec la odihnă. Cuvântul care mi-a fost dat este: „Lăsați ca ceea ce au scris acești oameni în trecut să fie retipărit.” Iar în *Semnele Timpului* articolele să nu fie lungi sau tipăritura înzorzonată. Nu încercați să îngrămădiți totul într-un singur număr al ziarului. Faceți ca tipăritura să fie bună, iar experiențele vii și serioase.

Nu cu mult timp în urmă am luat un exemplar din *Ecoul Biblic*. În timp ce-l răsfoiam, am văzut un articol scris de prezbiterul Haskell și unul de prezbiterul Cotliss. După ce am lăsat ziarul jos, am spus: „Aceste articole trebuie retipărite. Există adevăr și putere în ele. Oamenii au vorbit după cum au fost influențați de Duhul Sfânt:”

Faceți ca aceste adevăruri care reprezintă baza credinței noastre să fie ținute înaintea poporului. Unii se vor depărta de credință, acordând atenție spiritelor seducătoare și doctrinelor diavolilor. Ei vorbesc într-o manieră științifică, iar dușmanul vine și le oferă o grămadă de știință; dar nu este știința salvării. Nu este știința umilinței, consacrării sau a sfințirii Duhului. Trebuie să înțelegem care sunt stâlpii credinței noastre, care sunt adevărurile care ne-au format ca popor și ne-au călăuzit pas cu pas.

Experiențele Timpurii

După trecerea timpului din 1844, noi am căutat după adevăr ca după o comoară ascunsă. M-am întâlnit cu frații și am studiat și ne-am rugat într-un mod serios. Deseori rămâneam împreună până târziu în noapte, uneori chiar de-a lungul întregii nopți, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul. Iarăși și iarăși, acești frați se întâlneau pentru a studia Biblia, pentru a o înțelege și pentru a fi pregătiți să vorbească cu putere.

Când ei ajungeau, în timpul studiului, în punctul în care spuneau: „Noi nu mai putem face nimic!”, Duhul Domnului venea asupra mea. Eram luată în viziune și primeam o explicație clară a pasajelor pe care le studiam, alături de explicațiile referitoare la modul în care urma să lucrăm și să învățăm efectiv.

Astfel a fost dată lumina care ne-a ajutat să înțelegem Scripturile în ceea ce-L privește pe Hristos, misiunea și lucrarea Sa de preoție. Mi-a fost lămurită calea adevărului care începea cu timpul nostru și se încheia cu momentul intrării noastre în cetatea lui Dumnezeu; eu am oferit și altora instrucțiunile pe care Domnul mi le-a dat.

Pe parcursul acestei perioade de timp, eu nu puteam să înțeleg felul în care raționau frații. Minteă îmi era blocată, și eram incapabilă de a înțelege pe deplin versetele pe care le studiam. Aceasta a fost una dintre cele mai mari dureri din viața mea. Minteă mea a rămas astfel până când principalele puncte ale credinței noastre s-au clarificat minților noastre în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Frații știau că atunci când nu eram în viziune, nu puteam să înțeleg aceste chestiuni, și au acceptat descoperirile făcute ca fiind lumină venită direct din cer.

Au răsărit multe erori și, cu toate că nu eram decât cu puțin mai mare decât un copil, Domnul m-a trimis din loc în loc pentru a-i muștra pe cei care îmbrățișau aceste doctrine false. Este vorba despre acei care se găseau în pericolul de a cădea în fanatism, iar eu am fost invitată în numele Domnului să le dau un avertisment din cer.

Ne vom întâlni din nou cu aceste doctrine false. Vor veni unii care vor pretinde că au viziuni. Când Domnul vă oferă o dovadă clară că viziunea este de la El, o puteți accepta; dar să n-o acceptați pe baza altor dovezi; căci oamenii vor fi conduși din ce în ce mai mult pe căi greșite atât în alte țări cât și în America. Domnul dorește ca poporul Său să se poarte ca niște bărbați și femei raționali.

Salvare în Adevăr

În viitor vor răsări descurajări de tot felul, iar noi dorim să avem un teren solid pentru picioarele noastre. Dorim să avem stâlpi rezistenți pentru clădire. Nici un ac nu trebuie mișcat din ceea ce Domnul a stabilit. Dușmanul va aduce doctrine false, ca aceea că nu există sanctuar. Acesta este unul dintre punctele în care va exista o depărtare de la adevăr. Unde vom găsi siguranță dacă nu în adevărurile pe care Domnul ni le-a dat **în ultimii cincizeci de ani?** (Ellen White *R&H*, 5 mai 1905)

Lăsați ca Pionierii să identifice Adevărul – când puterea lui Dumnezeu mărturisește care este adevărul, acel adevăr trebuie să rămână pentru totdeauna ca adevăr. Nici o supoziție ulterioară, contrară luminii oferite de Dumnezeu, nu trebuie primită.

Se vor ridica bărbați cu interpretări ale Scripturii care pentru ei reprezintă adevăr, dar care nu este adevăr. Dumnezeu ne-a dat adevărul pentru acest timp ca bază pentru credința

noastră. El Însuși ne-a învățat care este adevărul. Unul și altul se vor ridica cu o nouă lumină care contrazice lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o sub demonstrația Duhului Său cel Sfânt.

Puțini mai sunt încă în viață dintre cei care au trecut prin experiența câștigată în stabilirea acestui adevăr. Dumnezeu a cruțat într-un mod binevoitor viețile lor pentru a repeta din nou și din nou, până când vor muri, experiența prin care au trecut, asemenea apostolului Ioan, până la sfârșitul vieții sale. Iar purtătorii de standarde care au murit trebuie să vorbească prin retipărirea scrierilor lor. Am fost instruită că în acest fel vocile lor vor fi auzite. Ei trebuie să-și aducă mărturia privitor la ceea ce constituie adevărul pentru acest timp - *Predicați Cuvântul*, pag.5 (Ellen White 1905, *Sfaturi pentru Scriitori și Editori*, pag. 31,32).

Protest Împotriva Mutării Pietrelor de Hotar

Când vor apare persoane care vor muta un ac sau un stâlp din baza pe care Dumnezeu a stabilit-o prin Duhul Său cel Sfânt, lăsați-i pe cei în vârstă, care au fost pionieri ai lucrării noastre, să vorbească lămurit, lăsați-i pe cei care sunt morți să vorbească de asemenea, prin retipărirea articolelor lor apărute în periodicele noastre. Strângeți razele de lumină divină pe care Dumnezeu le-a dat pe măsură ce El și-a condus poporul pas cu pas pe calea adevărului, Acest adevăr va sta ca test al timpului și ca probă. *Ms. 62*, 1905, pag.6. (*Un Avertisment Împotriva Teoriilor False*, 2 mai 1905.) (Ellen White, 1905, *Manuscript Releases*, vol.1, pag.55)

Mărturia Pionierilor Lucrători

Mi-au fost prezentate descurajările pe care Satan le va aduce în această perioadă. Am fost instruită că noi ar trebui să

scoatem în evidență mărturia unora dintre lucrătorii bătrâni care acum sunt morți. Lăsați-i să continue să vorbească **prin articolele pe care le găsim în prima perioadă a publicațiilor noastre**. Aceste articole ar trebui acum să fie retipărite pentru ca să existe o voce vie a martorilor Domnului.

Istoria experienței timpurii a mesajului va avea o putere în a se împotrivi măiestrelor descurajări ingenioase ale lui Satan. Această instrucțiune mi-a fost repetată recent. Trebuie să prezint înaintea poporului mărturia adevărului biblic și să repet mesajele hotărâtoare care au fost prezentate cu ani în urmă. Doresc ca predicile mele de la adunările de câmp și din biserici să aibă viață pentru a-și realiza lucrarea lor specială – *Scrisoarea 99*, 1905. (Ellen White, 1905, *Sfaturi pentru Scriitori și Editori*, pag.26).

Zilnic tânjesc după puterea de a lucra dublu. L-am rugat pe Domnul pentru putere și înțelepciune pentru a reproduce scrierile martorilor care au fost confirmați în credință în istoria timpurie a mesajului. După trecerea timpului din 1844, ei au primit lumină și au umblat în lumină, și când cei ce vor pretinde că au o lumină nouă vor veni cu mesajele lor deosebite privind diferitele puncte ale Scripturii, noi deținem, prin lucrarea Duhului Sfânt, mărturii potrivite, care stopează influența unor astfel de solii cum este cea prezentată de prezbiterul A.F.Ballenger. Acest om sărman a lucrat hotărât împotriva a ceea ce a fost confirmat de Duhul Sfânt. Când puterea lui Dumnezeu mărturisește despre ceea ce este adevăr, acel adevăr va rămâne pentru totdeauna ca adevăr. Nici o supoziție ulterioară, contrară luminii oferite de Dumnezeu, nu trebuie primită...

Noi nu trebuie să primim cuvintele celor care vin cu un mesaj ce contrazice punctele speciale ale credinței noastre. Ei strâng o mulțime de versete și le așează ca o dovadă în

jurul teoriilor lor. Această lucrare a fost repetată mereu de-a lungul ultimilor cincizeci de ani. Și, în timp ce Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectată, aplicațiile făcute de ei nu trebuie primite dacă aceste aplicații mută vreun stâlp al bazei pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani. Cel care face o astfel de aplicație nu cunoaște demonstrația minunată a Duhului Sfânt care a oferit putere și forță mesajelor adresate poporului lui Dumnezeu în trecut.

Dovezile prezbiterului Ballenger nu sunt demne de încredere. Dacă sunt primite, vor distruge credința poporului lui Dumnezeu în adevărul care ne-a făcut ceea ce suntem. Trebuie să fim hotărâți în această privință, căci punctele pe care el încearcă să le demonstreze cu Scriptura nu sunt sănătoase. Ele nu demonstrează că experiența trecută a poporului lui Dumnezeu a fost o înșelăciune. Noi avem adevărul; noi am fost îndrumați de îngerii lui Dumnezeu. Sub călăuzirea Duhului Sfânt a fost oferită prezentarea sanctuarului. Este bine ca oricine să păstreze tăcerea în ceea ce privește trăsăturile credinței noastre în care n-a avut nici un rol de jucat.

Dumnezeu nu se contrazice niciodată pe Sine. Dovezile Scripturii sunt greșit aplicate dacă sunt forțate să sprijine ceea ce nu este adevărat. Unul după altul se vor ridica pentru a aduce o presupusă mare lumină, și-și vor expune declarațiile. Dar noi rămânem la vechile pietre de hotar (se citează Ioan 1:1-10).

Am fost instruită să declar că putem folosi aceste cuvinte atât pentru acest timp cât și pentru timpul care va veni, când păcatul trebuie numit pe adevăratul său nume. Suntem împiedicați în lucrarea noastră de oameni care nu sunt convertiți și care urmăresc preamărirea personală. Ei doresc să fie priviți ca descoperitori de noi teorii, pe care le prezintă susținând că dețin adevărul. Dar dacă aceste teorii sunt

primite, vor conduce la negarea adevărului pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său **în ultimii cincizeci de ani**, întărindu-l prin demonstrația Duhului Sfânt.

Faceți ca toți să se ferească de caracterul lucrării lor. Mai bine ar cădea în luptă de dragul sufletelor lor și ale celorlalți. „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină,... sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1Ioan 1:7). Nu-i conferă nici un credit cuiva faptul că inaugurează o nouă cale, folosind Scriptura pentru a susține teorii eronate, conducând mințile la confuzie, departe de adevărurile care trebuie să fie permanent imprimate în mințile poporului lui Dumnezeu, pentru ca ei să se țină cu tărie de credință. - *Scrisoarea 329*, 1905, către J.A.Burden, 11 dec.1905. (Ellen White, 1905, *Manuscript Release* nr. 760: “Integritatea Adevărului despre Sanctuar”, pag.18-20).

Punctele principale ale credinței noastre, așa cum le avem astăzi (**era anul 1903**), au fost temeinic fondate. **Punct după punct a fost clar definit, și toți frații au ajuns în armonie. Întreaga adunare a credincioșilor era unită în adevăr.** Au existat și unii care au venit cu doctrine străine, dar nu ne-a fost niciodată teamă de a-i întâlni. Experiența noastră a fost în chip minunat întărită prin descoperirea Duhului Sfânt. MS 135m 1903. (Ellen White, *The Early Ears*, vol.1 – 1827-1862, pag.145).

Înregistrarea experienței prin care a trecut poporul lui Dumnezeu în istoria timpurie a lucrării noastre, trebuie republicată. Mulți dintre cei care au venit la adevăr atunci nu cunosc felul în care Domnul a lucrat. Experiențele lui William Miller și ale asociațiilor săi, ale capitalului Joseph Bates și ale altor pionieri ai mesajului advent, ar trebui ținute înaintea poporului nostru. Ar trebui acordată atenție cărții prezbiterului Loughborough. Conducătorii noștri ar

trebuie să vadă ce poate fi făcut pentru răspândirea acestei cărți. (Ellen White, *Sfaturi pentru Scriitori și Editori*, pag. 145).

Justificarea Mesajului Nostru

„Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință, acordând atenție spiritelor înșelătoare și doctrinelor diavolilor; mințind cu prefăcătorie; având conștiința însemnată cu un fier roșu” (1 Tim. 4:1.2).

Domnul mi-a arătat că prin puterea Sa infinită a susținut dreapta solilor Săi, mai bine de **o jumătate de secol**, pentru ca adevărul să fie tipărit pe măsură ce Domnul m-a invitat să scriu în publicații, în periodice și cărți. De ce? Pentru că, dacă n-ar fi fost astfel tipărit, când pionierii credinței vor muri, vor exista mulți, noi în credință, care vor accepta uneori niște învățături eronate și falsuri periculoase ca fiind mesaje ale adevărului. Uneori, ceea ce oamenii învață a fi „lumină specială”, este de fapt eroare amăgitoare, asemenea mazărichei descoperită prin grâu, care se va răspândi și va produce o recoltă otrăvitoare. **Și astfel de erori vor fi susținute de unii până la încheierea acestei istorii a pământului.**

Există unii care, acceptând teorii eronate, se străduiesc să le fondeze adunând paragrafe ale adevărului din scrierile mele, **pe care ei le folosesc scoase din context și asociate cu eroarea.** Astfel, semințele ereziei, răspândindu-se și dezvoltându-se rapid în plante puternice, sunt înconjurate de multe plante prețioase ale adevărului și, în felul acesta, se depune un mare efort pentru a demonstra originea plantelor contrafăcute.

Așa s-a întâmplat cu ereziile din *Templul Viu* (carte ce conținea învățături panteiste, publicată de J.H.Kellog).

Subtilele erori din această carte erau înconjurate de multe adevăruri minunate. Falsurile seducătoare ale lui Satan, subminează încrederea în adevărații stâlpi ai credinței noastre, care sunt bazați pe dovezi biblice. Adevărul este susținut de un lămurit „așa zice Domnul”. Însă a existat o invazie a erorilor, **iar folosirea Scripturilor scoase din context** pentru a susține falsurile, vor amăgi, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși...

Nu lăsați ca timpul să se scurgă și să fie pierdute ocazii prețioase de a-L căuta pe Domnul, cu toată inima, mintea și sufletul. Dacă nu primim adevărul din dragoste pentru El, putem fi printre aceia care vor vedea și vor crede minunile săvârșite de Satan în aceste zile din urmă – *Scrisoarea 136*, 27 aprilie 1906, către frații Butler, Daniells și Irwin (Ellen White, 1906, *Azi cu Dumnezeu*, pag.126).

Ce credeau pionierii adventiști despre Dumnezeu

DEFINIȚIA DUHULUI SFÂNT DATĂ DE PIONIERII ADVENTIȘTI

În prefața cărții *The Biblical Institute*, se spune:
“În paginile următoare se oferă un rezumat al seminariilor oferite de James White și Uriah Smith în Oakland, CA, în cadrul Institutului Biblic din perioada 1-17 aprilie, 1877.”

Din această carte, reținem doar câteva pasaje de la pagina 184, care arată felul în care înțelegea biserica Adventistă natura și personalitatea lui Dumnezeu, înainte de a fi introdusă doctrina despre Trinitate:

Întrebare: În ce fel este Dumnezeu omniprezent?

Răspuns: Prin reprezentantul Său, Duhul Său cel Sfânt.

Întrebare: Ce este Duhul Sfânt?

Răspuns: Orice încercare de a răspunde la această întrebare este aventură pe un teren sfânt. Este **ceva** comun Tatălui și Fiului: Duhul lui Dumnezeu, Duhul lui Hristos. Este **ceva** care poate fi exprimat prin expresiile: “vărsat”, “turnat”, “pogorât”, etc. A fost suflat de către Isus asupra ucenicilor (Ioan 20:22). A fost un agent în crearea lumii (Gen.1:2). Ar fi fără folos să enumerăm toate varietățile manifestării sale. Probabil cea mai bună descriere este aceea a unei **influențe misterioase** care emană de la Tatăl și de la Fiul, reprezentantul și agentul puterii lor.

Personalitatea lui Dumnezeu

Rândurile de mai jos au fost publicate de James White

Iată mărturia lui Hristos. “Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu l-ați auzit niciodată glasul, nu i-ați văzut deloc fața” (Ioan 5:37). Vezi Filipeni 2:6. Să spui că Tatăl nu are un chip personal, înseamnă să contrazici cele mai clare decații ale Scripturii.

Obiecțiune - Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24).

Răspuns - Și îngerii sunt duhuri (Evrei 1:13.14), și totuși cei care l-au vizitat pe Avraam și Lot, au șezut, au mâncat și l-au luat pe Lot de mână. Ei sunt ființe duhovnicești. Așa este și Dumnezeu Duh, adică o Ființă duhovnicească.

Obiecțiune - Dumnezeu este omniprezent. Dovadă - Psalm 139:1-8. El este tot așa de mult într-un loc ca și în alt loc.

Răspuns: 1 **Dumnezeu este omniprezent în virtutea omniscienței Sale** așa cum aflăm din cuvintele lui David din Psalmul 139:1-6.

“Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde.”

2. **Dumnezeu este omniprezent prin virtutea Duhului Său**, care este reprezentantul Său și este manifestat oriunde binevoiește El, așa cum se vede în versetele 7-10:

“Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; Dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca.”

3. **Dumnezeu este în ceruri.** Despre aceasta suntem învățați în rugăciunea Domnului: “Tatăl nostru care ești în ceruri” (Matei 6:9, Luca 11:2). Dar dacă Dumnezeu este la fel de mult într-un loc ca și în altul, atunci cerul este tot atât de mult într-un loc ca și în altul, și ideea de a merge în ceruri este lipsită de sens. În acest caz am putea spune că noi suntem deja în ceruri, și rugăciunea domnească, conform acestei teologii cețoase ar trebui formulată așa: Tatăl nostru care ești oriunde, sfințească-se Numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum oriunde așa și pe pământ.

Observații

asupra citatelor zis-trinitariene

din cartea „*Evanghelizare*”

de Ellen White

Dintotdeauna am considerat că Ellen White a fost trinitariană și din acest motiv am stat liniștit și încrezător că, deși nu puteam oferi răspunsuri care să mă satisfacă nici măcar pe mine referitor la Trinitate, îmi era suficient argumentul conducătorilor cum că “serva Domnului a crezut așa”. Însă atunci când am avut ocazia să studiez mai atent aceste declarații ale lui Ellen White, am înțeles cât de șubred era acest argument.

Poate că nu toți au această ocazie de a studia în amănunt documentele pe care se clădește întregul argument “Ellen White”, cel care a “legitimat” schimbarea doctrinei bisericii abia după 16 ani de la moartea ei, fiindcă, evident, câtă vreme a trăit Ellen White nu se putea face așa ceva. Dar pentru cei interesați, paginile următoare ar putea fi de un real folos, fiindcă ele conțin citatele și documentele cele mai bune care pot fi oferite în susținerea ideii că Ellen White a fost trinitariană.

O copie a acestor scrisori publicate de-a lungul timpului în diferite lucrări și compilații, se află în birourile de la White Estate. Până de curând accesul la aceste manuscrise și originale era rezervat doar unui număr relativ mic de persoane. Odată cu apariția tehnicilor moderne, de copiere și răspândire a informațiilor, ni s-a deschis calea spre accesarea acestor documente, astfel încât fiecare să decidă în deplină cunoștință de cauză.

1. FACEȚI CUNOSCUȚ OAMENILOR POZIȚIA NOASTRĂ

Politica noastră este: nu scoateți prea mult în evidență trăsăturile disputate ale credinței noastre, care lovesc în modul cel mai hotărâtor în datinile și obiceiurile poporului, până ce Domnul va da oamenilor o altă ocazie să cunoască că noi suntem credincioși în Hristos și credem în divinitatea lui Hristos și în pre existența Sa – Mărturii pt. Predicatori 253, 1895.

- Cine au fost atunci, și sunt și astăzi, acuzați că nu cred în divinitatea lui Hristos și în pre existența Sa?
- Arieni sau semi-arieni, cum sunt numiți mai nou în literatura bisericii.
- Dacă adventiștii din acele vremuri ar fi fost trinitarieni, de ce să fi existat această primejdie?
- Dar pentru că erau arieni, trebuiau ca mai întâi să le ofere oamenilor asigurarea că, deși nu cred în Trinitate, totuși ei cred în divinitatea și pre existența lui Hristos.
- Acesta era adevărul și astăzi!

2. NOI VOM AVEA DE ÎNTÂMPINAT ÎNVĂȚĂTURI RĂTĂCITE

Noi vom fi chemați tot mereu să ne împotrivim influenței oamenilor care studiază științele de origine satanică, prin care Satana caută să dovedească **inexistența** lui Dumnezeu și a lui Hristos. **Atât Tatăl cât și Fiul** își au fiecare personalitatea lor. Hristos declară: „Eu și Tatăl Meu suntem una”. Totuși Fiul lui Dumnezeu a fost Cel care a venit la această lume în chip omenesc. Lăsând la o parte haina și coroana Sa împărătească, El a îmbrăcat dumnezeiescul Său cu omenescul, pentru ca prin jertfa Sa nemărginită, omenescul să devină părtaș de fire dumnezeiască și să scape de stricăciunea care este în lume prin poftă – Mărturii 9 p.68 (1909).

Aceasta este și misiunea noastră prezentă: să ne împotrivim influenței oamenilor care studiază științele de origine Satică...

- Doctrina Trinității este considerată „doctrina de bază a bisericii catolice”.
- EGW prezintă în cartea „Tragedia Veacurilor” cine conduce această lume și bisericile zis-creștine!
- Fără să intrăm în amănunte, subliniem doar faptul că acest paragraf amintește doar de personalitatea Tatălui și a Fiului.
- Cu acest lucru suntem perfect de acord!

3. ADEVĂRUL POZITIV CONTRAR REPREZENTĂRILOR SPIRITISTE

Mi s-a dat instrucțiunea că nu trebuie să punem bază pe sentimentele acelor care **cercetează după idei științifice înaintate**. Iată unele din reprezentările pe care le fac unii

ca aceștia: „Tatăl este ca o lumină nevăzută; Fiul este ca o lumină întrupată; Spiritul este lumina revărsată în afară”. „Tatăl este ca o rouă ca un abur nevăzut; Fiul este întocmai ca o rouă adunată într-o formă frumoasă; Spiritul este deasemenea ca o rouă căzută peste sediul vieții.” O altă reprezentare sună: „Tatăl este întocmai ca un abur nevăzut; Fiul este asemenea norului îngrămădit; Spiritul este ploaia care cade și lucrează ca o putere înviorătoare.”

Toate aceste reprezentări spiritiste sunt ca niște simple nimicuri. Ele sunt nedesăvârșite și neadevărate. Ele slăbesc și micșorează Maiestatea Cerului care nu poate fi comparată cu nici o asemănare de pe pământ. Dumnezeu nu poate fi comparat cu lucrurile făcute de mâinile Sale. Sunt multe lucruri pe pământ care suferă sub blestemul lui Dumnezeu din pricina păcatelor omului. **Tatăl** nu poate fi descris prin lucrurile pământului. **Tatăl** este toată plinătatea dumnezeirii și este nevăzut de ochii muritori.

Fiul este toată plinătatea Dumnezeirii manifestate. Cuvântul lui Dumnezeu declară despre El că este „întipărirea ființei Lui”. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică.” Aici este arătată **personalitatea** Tatălui.

Mângâietorul, pe care Domnul Hristos a promis că îl va trimite după înălțarea Sa la cer, este Spiritul în toată plinătatea Dumnezeirii dând pe față puterea harului divin către toți acei ce primesc și cred în Hristos ca Mântuitor personal. Treimea cerească este compusă din **trei persoane vii**: în Numele acestor trei **puteri** mari – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – se botează acei ce primesc pe Hristos printr-o credință vie și aceste trei **puteri** vor conlucra cu supușii cei ascultători ai Cerului, în străduințele lor, de a duce o viață nouă în Hristos (Mărturii Speciale, Seria B, nr.7, p.62.63, 1905).

Paragrafele de mai sus au fost luate din articolul următor, care a fost scris în jurnalul lui EGW în noiembrie 1905, în California, Sanitarium, și scris la mașină în 9 Ianuarie 1906 de către M.H.

IEȘIȚI AFARĂ ȘI SEPARAȚI-VĂ

În ultima noapte n-am fost în stare să dorm. Am primit scrisori care conțin declarații ale persoanelor care l-au întrebat pe Dr. Kellogg dacă el crede afirmațiile¹ pe care le face Sora White. El declară că da, însă nu este adevărat. Pe când eram la Melrose, Massachusetts, mi-a trimis o scrisoare amabilă, în care îmi spune „m-am supus”. I-am răspuns, însă el nu mi-a mai scris nici un rând după aceea². El n-a vorbit nici n-a acționat ca un om care s-a supus. El nu vorbește nici nu acționează ca un om care s-a supus. El are resentimente față de slujitorii aleși ai Domnului, care au ocupat poziția de Președinte al Conferinței Generale. El i-a urât. A renunțat el la aceste resentimente? Domnul nu va accepta nimic din ce afirmă el, fiindcă sunt minciuni.

¹ A se vedea Anexa 1. Modificarea aceasta, deși făcută de altcineva, nu de Ellen White, apare și în materialul publicat. În schimb, restul modificărilor, deși făcute de Ellen White, nu au fost operate în materialul publicat!

² Cei care cunosc istoria adventistă, știu că la vremea aceea, între Kellogg și conducătorii bisericii izbucnise un conflict care, în final, a dus la excluderea lui Kellogg din biserică. Kellogg îi învinuia pe conducătorii bisericii de complot împotriva sa, în complicitate cu W.C. White, fiul cel mic al lui Ellen White, secretarul ei personal. W.C. White era învinuit de manipularea scrisorilor lui EGW, în favoarea celor din conducerea bisericii. Pentru detalii, vezi materialul intitulat „INTERVIUL”- discuția pe care Kellogg a avut-o cu trimișii oficiali ai bisericii (publicată pe site-ul www.laodicea.ro).

Deocamdată nu este clară toată chestiunea. Până acum am așteptat să descopăr cea mai mică dovadă de supunere. Cuvântul Domnului pentru mine este: „El doar își strânge forțele pentru a se preamări din nou. Servii lui Dumnezeu sunt atrași în cursă și înșelați de știința sa. El face tot ce-i stă în putință pentru a crea o ruptură între lucrarea medicală și lucrătorii cuvântului. Mesagerii lui sunt trimiși să observe situația poporului lui Dumnezeu și îi fac pe plac prin compromiterea puterii forței lucrătorilor”.

Această lucrare mare și rezultatele ei sigure îmi sunt clar prezentate. Sunt atât de tristă că nici oamenii serioși nu discern fructul șarpelui. Eu îl numesc așa; fiindcă așa îl numește Domnul. Printre ei sunt cei ce se vor depărta de credință și vor acorda atenție duhurilor înșelătoare și doctrinelor diavolești, **despărțindu-se de credința pe care au ținut-o sfântă în ultimii cincizeci de ani**³. Eu îi consider responsabili pe cei care arată așa un zel în planurile lor de a strica și zădărnici lucrarea lui Dumnezeu.

Dacă X ar fi venit în rânduri, lucrarea lui Dumnezeu ar fi acum mai avansată cu ani de zile față de cum este în prezent. El s-ar fi legat de Domnul, iar Hristos ar fi lucrat prin el.

³ Această declarație confirmă faptul că Ellen White se opunea doctrinei lui Kellogg și apăra din răspuțeri doctrinele bisericii, așa cum au fost ele stabilite încă de la începutul mișcării adventiste. Oficialii de astăzi ai bisericii susțin că pionierii nu aveau o poziție clară cu privire la doctrina despre Dumnezeu, unii fiind arieni iar alții fiind trinitarieni. Dar Ellen White îi contrazice prin însăși faptul că ea apăra exact doctrina despre Dumnezeu în care lovea teoria panteistă a lui Kellogg! Ea susținea doctrina despre Dumnezeu așa cum o prezentase biserica timp de 50 de ani! De altfel, atâta timp cât a trăit Ellen White, Biserica Adventistă și-a păstrat doctrinele intacte. După moartea ei însă, a apărut doctrina Trinității, care lovește exact în același loc în care lovea doctrina lui Kellogg: doctrina despre Dumnezeu, mai exact personalitatea lui Dumnezeu.

Domnul ar fi avut acum o mărturie clară, dreaptă și puternică cu privire la fiecare punct al adevărului prezent. Noi suntem un popor cunoscut și nu trebuie să ne cedăm credința părerilor omenești greșite⁴...

Nov. 1905. Am dormit bine⁵ în ultima noapte, de la ora șapte până la două și jumătate. Este Sabatul Domnului, și voi vorbi în biserica din Sf. Elena în această dimineață. Sănătatea îmi este bună. Am continuat să scriu, ca toate să fie pregătite dacă voi muri la un moment dat. Eu nu privesc spre momentul acela cu teamă sau neîncredere. Sunt atentă, după toată lumina pe care o am, la mesajul pe care Hristos venit din cer l-a dat lui Ioan, așa cum apare în primul, al doilea și al treilea capitol din Apocalipsa.

„Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta, și n-ați cunoscut ‘adâncimile Satanei’ cum le numesc ei, vă zic: ‘Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag din fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață.’ Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”

Sunt instruită să spun: Punctele de vedere ale celor care caută după idei științifice avansate nu sunt vrednice de încredere. Astfel de reprezentări precum: „Tatăl este ca lumina nevăzută; Fiul este ca lumina intrupată; Spiritul este

⁴ Această afirmație subliniază încă odată faptul că EG White a rămas fidelă credinței pionierilor adventiști.

⁵ De aici încolo, originalul primit de la White Estate nu mai conține nici un indiciu din care să rezulte că Ellen White l-ar fi citit sau aprobat spre publicare.

lumina revărsată în afară”. „Tatăl este ca o rouă, ca un abur nevăzut; Fiul este întocmai ca o rouă adunată într-o formă frumoasă; Spiritul este ca o rouă căzută peste sediul vieții.” O altă reprezentare: „Tatăl este întocmai ca un abur nevăzut; Fiul este asemenea norului; Spiritul este ploaia care cade și lucrează ca o putere înviorătoare.” Toate aceste reprezentări spiritiste sunt niște nimicuri. Ele sunt nedesăvârșite și neadevărate. Ele slăbesc și micșorează Maiestatea Cerului care nu poate fi comparată cu nici o asemănare de pe pământ. Dumnezeu nu poate fi comparat cu lucrurile făcute de mâinile Sale. Pe pământ sunt multe lucruri care suferă sub blestemul lui Dumnezeu din pricina păcatelor omului. Tatăl nu poate fi descris prin lucrurile de pe pământ. Tatăl este toată plinătatea dumnezeirii și este nevăzut de ochii muritori.

Fiul este toată plinătatea Dumnezeirii manifestate. Cuvântul lui Dumnezeu declară despre El că este „întipărirea ființei Lui”. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică.” Aici este arătată **personalitatea** Tatălui.

Mângâietorul⁶ pe care Hristos a promis că îl va trimite după înălțarea Sa la cer, este Spiritul în toată plinătatea Dumnezeirii, făcând cunoscută puterea harului divin tuturor celor ce primesc și cred în Hristos ca Mântuitor personal.

⁶ Următoarele trei paragrafe conțin expresii unice, neobișnuite și nemaîntâlnite în scrierile lui EGW!

Sunt **trei perso(ane)nalități vii în trioul ceresc**⁷: în numele acestor trei mari **puteri** – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – se botează acei ce primesc pe Hristos printr-o credință vie și aceste **puteri** vor coopera cu supușii cei ascultători ai Cerului, în străduințele lor de a duce o viață nouă în Hristos.⁸ Ce trebuie să facă păcătosul? El este proprietatea lui Hristos, cumpărat cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Prin încercare și necaz, Mântuitorul a mântuit ființele omenești de la sclavia păcatului. Ce trebuie deci să facem noi ca să fim eliberați din păcat? – Crede în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și eliberator din păcat. Cel ce își mărturisește păcatele și își umilește inima va căpăta iertare. Isus este Mântuitorul și iertătorul de păcate tot așa cum este singurul Fiu al infinitului Dumnezeu. Păcătosul iertat este reconciliat cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Eliberatorul nostru din păcat. Urmând calea sfințeniei, el este ținta harului lui Dumnezeu. Lui i se oferă mântuire deplină, bucurie și pace și înțelepciunea autentică care vine de la Dumnezeu.

Credința în sângele ispășitor al lui Isus Hristos este asigurarea iertării. Hristos poate șterge toate păcatele. Simpla dependență de acea putere, zi după zi, va da omului înțelepciunea de a discerne ce va lega sufletul de legăturile păcatului, în aceste zile din urmă. Prin credință și rugăciune, prin cunoașterea lui Hristos, el trebuie să înfăptuiască propria sa mântuire.

Duhul Sfânt ne descoperă și ne călăuzește în tot adevărul. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu născut, ca oricine

⁷ Cuvântul persoane, conform manuscrisului prezentat de White Estate, a fost modificat de EGW în “personalități”. Ciudat însă, nici această modificare n-a fost luată în seamă de cei responsabili cu publicarea lor, nici până în ziua de azi!

⁸ Aici se termină porțiunea publicată în 1906, în broșura “Special Testimonies” Series B Nr. 07.

crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Hristos este Mântuitorul păcătosului. Moartea lui Hristos l-a salvat pe păcătos. Aceasta este speranța noastră. Dacă noi ne supunem pe deplin și practicăm virtuțile lui Hristos, vom câștiga prețul vieții veșnice.

„Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.” Cel care are credință continuă în Tatăl și Fiul are și Duhul. Duhul Sfânt este Mângâietorul Său, și el niciodată nu desparte de adevăr.

Există o putere în știința filozofică omenească de a influența mințile oamenilor să creadă cuvintele mărețe ale vrăjmașului și să lege sufletele de partea sa. Satana face această lucrare. Prin înșelăciunile sale el controlează mințile pe care Hristos s-a jertfit ca să le elibereze. Satana face exact această lucrare în mijlocul nostru, și oamenii serioși, dacă nu veghează, vor deveni oameni păcătoși, necredincioși, care falsifică și înșeală. Judecătorii și legiuitorii au făcut și vor face o lucrare prin care răul să apară ca neprihănire. Această lucrare va merge înainte până când Domnul cerului va frânge aceste învățături înșelătoare prin puterea Sa autoritară, iar **Hristos va deschide ochii oamenilor**, făcându-i în stare să vadă ce înseamnă păcatul.

Va trebui să aibă loc o a doua convertire în inimile unor frați din conducerea lucrării medicale și o despărțire de oamenii care încearcă să conducă vasul medical la adăpost, altfel ei înșiși nu vor ajunge în odihna cerească. Hristos îi cheamă: „ieșiți dintre ei și separați-vă”.

Scriu aceasta fiindcă în orice moment viața mea se poate încheia. Dacă nu va avea loc o rupere de influența pe care Satana a pregătit-o și o renaștere a mărturiilor pe care Dumnezeu le-a dat, sufletele vor pieri în înșelăciunea lor. Ele vor accepta erezie după erezie, și vor păstra astfel o lipsă de unitate care va exista până când aceia care au fost înșelați își vor ocupa locul pe temelia cea dreaptă. Toată

această educație înaltă care se plănuiește se va stinge; pentru că este falsă. Cu cât este mai simplă educația lucrătorilor noștri și cu cât va fi mai redusă legătura cu oamenii pe care nu-i conduce Dumnezeu, cu atât se vor realiza mai multe.

Lucrarea se va face în simplitatea evlaviei adevărate, și timpurile vechi vor reapărea atunci când, sub călăuzirea Duhului Sfânt, mii de oameni se converteau într-o singură zi. Când adevărul în simplitatea lui este trăit în orice loc, atunci Dumnezeu va lucra prin îngerii Săi așa cum a lucrat în ziua cincizecimii, iar inimile vor fi schimbate atât de profund încât va fi o manifestare a influenței adevărului curat, așa cum este reprezentat în pogorârea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt niciodată n-a despărțit lucrarea medicală de lucrarea Evangheliei, și nici n-o va face în viitor. Ele nu pot fi despărțite. Legată de Hristos, lucrarea cuvântului și cea a vindecării bolnavilor, este de fapt una singură.

Capitolul 58 din Isaia conține instrucțiuni pentru prezent. „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!”. Dumnezeu nu-l acceptă pe Dr. Kellogg ca lucrător al Său până când nu se va despărți de Satana. Lucrarea n-ar fi fost stânjenită așa cum a fost în ultimii ani dacă Dr. Kellogg era un om convertit. „Veniți”, vă chem, „ieșiți și separați-vă de el și de asociații lui, pe care i-a influențat”.

Acum vă transmit mesajul pe care l-am primit de la Dumnezeu pentru toți cei care pretind credința în adevăr. „Ieșiți din mijlocul lor și separați-vă”, altfel păcatele lor în justificarea greșelilor și înșelăciunilor vor continua să fie ruina sufletelor. Noi nu ne putem permite să fim de partea greșită. Noi nu ne putem permite să acoperim adevărul cu chestiuni științifice. Noi solicităm schimbări hotărâte și să

nu se mai așeze pietre de poticnire sub picioarele poporului lui Dumnezeu. Fie ca orice suflet să se încalțe cu râvna Evangheliei. Fie ca orice suflet să se roage și să lucreze, așezându-și picioarele pe temelia pe care a așezat-o Hristos prin faptul că și-a dat viața Sa pentru viața lumii.

M.H.

OBSERVAȚII

- Acest articol a fost scris în jurnalul lui EGW în noiembrie 1905, în California.
- A fost apoi transcris la mașină în 9 Ianuarie 1906 de către M.H.
- În 1 martie 1906, revista “Bible Training School” publică exact paragrafele zis-trinitariene!
- De remarcat că paragrafele publicate în revistă au o puternică nuanță evanghelică!
- Am căutat toate expresiile cheie din aceste paragrafe și nu le-am mai găsit publicate nicăieri în altă parte!
- Este ca și cum EGW ar fi scris ceva cu expresii împrumutate de la un alt autor, fapt bine cunoscut sub numele de plagiat.

Expresiile “unice” căutate sunt:

- ”What is the sinner to do?—Believe in Christ.”
- ”bought with the blood of the Son of God”
- ”Through test and trial the Saviour redeemed human beings from the slavery of sin”
- ”What then must we do to be saved from sin?”
- ”Believe on the Lord Jesus Christ as the sin-pardoning Saviour.”
- ”who confesses his sin and humbles his heart”
- ”Jesus is the sin-pardoning Saviour”
- ”Jesus Christ our Deliverer from sin “
- ”subject of the grace of God”
- ”faith in the atoning blood of Jesus”

- ”Christ can cleanse away all sin”
- ”Simple reliance on that power”

Oricine studiază atent aceste expresii, observă că, de fapt, **ele formează foarte clar o inserție** în materialul lui EGW!

Publicarea expresiei zis-trinitariană

Expresia “*there are three living persons of the heavenly trio*” a fost publicată de cinci ori în scrierile lui EGW⁹:

Observații referitoare la manuscris:

· Prima pagină

- o Pe prima pagină, dintre cele șapte pagini scrise la mașină, apar corecturi și inserții scrise de mână;
- o cei de la White Estate spun că aceste inserții îi aparțin lui EGW, fiind dovada faptului că ea a citit textul și că a fost de acord cu publicarea lui;
- o însă pe această pagină se pot observa cel puțin **două scrisuri de mână** diferite;
- o prima dintre ele, care nu este a lui EGW, după declarația celor de la White Estate, înlocuiește cuvântul “statements” cu “testimonies” și în textul publicat s-a operat această corectură;
- o a doua corectură, de data aceasta pusă în seama lui EGW, este “the Lord saith he does not believe...”;
- o a treia corectura, tot a lui EGW, “to specify what he has surrendered”;
- o a patra corectura, tot a lui EGW, “When self has surrend his first work will be ... in all his words and works to

⁹ 1 Martie 1906, revista Bible Training School; tot 1906 în Special Testimonies Seria B nr.7; 1946 în Evangelism; 1967 în “In Havenly Places”; 1970 în 7ABC.

- make the same ... and by works of ... give the evidence of the surrender”;
- o nici una dintre “corecturile” făcute de EGW nu au fost luate în seamă când s-a publicat materialul!
 - o mai mult decât atât, **s-a șters o frază cheie** în înțelegerea corectă a poziției lui EGW: “I responded to it, but not another line has he written” (I-am răspuns, însă el nu mi-a mai scris nici un rând după aceea).
 - o iată o dovadă cât se poate de clară că cei care au “gestionat” scrierile lui EGW le-au folosit cum au vrut;
 - o astfel, cine ar mai fi îndrăznit să-l asculte pe Kellog, era practic “înfierat” ca ascultând de Satana însuși!
 - o dacă însă fraza ar fi fost publicată, și trebuia să fie publicată fiindcă se afla în “manuscrisul” lui EGW, atunci altul ar fi fost deznodământul acelei situații!
 - o toți ar fi aflat ca EGW i-a scris lui Kellog, dar că acesta nu i-a mai răspuns;
 - o **Întrebare:** de ce să fi șters cineva în mod intenționat această frază și cine o putea face?
 - o Noi credem că unul singur putea fi acesta: W.C. White, cel care de fapt avea o autoritate administrativă totală la White Estate în vremea aceea.
 - o iar WC White era în conflict cu Kellog și în bune relații cu Daniels, președintele Conferinței Generale...

· A doua pagină

- o EGW face două declarații cu privire la **ultimii cincizeci de ani**, prin care susține că doctrinele stabilite în trecut nu trebuie schimbate!
- o elaborarea doctrinelor, așa cum au fost formulate în 1872, respectiv în 1892, sunt așadar considerate de către Ellen White corecte și valide în însăși materialul așa zis trinitarian!
- o prin faptul că nu țin cont de aceste declarații, susținătorii trinității demonstrează că ei nu pun preț pe ce spune Ellen White!

- **Restul paginilor**
- nu există nici un indiciu că Ellen White ar fi citit și ar fi aprobat aceste pagini!
- poate că ar fi făcut corecturi sau adăugări... dar cine le-ar fi bagat în seama?
- pe pagina a patra, urmează declarația zis-trinitariană: „Sunt trei persoane (nalități) vii în trioul ceresc...”.

Iată manuscrisul original oferit de către White Estate în care se observă corectarea cuvântului “persons” și înlocuirea lui cu “personalities”:

The image shows a handwritten manuscript snippet with a correction. The original text, written in cursive, reads: "There are ^{the} living three persons of the heavenly trio or Trinity over some representing of them". A vertical line is drawn to the right of the text, and the word "persons" has been crossed out and replaced with "personalities" in a different ink or color.

“Sunt trei personalități vii în trioul ceresc”. **Dar declarația care ni se cere să o credem noi sună cu totul altfel decât apare în manuscris.**

Oricine știe puțină engleză poate face diferența:

„There are three living persons of the heavenly trio, in the name of these three great powers - the Father, the Son, and the Holy Spirit, those who receive Christ by living faith are baptized, and these powers will co-operate with the obedient subjects of heaven in their efforts to live the new life in Christ.”

Întrebări la care nu avem nici un răspuns:

- Cine a făcut corectura din manuscris, din „persons” în „personalities”?
- dacă a făcut-o EGW, de ce nu s-a operat când s-a dactilografiat? Mai mult, de ce în textul tipărit nu s-a făcut corectura nici până astăzi?
- Dacă s-ar fi publicat corect, cu corectura în discuție, ar mai putea fi prezentată astăzi ca o declarație trinitariană?

4. PREEEXISTENȚA ȘI EXISTENȚA PERSONALĂ A FIULUI LUI DUMNEZEU

Hristos **este Fiul lui Dumnezeu** preexistent și personal – existent ... Vorbind despre pre existența Sa, Hristos a îndreptat mintea ascultătorilor Săi înapoi asupra trecutului nemărginit. El ne asigură că nu a existat niciodată vreun timp când El să nu fi fost în strânsă împărțășire cu (**veșnicul Dumnezeu**) El, pe al cărui glas iudeii îl ascultau, fusese cu Dumnezeu **ca unul născut din El** – *Signs of the Times*, 29 aug. 1900.

El era **egal cu** Dumnezeu Cel Nemărginit și Atotputernic... **El este** Fiul cel Etern, existând prin Sine Însuși – Manuscrisul 101, 1897.

- La fel ca apostolii și pionierii adventiști, noi credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu în zilele veșniciei.
- Ca atare, expresia „nu a existat niciodată un timp când El să nu fi fost în strânsă împărțășire cu veșnicul Dumnezeu” o înțelegem exact așa cum spune și apostolul Pavel: „la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile”.
- Cei care încearcă să vadă aici o declarație trinitariană, să ia aminte la felul în care această idee este prezentată și de alți pionierii adventiști, pe care EGW i-a considerat „soli ai lui Dumnezeu” în 1888, la Minneapolis.
- Iată câteva paragrafe scrise de E.J. Waggoner, în cartea *Hristos și neprihănirea Sa*, care este de fapt un rezumat al predicilor rostite la Minneapolis:

„Cuvântul era ‘la început’. Mintea omenească nu poate pătrunde epocile cuprinse în această frază. Nu-i este dat

omului să știe când sau cum a fost născut; dar știm că El a fost Cuvântul divin, nu doar înainte de a veni să moară pe acest pământ, ci chiar înainte ca lumina să fie creată... Știm că Hristos „a ieșit și vine de la Dumnezeu” (1Ioan 8:42), dar aceasta s-a întâmplat în timpul atât de îndepărtat din veșnicie, încât este cu mult deasupra înțelegerii umane” (pag.9-10).

„Ca Fiu al lui Dumnezeu, **existent prin Sine însuși**, El are în mod natural toate atributele Divinității. Este adevărat că Dumnezeu are mulți fii; dar Hristos este **singurul Fiu născut din Dumnezeu** și de aceea este Fiul lui Dumnezeu într-un fel în care nici o altă ființă nu a fost și nu va fi vreodată” (pag.13).

„Și Dumnezeu spune mai departe: ‘La început, tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale’. Când Tatăl Însuși dă onoare Fiului Său, ce este omul ca să se abțină de la acest lucru? Cu aceasta putem foarte bine să dăm o mărturie categorică, referitoare la divinitatea lui Hristos și la faptul că El este Creatorul tuturor lucrurilor.

Ar fi necesar aici un cuvânt de precauție. Nimeni să nu-și imagineze că noi am ridica pe Hristos la importanța Tatălui sau că L-am ignora pe Tatăl. Nu poate fi vorba de așa ceva, pentru că interesele lor sunt comune. Noi Îl slăvim pe Tatăl, slăvindu-L pe Fiul. Suntem atenți la cuvintele lui Pavel, care spune că: „totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile, și prin El și noi” (1Corinteni 8:6).

Așa cum am citat deja, că prin El, Dumnezeu a făcut lucrurile, toate acestea provin, în cele din urmă, de la Dumnezeu Tatăl; chiar Hristos Însuși a provenit și a apărut de la Tatăl; dar așa I-a plăcut Tatălui, ca în El să locuiască toată plinătatea și ca să fie Agentul direct, în orice act al

creației. Scopul nostru în această expunere este să stabilim poziția de drept a lui Hristos, de egalitate cu Tatăl, pentru ca puterea Sa de a răscumpăra să poată fi mai bine apreciată” (pag.20-21).

„Scripturile declară că Hristos este **singurul Fiu născut din Dumnezeu**. El este născut, nu creat. Nu are nici un rost să ne întrebăm cum a fost născut, pentru că, nici dacă ni s-ar spune, mințile noastre nu ar putea pricepe. Profetul Mica ne spune tot ceea ce putem ști despre acest lucru, în următoarele cuvinte: ‘Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni peste Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei’ (Mica 5:2). A fost un timp când Hristos a provenit și a apărut din Dumnezeu, din sânul Tatălui (Ioan 8:42; 1:18). Dar aceasta s-a petrecut într-un timp atât de îndepărtat, în veșnicii, încât pentru o inteligență limitată este practic fără început” (pag.24).

- Observați că declarațiile lui Ellen White se potrivesc perfect cu teologia lui Waggoner și a pionierilor adventiști arieni. Dar trinitarienii fac tot posibilul s-o îndepărteze pe EGW de pionierii arieni și s-o declare trinitariană!

5. DIN VEȘNICIE

Deși Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre personalitatea omenească a lui Hristos când era pe pământ, el vorbește de asemenea hotărât și despre preexistența Sa. Cuvântul a existat ca o ființă dumnezeiască, **ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu**, în unire și unitate cu Tatăl Său. El a fost din veșnicie Mijlocitorul legământului, Cel în care toate neamurile pământului, atât iudei cât și păgâni, dacă aveau să-L primească, aveau să fie binecuvântați. „Cuvântul era

la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.” Înainte ca oamenii și îngerii să fi fost creați, Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul (*Review and Herald*, 5 aprilie 1906).

Hristos le-a spus că deși ei pot observa că în viața Sa pământească El nu avea nici cincizeci de ani, totuși viața Sa dumnezeiască nu putea fi recunoscută de vreo **calculare omenească**¹⁰. Existența lui Hristos înainte de întruparea Sa nu este măsurată **prin cifre**¹¹ (*Signs of the Times*, 3 mai 1899).

- Preexistența lui Hristos nu este tot una cu a fi de aceeași vârstă cu Tatăl!
- Ca Fiu, Hristos are un început al zilelor, o obârșie a zilelor.
- Ziua „obârșiei” lui Hristos depășește capacitatea noastră de înțelegere.
- De aceea, putem spune că vine din veșnicie.
- Totuși, El nu este de aceeași „vârstă” cu Tatăl, fiind născut de Tatăl!

6. VIAȚA ORIGINALĂ, NEÎMPRUMUTATĂ, NELUATĂ DE LA ALTUL

Isus declară: „Eu **sunt învierea și viața**”. În Hristos este viața originală, neîmprumutată, neluată de la altul. „Cine are pe Fiul are viața”. Divinitatea lui Hristos este asigurarea credinciosului că va avea viața veșnică (*Hristos Lumina Lumii*, p.530 orig. - rom. 392 a II-a ediție - 1898).

¹⁰ Engleză „computation” - calcul, socoteală, evaluare, apreciere, estimare

¹¹ Engleză „figure” - aritmetică

- Iată ce spune Domnul Isus: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26).
- Prin urmare, Fiul are viața originală, neîmprumutată și nederivată fiindcă Tatăl, la nașterea Sa, L-a făcut părtaș de însăși natura Sa.
- Dar să studiem și materialul original:

HRISTOS, MARELE MISIONAR¹²

„Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi-născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!... Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” (Apocalipsa 1:4-7, 17-18).

Unele dintre întrebările cele mai de seamă ale omenirii sunt legate, pe de o parte, de cerințele adevărului și, pe de altă parte, de pretențiile celor ce vor contracara și reprima adevărul. Hristos a venit în lumea noastră ca Unul capabil

¹² Vezi Anexa 2. La fel ca și în celelalte cazuri, nici una dintre înscrisurile de mână făcute de Ellen White în aceste pagini, nu au fost luate în considerare de cei care lucrau la redactarea cărților și articolelor.

să vindece orice boală. El era adevăratul Vindecător. Orice lucrător medical, dacă lucrează conștiincios, slujind lui Dumnezeu și semenilor săi, sub Hristos, va fi un vindecător moral al chipului lui Dumnezeu în om, tot așa cum este și un vindecător al bolilor fizice.

Cel care este medic, poartă mari responsabilități. Dacă este un creștin, el este un împreună lucrător cu Dumnezeu în toate sensurile cuvântului. El ar trebui să fie în legătură cu Dumnezeu, și ca discipol al lui Hristos...

(lipsește câteva pagini, care nu au fost trimise de către cei de la White Estate)...

În căminul creștin harul lui Dumnezeu trebuie să cucerească și să transforme caracterul, apoi biserica va deveni o biserică activă, vie și lucrătoare. În asemenea familii, se poate cânta cântecul: „Îngerii zboară primprejur, îngerii zboară primprejur, purtând vești...”¹³

Mamele se află sub o grijă atentă a îngerilor cerești. Cu cât interes bate Domnul Isus la ușile familiilor unde sunt copilași care trebuie educați și învățați! Cât de grijuliu privește El spre interesul mamelor; și cât de trist este să vadă copiii neglijați, în timp ce mamele trăiesc pentru satisfacerea propriilor dorințe și mândrii.

Hristos știe valoarea copiilor. În familie se formează caracterul copiilor; ființele omenești se formează fie pentru a deveni o binecuvântare, fie un blestem. Domnul le-a încredințat mamelor pe cei mai tineri membri ai familiei când aceștia vin în lume mici și fără ajutor. Înțelepciunea

¹³ De la începutul articolului și până aici n-a fost publicat niciodată nici măcar un rând.

și dragostea infinită n-a încredințat această însărcinare cu consecințe veșnice taților, care sunt împovărați de planuri și griji financiare. Inima femeii care și-a supus inima lui Dumnezeu este plină de răbdare și dragoste. Ea trebuie să coopereze cu Dumnezeu și cu soțul ei în educarea sufletelor prețioase încredințate ei, pentru a fi crescute în Isus Hristos. Și tatăl, bazându-se pe harul lui Dumnezeu, va trebui să poarte responsabilitățile sacre care sunt așezate asupra sa ca soț, care de fapt înseamnă „legătura casei” (de la “house” – casă și “band” – a uni).

Dumnezeu va face primele impresii în favoarea dreptății în pruncie și în copilărie, atunci când, prin natura sa, copilul este flexibil. Între Prințul vieții și prințul acestei lumi se dă o bătălie permanentă. Întrebarea care se pune este aceasta: pe cine va alege mama ca și colaborator în vederea formării și modelării caracterelor copiilor ei? Dacă ea va înțelege că dragostea este cheia sufletului copiilor ei, Hristos va prezida în familie, umplând-o cu raze cerești. Aceasta este lucrarea Sa în orice cămin unde va fi admis.

Hristos a venit¹⁴ în această lume pentru a mântui sufletele pieritoare. El este fericit să împartă Duhul Său Sfânt oricărui suflet care iubește prezența Sa. Cea dintâi lucrare a Sa este să fie prezent în familie, ca fiecare membru să învețe lecția de înțelepciune și dragoste cerească. Ioan, mesagerul trimis al cerului, spune „În El era viața”. El este ca pomul vieții. În El este viață, originală, neîmprumutată, nederivată¹⁵. Viața noastră, dată lui Hristos, ne aduce în legătură cu el.

¹⁴ Următoarele două paragrafe n-au fost publicate niciodată până acum, cu excepția propoziției subliniate.

¹⁵ Această propoziție și doar ea a fost luată și inserată într-un cu totul alt paragraf! Și prin aceste metode s-a creat toată discuția despre Trinitate...

Atunci noi avem o legătură cu fântâna vieții. Noi suntem în totul dependenți de El; pentru că viața noastră este primită de le el, și ca Dătător, el o ia înapoi din nou.

„Iar viața era lumina oamenilor”. Fără lumină toată vegetația ar muri. Isus este dătătorul vieții. El și-a împărțit viața celor bolnavi, suferinzi, celor posedați de demoni. El n-a respins pe nici unul dintre cei veniți să primească puterea Sa vindecătoare. El știa că cei care solicitau ajutorul Său și-au provocat singuri suferința; totuși El n-a refuzat să-i vindece. Și când, prin curentul vindecător, virtutea de la Hristos intra în aceste suflete sărmene, ele erau convinse de păcat și erau vindecate de slăbiciunea lor spirituală tot așa ca și de infirmitățile lor fizice. Hristos a fost cel mai bun medic pe care l-a cunoscut lumea noastră vreodată. (M.H. Feb. 20, 1898, 7 copies).

OBSERVAȚII

- acest document a fost dactilografiat în 20 februarie 1898 de către M.H.
- articolul n-a fost publicat în întregime nici până în ziua de azi.
- doar porțiunea care începe cu „Mamele se află”... și se termină cu „va fi admis” a fost publicată în 1964 în cartea de compilații „Christ in the home”
- însă nota scrisă de mână de însăși EGW (vezi originalul), deși făcea parte din acest paragraf, a fost lăsată pe dinafară! De ce nimeni nu ține cont de „scrisul” lui EGW?
- propoziția subliniată și doar ea a fost folosită în cartea *Hristos Lumina Lumii* la pag.530, inserată în cu totul alt context. Cine și de ce a schimbat contextul?
- iată ce spunea Daniels despre aceste practici: “În Australia am văzut cum s-a lucrat la *Hristos Lumina*

Lumii, și am văzut rescrierea capitolelor, unele dintre ele scrise iar și iar, și iar rescrise. Am văzut aceasta și, când am vorbit cu sora Davis despre acest fapt, vă spun că ar fi trebuit să-mi închei socotelile cu așa ceva și să nu mai am nici o legătură cu Spiritul Profeției”.

- în stenogramele Conferinței din anul 1919 puteți afla mai multe.
- paragraful în discuție se referă la „legătura” dintre noi și Isus, la dependența noastră totală de Isus, lucru cu care suntem perfect de acord.

7. CU TATĂL LA SINAI – (acest paragraf lipsește din ediția românească!)

Când ei (Israel) au ajuns la Sinai, El a folosit ocazia de a le reaminti cerințele Sale. **Hristos și Tatăl**, stând unul lângă altul pe munte, cu o solemnitate măreață au proclamat cele zece porunci. (*Historical Sketches*, pag.231, 1866).

- aici sunt amintiți doar Tatăl și Fiul... unde era Duhul Sfânt?
- Observați că același lucru îl spune Ellen White în multe alte locuri, cum ar fi:

Înfăptuirea planului de mântuire descoperă, nu numai oamenilor, dar și îngerilor, caracterul lui Dumnezeu, și în decursul veacurilor veșnice, caracterul răutăcios al păcatului va fi înțeles prin prețul pe care l-au plătit **Tatăl și Fiul** pentru răscumpărarea unui neam răzvrătit. (TA 296)

Nici chiar îngerilor nu li s-a permis să participe la sfatul dintre **Tatăl și Fiul** când a fost făcut planul de mântuire. Iar ființele omenești nu trebuie să se amestece în secretele

Celui Prea Înalt. Suntem tot atât de neștiutori în ce-L privește pe Dumnezeu ca și copilașii; dar, asemenea copilașilor, Îl putem iubi și asculta de El. (MH 425)

Gândiți-vă la interesul pe care **Tatăl și Fiul** îl au pentru această lucrare. După cum Tatăl Își iubește Fiul, la fel și Fiul îi iubește pe cei care sunt ai Săi - aceia care lucrează așa cum a lucrat El pentru a salva sufletele care pier. Nimeni nu trebuie să simtă că nu are putere; căci Domnul Hristos spune: “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. El a promis că va da această putere lucrătorilor Săi. Puterea Lui trebuie să devină puterea lor (CM 109).

Când s-a auzit glasul, o lumină s-a coborât din nor și L-a înconjurat pe Hristos, ca și cum brațele Puterii nemărginite ar fi fost întinse în jurul Lui ca un zid de foc. Oamenii priveau scena aceasta cu groază și uimire. Nimeni nu îndrăzne să vorbească. Amuțiți și cu respirația tăiată, toți stăteau cu ochii țintă la Isus. După ce s-a dat mărturia Tatălui, norul s-a ridicat și s-a împrăștiat pe cer. Pentru un timp, legătura vizibilă între Tatăl și Fiul a fost întreruptă. “Norodul care stătea acolo și care auzise glasul a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: ‘Un înger a vorbit cu El’”. Dar grecii veniți să-L caute pe Isus au văzut norul, au auzit vocea, au înțeles însemnătatea ei, și L-au văzut pe Hristos; lor le-a fost descoperit ca fiind Trimisul lui Dumnezeu (DA 625).

Dacă ucenicii ar fi crezut în această legătură vitală dintre **Tatăl și Fiul**, credința lor nu i-ar fi părăsit atunci când au văzut suferința și moartea lui Hristos pentru a salva o lume gata să piară. Hristos căuta să-i conducă de la starea lor de credință slabă la experiența pe care ar fi câștigat-o ei dacă și-ar fi dat seama cu adevărat de ceea ce era El - Dumnezeu în trup omenesc. El dorea ca ei să-și dea seama că trebuie să fie conduși la Dumnezeu prin credință, iar aceasta să

rămână ancorată în El. Cu câtă râvnă și stăruință a căutat Mântuitorul nostru plin de milă să-i pregătească pe ucenici pentru furtuna de ispite ce urma să se abată curând asupra lor! Isus ar fi dorit ca ei să fie ascunși cu El în Dumnezeu. (DA 664)

La început, **Tatăl și Fiul** Se odihniră în Sabat după lucrarea Lor de creațiune. Când “au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (Gen. 2:1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplarea scenei pline de măreție, “când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie” (Iov 33:7). Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii; și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. (DA 769)

Înainte de a se fi așezat temeliile pământului, **Tatăl și Fiul** Se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi biruit de Satana. Ei Își strânseseră mâinile într-un solemn legământ că Hristos Se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta a fost împlinit de Domnul Hristos. Atunci când pe cruce a strigat: “S-a sfârșit”, El S-a adresat Tatălui. Înțelegerea fusese pe deplin adusă la îndeplinire. Acum El zice: Tată, s-a sfârșit. Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeul Meu. Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, “vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” - Ioan 19:30; 17:24 (DA 834).

Adam și Eva i-au asigurat pe îngerii că nu vor călca niciodată porunca expresă a lui Dumnezeu, pentru că plăcerea lor cea mai mare era împlinirea voinței Lui. Îngerii s-au unit cu Adam și Eva în acordurile sfinte ale unei muzici armonioase, iar, pe măsură ce cântecele lor răsunau din Edenul fericit, Satana auzea sunetul melodiilor de adorație plină de bucurie pentru **Tatăl și Fiul**. Invidia, ura și dușmănia lui creșteau pe măsură ce asculta, și el și-a

exprimat față de urmașii lui dorința puternică de a-i incita (pe Adam și Eva) la neascultare și a aduce îndată mânia lui Dumnezeu asupra lor, schimbându-le cântecele de laudă în ură și blesteme la adresa Făcătorului lor.

Acum este clarificat fiecare aspect al adevărului și rătăcirii din lunga perioadă de controversă. Dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin reabilitată. Înaintea întregii lumi se prezintă în mod clar marele sacrificiu făcut de **Tatăl și Fiul** în favoarea omului. A venit ceasul când Hristos Își ocupă poziția Lui de drept și este proslăvit mai presus de domnii și de stăpâniri și de orice nume. (SJ 427)

Așa cum a fost Domnul Hristos când a fost în lume, așa trebuie să fie și urmașii Lui. Ei sunt fiii ai lui Dumnezeu, împreună moștenitori cu Hristos; iar domnia și stăpânirea le aparțin lor. Lumea nu înțelege caracterul și chemarea lor sfântă; ei nu văd că aceștia fac parte din familia lui Dumnezeu. Unirea și părtașia lor cu **Tatăl și Fiul** nu sunt vădite și, în timp ce lumea privește la umilirea și rușinea lor, nu se vede ceea ce sunt sau ce vor fi. Ei sunt străini. Lumea nu îi cunoaște și nu apreciază motivele care îi însuflețesc (T1 287).

Legătura dintre **Tatăl și Fiul** și personalitatea amândurora mai sunt lămurite și în această Scriptură: “Așa vorbește Domnul Oștirilor: Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, Va odrăsli din locul lui, Și va zidi Templul Domnului Va purta podoabă împărătească, Va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, Va fi preot pe scaunul Lui de domnie, Și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi.” - Zah. 6:12.13 (T8 269).

Nici chiar îngerilor nu li s-a îngăduit să fie părtași la consfătuirile dintre **Tatăl și Fiul** atunci când s-a statornicit planul mântuirii. Făpturile omenești, care încearcă să

pătrundă în tainele Celui Prea Înalt, își dovedesc neștiința lor cu privire la lucrurile spirituale și veșnice. Ar fi cu mult mai bine ca atâta vreme cât glasul harului se mai aude, să se umilească în țărână și să-L roage pe Dumnezeu să-i învețe căile Lui (8T 279).

Pentru un timp, se părea că influența îngerilor buni îl câștigase de partea lor. În timp ce cântecele de laudă se înălțau în tonuri melodioase, amplificate de miile de voci cu bucurie în glas, spiritul răului părea că a dispărut; o iubire cu neputință de descris a mișcat întreaga lui ființă; sufletul său, în armonie cu închinătorii lipsiți de păcat, s-a îndreptat plin de iubire spre **Tatăl și Fiul** (PP 37).

Și când Hristos, în agonia Sa de pe cruce, a strigat: “S-a sfârșit” (Ioan 19:30), un strigăt de triumf a răsunat prin toate lumile și chiar în cer. Finalul mării lupte ce se desfășura de atâta timp în această lume era acum hotărât, și Hristos era biruitor. Moartea Sa a dat răspuns la întrebarea dacă **Tatăl și Fiul** au suficientă dragoste pentru om, ca să dea pe față renunțare la sine și un spirit de sacrificiu.

Satana și-a descoperit adevăratul său caracter, ca mincinos și ucigaș. S-a văzut că același spirit, cu care el i-a convins pe fiii oamenilor ce se aflau sub puterea sa, va fi manifestat dacă i se va permite să controleze ființele inteligente ale cerului. Într-un glas, ființele din Universul întreg, care au rămas credincioase lui Dumnezeu, s-au unit în a preamări conducerea divină (PP 70).

Groaza de la Sinai era menită să înfățișeze poporului scenele judecății. Sunetul unei trâmbițe a chemat poporul Israel să se întâlnească cu Dumnezeu. Vocea Arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu îi vor strânge de pe întregul pământ atât pe cei vii, cât și pe cei morți în fața Judecătorului lor. **Tatăl și Fiul**, însoțiți de o mare mulțime de îngeri, au fost

prezenți pe munte. În ziua cea mare a judecății, Isus Hristos va veni “în slava Tatălui Său cu îngerii Săi” (Mat.16:27). El va sta apoi pe tronul slavei Sale și înaintea Sa vor fi adunate toate națiunile pământului (PP 339).

Ceea ce în sfaturile cerești, **Tatăl și Fiul** au socotit esențial pentru mântuirea omului, a fost definit încă din veșnicie prin adevăruri infinite, pe care ființele mărginite trebuie să le înțeleagă (FE 408).

Am văzut un tron și pe el stăteau **Tatăl și Fiul**. Am privit la fața lui Isus și I-am admirat minunata-I persoană. Persoana Tatălui nu o puteam privi, căci era acoperită de un nor de slavă. L-am întrebat pe Isus dacă Tatăl Său avea o formă ca a Sa. Mi-a răspuns că da, dar că eu nu o puteam privi, întrucât, a zis El, “dacă vei privi o singură dată slava Sa, vei înceta să exiști”.

Înaintea tronului, am văzut poporul advent - biserica și lumea. Am observat două grupuri, unul plecat înaintea tronului, profund preocupat, în timp ce ceilalți stăteau în picioare nepăsători și lipsiți de interes. Cei care erau plecați înaintea tronului își prezentau rugăciunile și priveau către Isus; apoi El privea către Tatăl Său și părea că Se roagă Lui. O lumină ieșea de la Tatăl și se îndrepta către Fiul, iar de la Fiul către grupul care se ruga. Apoi am văzut o lumină nespun de puternică, ieșind de la Tatăl și venind către Fiul, iar de la Fiul unduindu-se peste poporul aflat înaintea tronului. Puțini însă primeau această lumină măreață. Mulți au ieșit de sub ea și i s-au împotrivit de îndată; alții erau nepăsători și nu apreciau lumina, iar aceasta s-a îndepărtat de la ei. Unii o îndrăgeau, mergeau și îngenuncheau alături de grupul cel mic care se ruga. Toți din acest grup primiseră lumina și se bucuraseră de ea, iar fețele le străluceau de slava ei. (EW 55)

- Cred că sunt suficiente aceste câteva citate pentru a confirma faptul că Ellen White avea o înțelegere ariană referitoare la Dumnezeu.
- Însă teologii încearcă cu disperare să se prindă de orice expresie, fie ea și scoasă din context, pentru a o face trinitariană!

8. DEMNITARI ETERNI...

Dumnezeu, Hristos și Duhul Sfânt – înarmându-i (pe ucenici) cu o putere supraomenească aveau să meargă cu ei să lucreze și să convingă lumea de păcat. (Manuscrisul 145, 1901).

- Adepții trinității trebuie apreciați pentru zelul lor în a găsi un pai de care să se poată agăța!
- Iată, au găsit un „manuscris”... însă abia în anul 1946! Până în acel an, când s-a publicat cartea Evanghelizare, nimeni n-a știut nimic despre acest „manuscris”.
- Credem că, prin comparație cu zecile de declarații clare, publicate în cărțile de referință ale lui EGW, orice „manuscris” care încearcă să susțină contrariul, nu face decât să demaște duhul de care sunt mânați cei ce procedează în felul acesta.
- Dar chiar și așa, acest „manuscris” nu amintește nimic despre Trinitate...

9. DESPRE PERSONALITATEA DUHULUI SFÂNT

Trebuie să înțelegem că Duhul Sfânt care este tot așa o persoană, după **cum și Dumnezeu este o persoană**, umblă prin aceste terenuri. (Manuscrisul 66, 1899 - Dintr-o cuvântare adresată studenților Școlii Misionare din Avondale).

Duhul Sfânt este o persoană, căci El dă mărturie **împreună cu spiritul nostru** că noi suntem copiii lui Dumnezeu. Când se dă această mărturie, ea aduce în sine dovada sa proprie. În astfel de ocazii noi credem și suntem siguri că suntem copiii lui Dumnezeu...

Spiritul Sfânt are o personalitate, altfel El n-ar putea **da mărturie către și cu spiritul nostru** că noi suntem copiii lui Dumnezeu. El trebuie să fie deci o persoană dumnezeiască, altfel El n-ar putea să cerceteze tainele cele ascunse în **cugetul lui Dumnezeu**. „Căci cine **dintre oameni** cunoaște lucrurile omului, **afară de duhul omului care este în el?** Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu” - 1Cor.2:11 (Manuscris 20, 1906).

- Iată alte două „manuscrite” găsite de cei care au întors pe dos toată biblioteca cu scrierile lui Ellen White, pentru a găsi o „dovadă” că dânsa ar fi crezut în Trinitate.
- Desigur, și aceste două „manuscrite” au fost publicate pentru prima dată abia în 1946! Până atunci însă nimeni n-a știut nimic despre ele...
- Atunci au fost „aruncate” pe piață toate „manuscritele”, pentru că autorii cărții „Evanghelizare” trebuiau să o prezinte pe Ellen White drept ... trinitariană!

- Observați că prima declarație ar fi fost făcută verbal, dar cineva a scris-o ca să o avem ca „dovadă”!
- Iată conținutul acelei cuvântări, datată 25 martie 1899:

„Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Domnul spune așa fiindcă știe că este spre binele nostru. El va zidi un zid în jurul nostru pentru a ne păzi de fărâdelege, astfel încât binecuvântarea și dragostea Sa să poată fi revărsate asupra noastră în măsură bogată. Acesta este motivul pentru care am înființat o școală aici. Domnul ne-a condus la locul acesta și noi avem toate motivele să credem că ne aflăm în locul potrivit pentru ea. Noi am fost strânși la un loc să formăm o școală, și trebuie să înțelegem că Duhul Sfânt, care este o persoană tot așa cum Dumnezeu este o persoană, umblă pe aceste meleaguri, nevăzut de ochi omenești, că Domnul Dumnezeu este ajutorul și susținătorul nostru. El aude fiecare cuvânt pe care îl rostim și știe fiecare gând pe care îl nutrim.

Nimeni nu va fi forțat să intre în împărăția cerului. Cei care nu doresc să intre o arată prin faptele lor. Însă noi vrem să intrăm și de aceea am înființat această școală și am invitat tinerii să vină aici. Dorim ca ei să fie educați și învățați corespunzător, să învețe ce anume trebuie să facă pentru ași păstra intelectul curat. Uitându-ne în lume observăm că nelegiuirea crește.

(Lipsește patru pagini din manuscris, care n-au fost trimise de White Estate).

Se vede prea puțin din cele divine și cerești. Noi dorim să introducem în biserică, în școală și în casele noastre tot cerul posibil. Dorim ca Domnul să nu găsească în noi nici o pervertire, nici o neascultare, nici o nesupunere.

Domnul ne-a dat fiecăruia dintre noi talente pe care să le folosim. Unora le-a dat zece talente, altora două, altora unul singur; și așteaptă să vadă că folosim înțelept ceea ce ne-a dat. Prin folosirea lor pot fi îmbunătățite, și pe măsură ce sunt îmbunătățite, vom primi altele pe care să le folosim.

Trebuie să ne străduim mult mai serios ca să avem mintea, sufletul și trupul în cele mai bune condiții pentru slujirea lui Dumnezeu... Când învățătorul legii l-a întrebat pe Hristos ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică, Hristos i-a spus: „Ce scrie în Lege? Cum citești? Iar învățătorul i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși”. „Bine ai spus” i-a răspuns Hristos. „Fă așa și vei trăi”.

Noi am înființat această școală fiindcă am dorit ca tu să înveți despre Dumnezeu și despre legea Sa, iar elevii trebuie să înțeleagă că trebuie să fie ascultători. Ei trebuie să se așeze sub autoritatea și regulamentele școlii. De îndată ce vor introduce în școală practici la care școala le-a cerut să renunțe, ei vor fi excluși din școală, deoarece noi n-am făcut aceste cheltuieli, n-am investit mii de dolari pentru a înființa această școală doar pentru a strânge laolaltă pe elevi care să introducă în ea practici greșite.

- Vezi Anexa 3. Nici una dintre corecturi nu sunt făcute de mâna lui Ellen White, dar sunt operate!

- Al cui să fie scrisul? Ar fi interesant de știut, dar nimeni nu vrea să afle...
- Oricum, nu avem nici un indiciu că aceste rânduri au fost citite vreodată iar apoi aprobate spre publicare de Ellen White
- Atenție: argumentul biblic amintit este acesta: „Căci cine **dintre oameni** cunoaște lucrurile omului, **afară de** duhul omului **care este în el**? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1Cor.2:11)
- textul este cât se poate de clar și ușor de înțeles pentru orice ființă omenească. Numai că el este un contra argument pentru trinitarieni, așa că ei îl prezintă într-un mod în care textul nu mai are nici un înțeles, și devine „o taină”!

10. PUTEREA LUI DUMNEZEU ESTE A TREIA PERSOANĂ

Stăpânitorul puterilor răului nu poate fi ținut pe loc decât cu **puterea lui Dumnezeu** în a treia persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt (*Mărturii Speciale*, Seria A, nr.10, p.37, 1897).

- Aceasta este cea mai cunoscută afirmație „trinitariană” atribuită lui Ellen White
- Iată însă și articolul din care a fost luată această idee, dar a fost „reformulată” complet înainte de a fi publicată în *Mărturii Speciale*...

Fraților mei din America:

Marea lucrare a Duhului Sfânt este amintită clar de Mântuitorul nostru în acest mod: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul.” Hristos știa că acest anunț era un adevăr minunat. El se apropia de

încheierea lucrării Sale de pe acest pământ, și stătea în privilegiu crucei, cu o înțelegere deplină a poverii care trebuia așezată asupra Sa ca purtător de păcat. Totuși marea Sa frământare era legată de ucenicii Săi. El căuta să le ofere mângâiere, așa că le-a spus: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”

Răul s-a acumulat de veacuri și putea fi oprit și înfrânt numai de puterea cea mare a Duhului Sfânt¹⁶, a treia persoană¹⁷ a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu putere schimbată¹⁸ ci cu toată puterea divină. Trebuia înfruntat un alt duh: pentru că esența răului lucra în toate felurile și supunerea oamenilor acestei captivități satanice era uluitoare.

¹⁶ Vezi Anexa 4. Observați că expresia în cauză este de fapt o paranteză explicativă, pe care o considerăm la fel de „autentică” precum paranteza explicativă din 1Ioan 5:7... Iar celor care întreabă de ce EGW n-a șters-o dacă nu era de acord cu ea, le răspundem astfel: pentru același motiv pentru care nici una dintre celelalte modificări făcute de dânsa n-au fost luate în seamă nici până în ziua de astăzi de către „administratorii” scrierilor ei!

¹⁷ Ellen White a folosit litere mici când a scris „a treia persoană”, dar ulterior, după moartea ei, administratorii scrierilor ei au modificat expresia ei, făcând-o „trinitariană”. Acum ea este „A Treia Persoană a Dumnezeirii!...”

¹⁸ Duhul Sfânt urma să vină „cu putere neschimbată”. Așadar, Duhul Sfânt a venit inițial cu o putere schimbată. Dar cine, în afară de Fiul lui Dumnezeu, a venit la noi cu o putere schimbată? Cine, în afară de El, a dezbrăcat natura divină? Și cine, în afară de Domnul Isus Hristos, urma să-și reprimească slava pe care o avusese la Tatăl? Deci cine este Duhul? Scriptura spune: „Căci Domnul este Duhul” (1 Cor. 3:17). Duhul lui Hristos s-a pogorât în ziua Cincizecimii asupra ucenicilor, tot așa cum Duhul Tatălui s-a pogorât asupra lui Isus la botezul Său.

Astăzi, ca și în zilele lui Hristos¹⁹, Satana domnește în mințile²⁰ multora. Oh, dacă i s-ar putea depista și înfrânge lucrarea sa teribilă și înfricoșătoare! Egoismul a pervertit principiile, egoismul a zăpăcit mințile și a întunecat judecata. Pare atât de ciudat că, cu toată lumina care strălucește din Cuvântul binecuvântat al lui Dumnezeu, există idei atât de ciudate, o așa îndepărtare de la duhul și practica adevărului. Dorința de a stânga mari averi și hotărârea de a-i lipsi pe alții de drepturile lor oferite de Dumnezeu, își au originea în mintea lui Satana; și prin ascultarea lor față de voința și metoda sa, oamenii se așează sub steagul său. Asupra persoanelor ajunse în această stare se poate pune prea puțină încredere, în afară de cazul că vor fi pe deplin convertite și înnoite: fiindcă au fost influențate de principii greșite, despre care nu au putut pricepe că sunt devastatoare în efectul lor.

O, dacă cei din diferitele câmpuri, din America și din întreaga lume, ar fi lucrat în conformitate cu principiile Bibliei²¹, și s-ar fi luptat împotriva egoismului, ce lucrare s-ar fi făcut pentru biserică! Dar păcatele care au fost

¹⁹ Iată confirmarea faptului că Duhul despre care este vorba este însuși Domnul Isus Hristos! Ellen White ne prezintă două ființe aflate în conflict: Hristos și Satana. Iar cei care nu primesc Duhul lui Hristos ca să devină una cu El, căci „cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Cor. 6:17), primesc duhul vrăjmașului și se fac slujitorii lui!

²⁰ Domnia în mințile oamenilor se realizează prin înșelăciune, minciună și răstălmăcirea declarațiilor clare ale lui Dumnezeu! Așa a fost de la început, din grădina Edenului. Dumnezeu a spus: „vei muri”, Satana a dat asigurări că „nu vei muri”. Dumnezeu spune: „Acesta este Fiul Meu”, dar trinitarienii ne spun că „este un rol”!...

²¹ Ellen White a susținut mereu Biblia ca autoritate suficientă și finală în orice privință. Este bine să o ascultăm!

denunțate din când în când, zac la ușile multora, păcate pe care Domnul le privește în adevăratul lor caracter.

Doar dacă oamenii vor renunța la spiritul lor de împotrivire față de Duhul Sfânt, duhul care²² de mult a părăsit experiența lor religioasă, chiar²³ Duhul lui Dumnezeu se va adresa inimilor lor. Acesta²⁴ îi va convinge de păcat. Ce

²² Aici apare un lucru foarte ciudat pe care trinitarienii nu știu cum să-l explice: în original, Ellen White folosește termenul „which” care se folosește doar pentru lucruri neînsuflețite, nu pentru ființe sau persoane însuflețite. Ei bine, ce fel de „persoană” este atunci Duhul Sfânt? Este o ființă asemenea Tatălui sau Fiului? Dacă ar fi așa, atunci de ce ea niciodată nu folosește acest termen pentru Tatăl, de exemplu, despre care Scriptura afirmă clar că este Duh?...

²³ Din nou apare aceeași situație pe care trinitarienii n-o pot explica: Ellen White folosește pronumele „itself” pentru Duhul Sfânt, pronume impersonal. Așadar, ce fel de „persoană” avea în vedere Ellen White? Evident, alta decât cea pe care o au în vedere trinitarienii. ATENȚIE: cum au rezolvat trinitarienii această situație? Simplu: au modificat termenii „which” cu „Who”, „it” cu „He” iar „itself” cu „Himself”! Simplu, nu? În acest fel, noi nu mai citim astăzi ce a scris Ellen White, ci citim ce ne așează alții în mână ca fiind scrierile lui Ellen White... Urâtă situație!

²⁴ Oricât ar părea de ciudat, acesta este adevărul: Ellen White se referă la această „persoană” încă odată cu pronumele „it”, așa încât cine are ochi de văzut și urechi de auzit să ia aminte la faptul că pentru dânsa Tatăl și Fiul sunt considerate persoane de o anumită categorie, cea a ființelor însuflețite, iar Duhul Sfânt, deși este o manifestare personală a Tatălui și a Fiului, nu poate fi făcut asemenea lor. Duhul Sfânt va rămâne pentru veșnicie ceea ce este: un duh, o influență divină, imposibil de înțeles și explicat, mai presus de capacitatea noastră de pătrundere. Poate fi doar perceput de-a lungul vieții, însă nu trebuie nici să ne închinăm Duhului Sfânt, nici să îl așezăm pe Tronul Universului alături de Tatăl și Fiul Său!

lucrare! Dar Duhul Sfânt a fost insultat, și lumina²⁵ a fost respinsă. Este posibil ca cei care ani de zile au fost atât de orbi, să vadă? Este posibil ca în această fază de rezistență târzie, ochii lor să fie unși? Va fi distinsă vocea Duhului lui Dumnezeu de vocea înșelătoare a vrăjmașului?

Sunt oameni care vor vedea dovezi cu privire la steagul sub care se află, steagul Prințului vieții sau steagul prințului întunericului. Dacă ar putea vedea lucrurile acestea așa cum mi-au fost prezentate mie; dacă ar putea vedea aceasta, cel puțin atât cât privește sufletele lor, ar vedea că ei se află pe marginea unei prăpastii, gata să cadă în hăul de jos. Și nu cred că ar mai sta pe marginea prăpastiei nici o clipă, dacă ar avea vreo prețuire a mântuirii lor.

Nu este voia lui Dumnezeu ca vreunul să piară, ci toți să vină la viața veșnică. Oh, dacă aș putea fi sigură că la Conferința următoare frații mei ar avea o înțelegere asupra însemnătății principiilor curate atât pentru ei cât și pentru alții cu care sunt în asociere, inima mea ar bate cu bucurie! Dacă celor care s-au rătăcit atât de mult de Dumnezeu și de adevărata neprihănire li s-ar arăta că Duhul Sfânt se luptă cu ei, că ei au fost conștienți de vinovăția lor în depărtarea de cuvântul lui Dumnezeu și au acționat ca lideri orbi ce conduc pe alți orbi, aș avea speranță. Când aceștia se trezesc din paralizia lor, vor fi cuprinși de un simțământ al timpului pierdut, acest talant prețios al Domnului, de pierderea oportunităților, care li s-au oferit pentru ca să demonstreze aprecierea lor față de compasiunea infinită a lui Dumnezeu față de omenirea pierdută...

²⁵ Atenție, această scrisoare se adresează chiar celor din fruntea bisericii... Dar atunci când a fost publicată, partea care critica conducerea bisericii a fost „lăsată” laoparte! Membrii bisericii nu trebuiau să afle despre felul în care îi vedea Ellen White!...

Din aceste documente, putem observa următoarele:

1. În anul 1906, Ellen White declară că învățătura bisericii, așa cum a fost ea timp de cincizeci de ani, a fost corectă.
2. Scrierile și corecturile făcute de Ellen White în propriile lucrări nu au fost luate în seamă nici până în ziua de azi.
3. Corecturile și îmbunătățirile redacționale făcute de alții au produs confuzie și contradicții în scrierile ei.
4. Adepții trinității n-au găsit suficiente dovezi trinitariene în lucrările publicate în timpul vieții ei, așa că au fost nevoiți să publice unele noi, necunoscute până în anul 1946.

105 întrebări legate de “Sfânta Treime” sau “Trinitate”

TAINILE TRINITĂȚII ȘI PIONIERII ADVENTIȘTI

Deoarece membrii fondatori ai Bisericii adventiste au respins doctrina Trinității, dar ea este considerată de actualii conducători ai Bisericii ca fiind “rădăcina” tuturor celorlalte doctrine, se ridică următoarele întrebări:

1. Nu este o adevărată **taină** cum de tocmai doctrina pe care întemeietorii Bisericii Adventiste au declarat-o nebiblică să fie acum considerată “rădăcina” tuturor celorlalte doctrine pe care le vestește aceeași Biserică?
2. Nu este o **taină** cum de au putut pionierii adventiști să respingă doctrina Trinității datorită “necunoașterii” ei, din moment ce aceasta este doctrina “de bază” a Catolicismului de mai bine de 1500 de ani și era cunoscută și acceptată de cea mai mare parte a Bisericilor protestante?
3. Concluzia care se impune de la sine este că pionierii, care erau doar o mică minoritate, nu aveau cum să respingă doctrina Trinității fără s-o fi cunoscut cu adevărat. Nu este deci o **taină** cum de, printr-o cercetare atentă și sinceră, pionierii au putut dovedi că este nebiblică?
4. Dacă această doctrină era atât de importantă, nu este o **taină** faptul că Dumnezeu nu le-a descoperit-o și pionierilor ca, prin acceptarea ei, adevărul prezent să fie vestit în întregime?

Laodicea

5. Ce scop **tainic** și măreț a avut Dumnezeu în vedere atunci când le-a ascuns adevărul Său celor mai setoși și sârguincioși cercetători ai Scripturii din vremea aceea, lăsându-i astfel să ajungă cei mai greșiți închinători din generația lor?
6. Nu este o **taină** însăși faptul că, din moment ce pionierii erau atât de greșiți, Dumnezeu n-a făcut nici cel mai mic gest pentru a-i readuce pe linia cea bună în tot timpul vieții lor?
7. Ce coincidență că Bisericile din care proveneau pionierii respingeau hotărât doctrina Trinității! Cum de a ales Dumnezeu pe cei mai nepotrivți oameni pentru a-Și împlini planul? Nu este o **taină** că El nu a încercat nici măcar să-i corecteze?
8. Dovezile care ne stau la îndemână indică faptul că bărbați precum: J.N.Andrews, Joseph Bates, James White și de fapt toți pionierii, aveau o înțelegere clară vizavi de Trinitate. Nu este o **taină** că ei, care înțelegeau trinitatea, au respins-o, în timp ce majoritatea celor ce o cunoșteau mult mai puțin, au acceptat-o?
9. Dacă pionierii au înțeles doctrina Trinității și totuși au respins-o (în caz că ar fi adevărată), acest fapt poate fi considerat cea mai mare apostazie a timpului lor! Nu este deci o **taină** cum de nașterea Bisericii noastre, care s-a datorat primirii celei mai mari lumini revărsate asupra generației lor, să fie în același timp și cea mai mare apostazie a timpului respectiv?
10. Doctrinile pe care le-au crezut pionierii au fost acceptate doar după o cercetare amănunțită a Bibliei, cu multă rugăciune serioasă. În timpul acestor studii, sub călăuzirea Duhului Sfânt și prin descoperirile primite de către Ellen White, pozițiile vechi ale adevărului au fost reconfirmate, tradițiile și doctrinele false au fost

îndepărtate, iar noile adevăruri descoperite au fost formulate cu multă grijă. Nu este o **taină** că doctrina Trinității considerată astăzi “rădăcina” tuturor celorlalte doctrine, a fost considerată în vremea aceea nebiblică?

11. Dacă ținem cont de înalta chemare a pionierilor, de profunda lor cunoaștere a subiectelor Biblice și de directa călăuzire a lui Dumnezeu, ar fi fost doar firesc ca ei să fie cei mai zeloși susținători ai Trinității. Nu este o **taină** că, în loc de a fi susținător zeloși, ei au respins-o în unanimitate?

12. Observăm astăzi multe persoane care, deși nu au nici cunoștințele, nici experiența spirituală profundă a pionierilor, nu ezită să-i desconsidere pe aceștia considerându-i greșiți sau chiar amăgiți. Nu este o **taină** că în loc să-i apreciem pe pionieri pentru adevărul transmis, mai degrabă îi acuzăm?

13. Pionierii știau foarte bine că din cauza respingerii Trinității vor fi catalogați ca sectă sau arieni (adică necreștini!), dar ei au cercetat atent această doctrină și, în final, au respins-o ca fiind nebiblică. N-ar fi fost mai convenabil pentru ei să nu se fi ocupat deloc de doctrina Trinității, scuzându-se că oricum ea este o “**taină**”?

14. De la înființarea Bisericii Adventiste și până în anii 1920, membrilor bisericii li se spunea că li s-a prezentat tot adevărul necesar pentru mântuire. Nu este o **taină** că în acest adevăr nu se includea și Trinitatea? Iar după anul 1931, nu este o **taină** că doctrina Trinității a devenit o condiție de a fi acceptat ca membru al Bisericii Adventiste?

15. Nu este o **taină** că până în 1931 Biserica noastră a fost într-o gravă eroare, având o “rădăcină” falsă pentru toate doctrinele ei?

16. Nu este o **taină** posibilitatea ca, în fapt, noi să fi căzut într-o gravă eroare după 1931?

17. S-a făcut afirmația că unii dintre fondatorii Bisericii adventiste n-ar putea deveni astăzi membri ai ei fiindcă n-ar accepta Trinitatea ca declarație de credință. Cu toate acestea, existența Bisericii de astăzi este considerată în continuare ca un rod al credinței, consacrării și curajului acestor oameni. Nu este o **taină** de nepătruns oricărui raționament faptul că o Biserică care dorește să-și arate aprecierea pentru întemeietorii ei, se dezice de fapt de crezul lor?

18. În prezentarea făcută la Minneapolis în 1888, care este publicată și în cartea *Hristos neprihănirea noastră*, E.J. Waggoner îl prezintă pe Hristos ca fiind Fiul literal și adevărat al lui Dumnezeu, care a fost născut într-un timp al veșniciei aflat dincolo de capacitatea noastră de înțelegere. Ellen White, profetul lui Dumnezeu pentru Biserica rămășiței, a susținut în întregime acest mesaj, considerându-l cel mai prețios mesaj de la Dumnezeu, însăși mesajul celui de-al treilea înger! Nu este o **taină** cum de Ellen White a îmbrățișat atât de entuziast acest mesaj în timp ce el conținea o negare a Trinității? Și nu este o **taină** cum de a crezut că primirea acestui mesaj va avea ca rezultat revărsarea ploii târzii a Duhului Sfânt și venirea pe norii cerului a lui Isus Hristos?

19. Deși Ellen White nu este infailibilă, nu este o **taină** că, în acel moment de mare iluminare, ea a fost atât de înșelată încât a făcut astfel de declarații de care nu s-a lepădat niciodată?

20. Nu este o **taină** că EGW niciodată nu a recunoscut această greșeală, deși în alte ocazii, precum cea legată de “ușa închisă” a făcut-o, dovedind astfel că știa să-și recunoască și greșelile?

21. Astăzi se recunoaște implicarea activă a lui Dumnezeu în apariția și dezvoltarea mișcării advente, iar pionierii sunt considerați soli ai lui Dumnezeu către lumea aflată în întuneric spiritual. Ținând cont de aceasta, nu este o **taină** faptul că, pe vremea pionierilor, doctrina cea mai importantă se afla în Bisericile decăzute care formau Babilonul spiritual?

22. Conducătorii de astăzi încearcă să explice motivul pentru care pionierii au respins Trinitatea în timp ce noi am primit-o, făcându-se referire la “mâncatul porcului” și “folosirea tutunului”, obiceiuri nesănătoase pe care pionierii le aveau înainte să cunoască solia despre sănătate. O comparație între cele două situații scoate însă la iveală următoarele aspecte:

A Consumul cărnii necurate și obiceiul fumatului nu au fost promovate niciodată ca “rădăcini” ale tuturor celorlalte doctrine.

B Pionierii practicau aceste obiceiuri nesănătoase alături de toți ceilalți creștini, dar spre deosebire de aceștia, ei au respins doctrina Trinității. Ca atare, ei se asemănau cu ceilalți creștini în punctele de credință pe care încă nu le studiaseră, dar se diferențeau de ei în cele pe care le studiaseră și aveau o bază Biblică pentru poziția lor. Iar dovada corectitudinii lor față de primirea adevărului se află în însăși renunțarea la aceste obiceiuri nesănătoase atunci când ele au fost descoperite.

23. Nu este o **taină** că persoane înzestrate cu un înalt discernământ spiritual ajung să judece un caz folosind datele unui alt caz, doar pentru a ajunge la concluzia pe care și-o doresc atât de mult?

24. Misiunea Bisericii Adventiste a fost aceea de a restabili adevărul Scripturii care a fost călcat în picioare timp de 1260 de ani. Nu este o **taină** faptul că prima dată a ieșit la

iveală adevărul despre “consumul cărnii de porc și al tabacului” și mult mai târziu, după 60 de ani, a fost primit adevărul despre Trinitate?

25. Nu este o **taină** că acceptarea Trinității este atât de importantă pentru conducătorii de astăzi ai bisericii încât sunt în stare să accepte că proprii lor înaintași au fost de fapt niște rătăciți?

26. Nu este o **taină** că, declarându-i pe pionieri greșiți în privința Trinității, conducătorii de astăzi recunosc implicit că pionierii au crezut și au predicat de fapt o erezie?

27. Nu este o **taină** că, respingând poziția pionierilor în privința Trinității, se respinge de fapt toată solia specială pe care ei au transmis-o lumii, întrucât doctrinele sunt legate unele de altele, formând un sistem teologic unitar?

TAINILE TRINITĂȚII ȘI ELLEN WHITE

28. Nu este o **taină** faptul că argumentul de căpătâi cu care se susține doctrina Trinității nu vine din Scriptură ci din scrierile lui Ellen White? Nu este o **taină** că poporul care susținea odată că n-are alt crez decât Scriptura, astăzi trebuie să recurgă la “citate” din surse secundare pentru a-și justifica doctrina de bază?

29. Se susține că Ellen White a introdus doctrina Trinității în Biserica Adventistă când a scris în cartea *Hristos Lumina Lumii* că: “în Hristos era viața originală, neîmprumutată, nederivată”. Nu este o **taină** că cineva care dorește să promoveze Trinitatea nu folosește niciodată acești termeni?

30. M.L.Andreason o vizitează în 1909 pe Ellen White, deoarece considera că declarația de mai sus era o declarație Trinitariană și vroia să se asigure că ea însăși a scris cuvintele respective. Nu este o **taină** că atunci când discută

cu ea despre autenticitatea declarației respective, nici unul nu pomenește nimic despre Trinitate? Nu este o **taină** că servul lui Dumnezeu nu i-a vorbit nimic despre Trinitate, dacă este adevărat ceea ce susțin unii că și-a schimbat dramatic concepția teologică în ultimii ani?

31. Ellen White spune că “în Hristos era viața originală, neîmprumutată, nederivată”. Însă mai departe ea spune că “Această viață omul n-o poate moșteni. El o poate avea doar prin Hristos. Omul n-o poate câștiga ci i se dă ca un dar fără plată, dacă crede în Hristos ca Mântuitor personal” (*Semnele Timpului*, 8 Aprilie 1897). Nu este o **taină** că susținătorii Trinității nu vor să vadă și continuarea pasajului scris de Ellen White?

32. Nu este o **taină** că cei care susțin Trinitatea cu scrierile lui Ellen White o fac cu riscul de a o așeza pe aceasta în opoziție cu Biblia, care spune atât de clar: “Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” Ioan 5:26 ? Diferența este evidentă, fiindcă altfel textul ar spune: Căci după cum Tată are viața în Sine, tot așa o are și Fiul.

33. Ellen White vorbește mereu despre Isus ca fiind singurul Fiu **născut** al lui Dumnezeu, un Fiu pe care îl are nu prin creație nici prin adopție, ci prin “naștere”. Nu este o **taină** că cei care susțin Trinitatea contrazic toate aceste declarații ale ei și ale Scripturii, tăgăduindu-L astfel pe Isus ca fiind Fiul născut al lui Dumnezeu?

34. În lumina faptului că Ellen White era cunoscută ca fiind o apărătoare neînfricată a adevărului, fiind adesea în linia întâi în bătălia cu eroarea și minciuna, nu este o **taină** că atunci când a “descoperit” o lumină nouă, care stă la însăși temelia celorlalte doctrine, a folosit o metodă atât de diferită și ciudată de a o “prezenta” Bisericii care se afla într-o gravă eroare teologică?

35. Între anii 1898, când a apărut cartea *Hristos Lumina Lumii*, și 1915, când a murit, ea n-a folosit niciodată cuvântul Trinitate, deși îl cunoștea foarte bine! Nu este o **taină** că a procedat așa?

36. Ellen White a folosit o singură dată expresia “trioul ceresc”, (într-un anumit context care merită studiat îndeaproape!). “Trio” înseamnă “*trei persoane diferite care lucrează împreună armonios*”. Nu este o **taină** că în loc să folosească termenul teologic binecunoscut tuturor, “Trinitate”, ea a ales să “inventeze” un alt termen pentru a exprima ce credea cu adevărat? Nu este o **taină** că cei care susțin că sunt fideli scrierilor lui Ellen White nu au rămas la termenul folosit de ea, ci au trecut la folosirea cuvântului *Trinitate*, care de fapt înseamnă cu totul altceva?

37. Nu este o **taină** că Ellen White a evitat în mod conștient folosirea cuvântului Trinitate, tocmai fiindcă ea nu credea în această doctrină?

38. Nu este o **taină** că deși Ellen White a crezut în unitatea dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ea n-a înțeles prin această unitate ceea ce înțelege astăzi Biserica? Atunci când se referă la “unitatea” persoanelor divine, ea folosește termenul “Godhead”, adică “Dumnezeire”. Termenul de Singurul Dumnezeu folosit în Scriptură se referă la Tatăl, Singurul Dumnezeu și Tată al tuturor, inclusiv al lui Hristos. (Ioan 17:3, 1Corinteni 8:6 și Deuteronom 4:6).

39. Conform primului capitol din *Patriarhi și Profeți*, singurele ființe divine sunt Tatăl și Fiul. În afara lor nu amintește nici o altă ființă divină. Nu este o **taină** că, deși Ellen White a vorbit despre **două “ființe”** divine și despre **trei “persoane”** divine, ea n-a folosit niciodată termenul Trinitate, deși astăzi Biserica îl folosește cu referire la trei “ființe” divine iar Biserica Catolică îl folosește cu sensul de trei “persoane” care sunt o singură Ființă?

40. Nu este o **taină** că atunci când Ellen White afirmă că Tatăl și Fiul sunt “una” ea susține “unitatea” **în scop și caracter**, dar astăzi, când Biserica vorbește despre Dumnezeu, ea se referă la unitatea de “**esență**” dintre Tatăl și Fiul?

41. Ellen White afirmă că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este o Ființă personală, independentă, cu propria sa voință și conștiință de Sine, în totală opoziție cu doctrina Trinitariană care susține că Hristos este doar o ipostază, o extensie a Tatălui. Nu este o **taină** că Ellen White este considerată promotoarea Trinității în ciuda faptului că învățăturile ei sunt atât de departe de cele Trinitarine precum cerul de pământ?

42. Nu este o **taină** că o persoană care a împrumutat din belșug termeni și expresii, uneori chiar pasaje întregi de la alți autori, niciodată, dar niciodată, n-a preluat și termenul Trinitate? Nu este o **taină** că persoanele care studiază atent această chestiune nu iau în considerare acest “amănunt”?

43. Nu este o **taină** că Biserica Adventistă a respins Trinitatea în tot timpul vieții EGW, și niciodată măcar ea n-a “îndrăznit” să o mustre pentru că n-a “primit” acest “adevăr”?

44. Nu este o **taină** că Ellen White susținea mai degrabă arianismul decât Trinitarianismul prin faptul că a încurajat mereu răspândirea cărții *Daniel și Apocalipsa* scrisă de Uriah Smith, în care se află idei “eretice” ariene? Nu este o **taină** că o recomanda pe aceasta chiar și după ce s-a publicat *Hristos Lumina Lumii*?

45. Ellen White a prezis cu câțiva ani înainte de a muri că Biserica va fi lovită de un val de erezie de mari proporții, pe care ea l-a descris ca Omega ereziei, ce va lovi exact în **natura și personalitatea** lui Dumnezeu. În ciuda acestei avertizări, Biserica a îmbrățișat controversata doctrină

Trinitariană, care a schimbat exact modul de înțelegere a naturii și personalității lui Dumnezeu! Nu este această schimbare teologică survenită o adevărată “**taină**”, exact “**taina**” pe care au respins-o pionierii Bisericii?

TAINELE TRINITĂȚII ȘI SCRIPTURA

46. Biserica Romano-Catolică, care își revendică paternitatea termenului și a formulării conceptului Trinității, susține că doctrina Trinității nu se găsește explicit în Scriptură, ci doar implicit. Nu este o **taină** că Biserica Catolică nu găsește explicit Trinitatea în Scriptură iar Biserica Adventistă o consideră bazată pe Scriptură?

47. Prin doctrina “generării veșnice” și “consubstanțialității”, Fiul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt nu sunt “separați” de Tatăl, ci sunt o parte a Ființei numite Dumnezeu. Dar Scripturile susțin explicit faptul că expresia “Singurul Dumnezeu” se aplică exclusiv la o singură Ființă, care este numită Tatăl (vezi Ioan 17:3, Efes.4:6, 1Corint.8:6, Deut.4:6). Isus, Fiul lui Dumnezeu, este prezentat ca o Ființă independentă, cu propria Sa voință și conștiință de Sine (vezi Ioan 17:3 și 1Cor.8:6). Nu este o **taină** că cea mai importantă doctrină creștină este în contrast atât de flagrant cu Scriptura?

48. Trinitarianismul pe care îl prezintă Biserica Adventistă îl definește pe “Singurul Dumnezeu” ca fiind “Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - o **Unitate** de trei Persoane divine”, în timp ce catolicismul definește Trinitatea ca pe o **Partiționare** a unei singure Entități. Teoretic, definițiile diferă, însă practic ele exprimă același concept nebiblic, “trei în unul”. Nu este o **taină** faptul că deși se încearcă o diferențiere, ambele definiții sunt la fel de contrare cu declarația explicită a Scripturii, care afirmă că “singurul Dumnezeu” adevărat este Tatăl?

49. În ciuda puținelor texte biblice care susțin unitatea existentă între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, nu este o **taină** că niciodată, în nici o situație, această unitate nu este prezentată ca fiind “un Singur Dumnezeu” în natură sau în acțiune?

50. Fără îndoială că Scripturile dau credit folosirii termenului de Dumnezeu ca fiind o Ființă unică, cu natura Sa proprie, forma sa proprie, voința și personalitatea Sa proprie. Trinitatea catolică așează Natura lui Dumnezeu mai presus de Ființa Sa, și ajunge până acolo încât face din *Natura* lui Dumnezeu, un *Dumnezeu* în Sine. Nu este aceasta o **taină**?

51. Din perspectiva adventistă, Trinitatea definește Unitatea operațională sau funcțională a celor trei Persoane divine. Asta înseamnă că **Unitatea** este considerată Divinitate, nu Persoana în Sine, așa cum îl prezintă Scriptura pe Tatăl. Nu este o **taină** că biserica adventistă de astăzi, prin acceptarea acestei versiuni a Trinității, a ajuns să se închine la o Unitate **abstractă** în loc să se închine unui Dumnezeu Personal, Tatăl nostru și al Domnului Isus Hristos?

52. Nu este o **taină** că, după ce s-a lepădat de proprii ei întemeietori prin denunțarea lor ca fiind “eretici” arieni, Biserica a ajuns acum să fie ea însăși “etică” prin felul cum definește Trinitatea?

53. Respingerea textului biblic explicit din Ioan 1:14.18; 3:16; Matei 16:16 etc. în care se afirmă categoric faptul că Hristos este singurul Fiu născut al Dumnezeului celui Viu, nu doar că sugerează că Dumnezeu minte, dar că atât El cât și Hristos doar **joacă roluri** de Tată și Fiu! Nu este o **taină** că Trinitatea, doctrina de bază a creștinătății, îl prezintă în fond pe Dumnezeu ca pe o Persoană care joacă un rol, ca un actor într-o piesă de teatru?

54. Nu este o **taină** că doctrina Trinității ne obligă să credem că Dumnezeu folosește în relația cu noi un limbaj simplu, pe care îl cunoaștem foarte bine, dar așteaptă din partea noastră să înțelegem de fapt altceva decât ceea ce ne spune El în acest limbaj simplu? Cu alte cuvinte, atunci când El ne spune că Isus Hristos este singurul Fiu născut, El așteaptă ca noi să NU înțelegem că Isus este chiar Fiul născut al lui Dumnezeu!

55. Nu este o **taină** că Scripturile aduc la lumină dragostea lui Dumnezeu (Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El), și totuși, conform doctrinei Trinitariene, noi n-avem parte de o asemenea dragoste din partea Sa, fiindcă El nu are un Fiu pe care să-L dea pentru răscumpărarea noastră?

TAINELE BISERICII ADVENTISTE DUPA ANUL 1931

56. Nu este o **taină** cum de o biserică întemeiată pe doctrine teologice curate a ajuns să-și așeze doctrina cea mai de preț și mai curată, cea despre Dumnezeu, pe un cuvânt care nu doar că nu este Biblic dar poartă cu sine și cea mai controversată istorie posibilă?

57. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea definește Trinitatea ca pe o Unitate a trei Persoane divine, idee considerată de catolici triteism sau politeism. Nu este o **taină** că, deși cuvântul *Trinitate* a fost preluat de la Biserica Romano Catolică, definirea lui diferă de la o Biserică la alta?

58. Nu este o **taină** că deși adventiștii subscriu la crezul Niceean, cel care definește de fapt termenul Trinitate, totuși ei încearcă o defnire în dezacord cu acest crez?

59. Nu este o **taină** că adventiștii acceptă crezul care susține că Singurul Dumnezeu este Tatăl, totuși predică și crezul că Singurul Dumnezeu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?

60. Nu este o **taină** că, deși crezul susține că Fiul pre-existent este de la Tatăl, totuși Biserica susține că existența Fiului este cu totul independentă de a Tatălui?

61. Biserica Adventistă declară hotărât faptul că susține ortodoxia creștină, la fel ca și celelalte biserici creștine, prin subscrierea la doctrina “Sfintei Treimi”. Însă, în timp ce folosește același cuvânt, “Treime” sau “Trinitate”, ea păstrează diferențe în definirea lui. Nu este o adevărată **taină** însăși această inconsecvență? Ce sens mai are păstrarea și folosirea acestui cuvânt nebiblic, câtă vreme oricum i se atașează un alt înțeles decât cel larg acceptat?

62. Din moment ce se susține că folosirea cuvântului *Trinitate* nu are de-a face cu Conciliul de la Niceea, când a fost stabilită această doctrină, nu se creează o adevărată **taină** din însăși originea adventistă a cuvântului *Trinitate*?

63. Stabilirea doctrinelor adventiste de către pionieri a fost realizată prin studiul serios și atent al Scripturii. În schimb, doctrina Trinității a ajuns între ele în urma unui proces lent, început de către dr. Kellogg și încheiat de Leroy Froom. Dr. Kellogg a îmbrățișat-o pe față de îndată ce a părăsit biserica, în timp ce Leroy Froom, responsabil pentru introducerea Trinității în biserică, susține că a împrumutat această doctrină de la evanghelici, care, spunea el, erau mai în temă cu subiectul Duhului Sfânt decât erau adventiștii. Nu este o **taină** că și noi a trebuit să acceptăm Trinitatea, așa cum a făcut-o Kellogg după apostazia sa?

64. Nu este o **taină** că după ani și ani de “tranziție”, Biserica a mai avut nevoie de încă cincizeci de ani de acomodare cu noua doctrină, între anii 1930 și 1980?

CONCEPȚIILE GREȘITE DESPRE “TAINA TRINITĂȚII”

65. Deși se spune că doctrina Trinității este atât de adâncă încât nu poate fi înțeleasă, nu este o **taină** faptul că marea majoritate a susținătorilor ei cred că ea conține, de fapt, doar simpla declarație a existenței Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt?

66. Deși Trinitatea este considerată o **taină** care n-ar trebui cercetată, nu este o **taină** faptul că teologii au dezbătut-o timp de sute de ani?

67. Mulți susțin că doctrina aceasta nu este importantă pentru mântuire ci este o chestiune pur teologică, de aceea n-ar trebui să ne preocupe prea mult. Nu este deci o **taină** faptul că doctrina cea mai importantă nu este chiar atât de importantă pentru mântuirea noastră?

68. Nu este o **taină** faptul că doctrina cea mai importantă a creștinătății este pur teologică?

69. Nu este o **taină** faptul că aceia care nu aderă la această doctrină sunt numiți “sectanți”, în timp ce aceia care aderă la ea dar nu o înțeleg deloc sunt considerați buni creștini?

70. Trinitatea se constituie în testul de bază al creștinismului ortodox (istoric). Nu este o **taină** că acest singur punct de doctrină fie îi unește fie îi desparte pe creștini?

71. Nu este o **taină** că Trinitatea este doctrina cel mai puțin înțeleasă și cea mai misterioasă dintre toate doctrinele creștine?

72. Pe de altă parte, respectatul profesor Raoul Dederen de la Andrews University spune: “Dacă Sfânta Treime (Trinitatea) există cu adevărat, atunci cei care o resping nu se închină la adevăratul Dumnezeu al Scripturii... Fiindcă

Trinitatea nu este doar o speculație, ci este rădăcina tuturor celorlalte doctrine și afectează crezul și practica omului”. Nu este deci o **taină** că Biserica nu studiază cu atenție această doctrină și se eschivează de la a răspunde obiecțiilor care se ridică împotriva ei?

73. Nu este o **taină** că nu există nici un interes în rândul membrilor, al preoților sau al pastorilor de a studia această doctrină?

TAINE LEGATE DE EXPRESIA “TRINITATE”

Expresia “Sfânta Treime” sau “Trinitate” nu se află în Scriptură, nici nu există vreun sinonim sau altă expresie care să justifice folosirea ei. De exemplu, cuvântul “mileniu” nu se găsește în Scriptură dar cel puțin există expresia “o mie de ani”, deci se înțelege rostul folosirii lui. Cu toate acestea, se consideră a fi o blasfemie însăși respingerea cuvântului “Trinitate” sau expresiei “Sfânta Treime”.

74. Nu este o **taină** că ni se cere să considerăm SACRE cuvinte care nici măcar nu se găsesc în Scriptură?

75. Mulți creștini consideră valabil același argument pentru a folosi “milenium” ca și pentru “trinitate”. Dar nu este o **taină** faptul că unor cuvinte li se atribuie o valoare sacră iar altora nu?

76. Pentru a fi considerat un bun creștin orice om își poate exprima credința în propriul său mod. Totuși, nu este o **taină** faptul că este obligatoriu să accepte expresia “Trinitate” sau “Sfânta Treime” ca fiind sacră ?

TAINE LEGATE DE DEFINIȚIA “TRINITĂȚII”

77. Cei care au elaborat această doctrină i-au atașat un termen nescripturistic: “trinitate”. Nu este o **taină** faptul că, deși teologii nu au reușit să-i dea și un înțeles clar, ei acceptă ca fiecare credincios să-i dea propria lui interpretare?

78. Din moment ce oricum cuvântul “Trinitate” sau expresia “Sfânta Treime” nu apare în Scriptură, n-ar fi normal să fie lăsat fiecare om în parte să atașeze propriul său termen explicației pe care o dă doctrinei despre Dumnezeu, așa cum o înțelege el?

79. Pentru că noi interpretăm această doctrină într-un mod diferit unul de celălalt, nu este o **taină** că pare a fi mai important să accepți trinitatea, decât să o înțelegi?

Definiția Trinității dată mai jos se referă la definiția catolică elaborată prin crezul Atanasian de către conciliul Niceo-Constantinopolitan, formulat de Biserica Romano-Catolică, la care însă subscriu toate Bisericile protestante prin acceptarea Trinității. Toate celelalte definiții trebuie deci privite ca fiind greșite...

Conținutul definiției este următorul:

A– Dumnezeu este Unul singur, totuși El este format din trei Persoane.

B– Unul înseamnă o singură natură, esență sau ființă, care este în fond Tatăl.

C– Dumnezeu și natura Sa sunt sinonime.

D– Unicitatea nu este bazată generic pe asemănare ci mai degrabă este bazată numeric pe identitate.

E– Trei persoane înseamnă trei expresii, extensii, manifestări sau moduri, care, în mod teologic sunt numite ipostaze sau personificări.

F- Persoana Fiului este născută din Tatăl printr-o eternă generare, un proces fără de sfârșit. Aceasta este asemenea razelor Soarelui, care nu sunt separate niciodată de Soarele însuși.

G- Duhul Sfânt purcede de la Tatăl prin Fiul printr-un proces de mijlocire.

H- Cele Trei Persoane sunt separate cu adevărat una față de alta în virtutea unui proces de filiație și emanație, care, totuși, nu le fac entități distincte cu independență și conștientă aparte.

I- Tatăl nu este nici născut nici nu există prin altceva sau altcineva, deoarece El este Sursa de la care vin toate lucrurile.

J- Deși Fiul și Duhul sunt derivate din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt co-eterni și co-egali cu Tatăl.

K- Cuvântul teologic care explică Trinitatea este consubstanțialitatea (homoousious).

80. Nu este o **taină** că creștinii, care în mod sincer nu pot subscrie la acest concept, se văd obligați să folosească un termen nescripturistic care a fost adoptat cu mult timp în urmă pentru a descrie într-un mod atât de fals pe Dumnezeu?

81. Nu este o **taină** că cele mai multe persoane care fac parte din diferite Biserici “Trinitariene” nu știu prea multe despre trinitate dar susțin cu zel ceva ce nici nu cunosc prea bine?

TAINELE TRINITĂȚII ȘI ORIGINILE EI

Termenul și conceptul a fost folosit pentru prima dată de teologul Tertulian în secolul trei și și-a găsit dezvoltarea și popularitatea deplină în secolele patru și cinci, în timpul perioadei profetice cunoscută sub numele de “Pergam”.

82. Nu este o **taină** faptul că doctrina care este considerată “rădăcina” tuturor celorlalte doctrine creștine a fost elaborată exact în perioada profetică care indica o mare apostazie?

Terminologia și conceptul Trinității au marcat o îndepărtare radicală în patru domenii esențiale față de perioada profetică cunoscută sub numele de “Smirna”, față de care Isus are cuvinte de laudă.

83. Nu este o **taină** faptul că doctrina “de temelie” a creștinismului a trebuit să marcheze o îndepărtare radicală față de biserica din acea perioadă, care se bucurase de cele mai mari biruințe și primise cuvinte de laudă din partea lui Dumnezeu?

Atât apostolii cât și apologeții creștini care le-au urmat, au evitat cu grijă să atașeze vreun cuvânt Dumnezeirii, mai ales nescripturistic. Lor le-a fost teamă să-L reprezinte greșit pe Dumnezeu și să creeze astfel confuzie în mintea oamenilor.

84. Nu este o **taină** că cei care le-au urmat apostolilor și apologeților creștini, considerați de toți ca fiind “mult luminați”, au făcut exact ceea ce înaintașii lor s-au ferit să facă?

Atunci când a introdus conceptul Trinității prin care se spunea că Fiul divin al lui Dumnezeu era doar o proiecție sau o parte a Tatălui, Tertulian s-a îndepărtat de învățăturile acestor “părinți învățați”, care considerau că Isus, Fiul lui Dumnezeu, era o ființă independentă, având propria Sa conștientă de Sine și propria Sa voință.

85. Nu este o **taină** că doctrina de bază a creștinismului a trebuit să fie așezată pe un concept care îl descrie pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, ca pe o “non-entitate”, ca pe o “proiecție” și nu ca pe o persoană cu drept deplin de a face alegeri independente?

TAINILE TRINITĂȚII ȘI TEOLOGIA

Cuvântul cel mai important care definește doctrina Trinității este cuvântul grecesc homoousios (identic în substanță). Cuvântul nu se găsește în Biblie și nici nu are vreo conotație Biblică, ci este un cuvânt eminent gnostic.

86. Nu este o **taină** ca un cuvânt fără origine Biblică, importat din vocabularul filozofilor păgâni, să ajungă să definească cel mai important adevăr Biblic?

87. Nu este o **taină** că “homoousios”, cuvântul care exprimă cel mai bine doctrina Sabeliană sau Modalistă, a ajuns cel mai important cuvânt pe care să fie zidită doctrina Trinității?

88. “Homoousios” înseamnă “identic în substanță” dar atunci când este necesar poate fi citit și ca “homoiousisus” adică “asemănător în substanță”. Nu este o **taină** alegerea înțelesului acestui cuvânt deosebit de important?

89. Nu este o **taină** că au fost necesare cinci secole pentru a formula cea mai de seamă doctrină a creștinismului?

90. Nu este o **taină** că Dumnezeu a așteptat atât de mult ca să fie formulată cea mai complexă terminologie teologică care este o prezentare a Persoanei Sale?

91. Nu este o **taină** că pentru a-L face cunoscut oamenilor pe Dumnezeu au fost necesare cuvinte sofisticate, cu totul necunoscute teologilor de mai înainte, care s-au dovedit astfel nepricepuți în a vorbi despre Dumnezeu?

92. Creștinii care au trăit înainte de Conciliul de la Niceea nu au știut nimic despre această doctrină. Nu este o **taină** faptul că Dumnezeu ne-a chemat să contemplăm o taină pe care alții nici măcar nu au cunoscut-o?

93. Nu este o **taină** că Dumnezeu îi lasă pe creștini să-și bazeze credința pe o taină care nu poate fi înțeleasă, în timp ce pentru a înțelege creațiunea, ne cere să fim raționali?

TAINILE “TRINITĂȚII” ȘI ÎNȘELĂCIUNILE

Doctrina “Trinității” a fost formulată la Niceea în anul 325 d.Hr., la primul Conciliu ecumenic al bisericii din istorie. Cu această ocazie, Papalitatea s-a lansat în mod oficial în “combinățiile” cu statul pentru a impune cu forța crezuri religioase. De aceea, nașterea doctrinei “Trinității” precum și a Papalității are aceeași esență.

94. Poate Dumnezeu să ne facă să bem din aceeași fântână și apă dulce, și apă amară? Din moment ce Trinitatea și Papalitatea au apărut în același moment istoric, nu este o **taină** că trebuie să considerăm una bună și alta rea?

Împăratul Constantin a fost cel care a legalizat duminica să fie zi de închinare. Tot el a fost cel ce a prezidat oficial Conciliul de la Niceea și, sub amenințarea cu pedepse grele pentru toți cei care se opuneau, a lansat doctrina Trinității în întregul Imperiu.

95. Împăratul Constantin, un păgân convertit abia pe patul de moarte, era lipsit de orice interes în problemele teologice. Nu este o **taină** faptul că Dumnezeu a folosit un păgân care și-a impus voința cu forța, pentru a descoperi copiilor Săi adevărul despre El?

96. Când Atanasie și Hilary de Poitiers i-au înșelat pe Homoiousieni (pe cei care se opuneau atât Trinității cât și

Arianismului) ca să accepte un acord, iar mai apoi le-au impus doctrina Trinității, cine lucra prin ei în timp ce foloseau minciuna și înșelăciunea pentru a-și atinge scopul?

97. Pe lângă folosirea înșelăciunii, a fost necesară și folosirea forței și persecuției pentru ca doctrina aceasta să fie impusă. Nu este o **taină** că Dumnezeu s-a folosit de forță și persecuție pentru a fi impusă o doctrină “de seamă” a creștinismului?

98. La al doilea sinod ecumenic din 381, Duhul Sfânt a fost în final recunoscut ca un membru al Trinității. La fel ca în primul conciliu, formularea doctrinei a fost influențată de un alt împărat neconvertit care, din motive pragmatice, s-a consultat cu unele fețe bisericești. Acest crez a fost apoi impus de Teodorus I în tot imperiul. Nu este o **taină** că Duhul Sfânt a folosit o asemenea manieră de lucru pentru a se prezenta și a se impune ca membru al Dumnezeirii?

99. L-a folosit Dumnezeu pe cel mai controversat teolog pentru a da expresia finală a celei mai importante doctrine creștine? Acest om a dezvoltat doctrina păcatului original, prin care susține că păcatul moștenit nu are cum să fie biruit în viața aceasta (o idee care se opune fățiș întregii solii îngerești); el a învățat că Dumnezeu este arbitrar în acordarea harului Său, refuzându-le în felul acesta unora până și mântuirea. Nu este o **taină** că Dumnezeu l-a folosit pe Augustin să desăvârșească doctrina Trinității?

100. Nu este o **taină** faptul că Dumnezeu a recurs la serviciile atâtor indivizi care nu s-au dat înapoi de la nici o metodă care le-a stat la îndemână, inclusiv înșelăciunea, confuzia și războiul, numai pentru a impune doctrina Trinității?

DOCTRINA TRINITĂȚII ȘI PAPALITATEA

101. Este un fapt recunoscut că cele trei împărății care au fost “doborâte” pentru a face loc Papalității au fost convertite la creștinism de către misionarul Ulfilas care credea în divinitatea lui Hristos. Să fie deci doar o simplă întâmplare că acești creștini, care serbau Sabatul și recunoșteau divinitatea lui Hristos, au fost considerați arieni de către propaganda Trinitariană? Când aceste trei triburi care țineau Sabatul și se opuneau Trinității au fost “doborâte”, orice opoziție efectivă față de această doctrină a fost eliminată. Prin însăși acest act a fost stabilită Papalitatea. În același fel în care Trinitatea și Papalitatea au fost lansate formal la Conciliul de la Niceea, tot așa ele au fost pe deplin acceptate în anul 538 d.Hr., când Ostrogoții au fost în cele din urmă nimiciviți. Impunerea doctrinei Trinității este, din acest motiv, unul și același eveniment cu impunerea Papalității. Nu este o **taină** faptul că nu se recunoaște că Trinitatea și Papalitatea sunt una și aceeași substanță indivizibilă?

102. Nu este o **taină** că înainte ca Trinitatea să poată fi pe deplin acceptată, trebuia ca mai întâi să fie “doborâți” cei care credeau în divinitatea lui Hristos și păzeau Sabatul?

103. Nu este o **taină** că Trinitatea, cea mai de seamă doctrină a creștinismului, a fost instrumentul principal prin care s-a impus Papalitatea?

104. Biserica Papală Antihristă a formulat această doctrină “de bază” pe care sunt așezate toate celelalte doctrine. Nu este o **taină** faptul că și Bisericile Protestante cred această doctrină dar condamnă în același timp învățăturile Bisericii Catolice?

105. Nu este o **taină** că marea majoritate a apărătorilor neclintiți ai Trinității, inclusiv cei învățați, rămân indiferenți față de toate aceste date istorice?

În lumina contradicției dintre punctele de vedere referitoare la Trinitate ale fondatorilor Bisericii adventiste și cele ale conducătorilor ei din zilele noastre, și ținând cont de confuzia care există astăzi în înțelegerea acestui subiect, ar fi cu adevărat un mister ca adventiștii serioși să nu considere de datoria lor cercetarea atentă a acestei doctrine. Rândurile acestea au fost scrise din dorința de a oferi celor interesați ocazia unei informări asupra acestui subiect.

TAINA "SFINTEI TREIMI" SAU TAINA "TRINITĂȚII"

"Taina Trinității este doctrina centrală a credinței Catolice" (*Handbook for Today's Catholic*, p.16). Fără îndoială, această declarație a Bisericii Romano-Catolice este îmbrățișată de fiecare denominațiune care nu este considerată sectă. Deci acceptarea Trinității este testul de căpătâi pentru ca cineva să fie considerat creștin adevărat. Biserica Romano-Catolică declară că aceasta este doctrina care stă la temelia tuturor celorlalte doctrine ale sale.

Din perspectiva unui simplu cercetător după adevărul Scripturii lucrurile însă nu stau la fel. Pentru el sunt cel puțin o sută de întrebări referitoare la obligativitatea de a accepta taina Trinității pentru a fi considerat creștin. Dar dacă răspunsurile la întrebările lui nu sunt deloc satisfăcătoare, nu-i rămâne altceva de făcut decât să considere că, de fapt, i se cere să accepte "taina" nelegiurii!

Anexa 1

INDEXED X
9, 1906.
FILED
Tm 0' is p
New Jan 9, 1906
Published in Series B, No. 7, pp. 6-64.
Diary
MS-21-1906
Sanitarium Cal., Nov. 1906

COME OUT AND BE SEPARATE.

-000-

I have not been able to sleep during the past night. Letters have come to me with statements made by men who claimed to have asked Dr. Kellogg if he believes the ^{testimonies} statements that Sister White bears. He declares that he does, but he does not. ^{He sent her a sensible letter to me while I was at Melrose, Massachusetts, saying, "I have surrendered." I responded to it, but not another line has he written. He has not spoken or acted as a man who has surrendered. He has felt bitterness of soul against the Lord's appointed agencies who have occupied the position of President of the General Conference. He has hated them. Has he surrendered that gall of bitterness? The Lord will not accept anything that he affirms which is false. ^{When self has sinned his first work will be to make the same sinners and his works of righteousness} The whole of the matter is not revealed. I have been waiting to see the least evidence of surrender. The word of the Lord to me is, "He is only gathering his forces for another display to magnify himself. The ministers of God are being drawn in and deceived by his science. He is doing all in his power to create a division between the medical work and the ministry of the word. He has his messenger going forth to test the pulse of}

He sent her a sensible letter to me while I was at Melrose, Massachusetts, saying, "I have surrendered." I responded to it, but not another line has he written. He has not spoken or acted as a man who has surrendered. He has felt bitterness of soul against the Lord's appointed agencies who have occupied the position of President of the General Conference. He has hated them. Has he surrendered that gall of bitterness? The Lord will not accept anything that he affirms which is false. When self has sinned his first work will be to make the same sinners and his works of righteousness

He sent her a sensible letter to me while I was at Melrose, Massachusetts, saying, "I have surrendered." I responded to it, but not another line has he written. He has not spoken or acted as a man who has surrendered. He has felt bitterness of soul against the Lord's appointed agencies who have occupied the position of President of the General Conference. He has hated them. Has he surrendered that gall of bitterness? The Lord will not accept anything that he affirms which is false. When self has sinned his first work will be to make the same sinners and his works of righteousness

God's people and please him by disparaging the strength of the ministerial force."

This large work and its sure results are plainly presented to me. I am so sorry that sensible men do not discern the trail of the serpent. I call it thus; for thus the Lord pronounces it. Wherewith are those who are designated as departing from the faith and giving heed to seducing spirits and doctrines of devils, departing from the faith which they have held sacred for the past fifty years. I leave that for the ones to answer who sustain those who develop such acuteness in their plans for spoiling and hindering the work of God.

If _____ had come into line, the work of God would have been years in advance of what it now is. He would have connected himself with the Lord, and Christ would have worked through him.

The Lord would ~~now~~ have a straight-forward, decided testimony borne regarding every point of present truth. We are a denominated people, and we are not to yield up our faith to the science of human sophistry.

Nov. 1905. I slept well during the past night, from seven o'clock until half past two. It is the Sabbath of the Lord, and I shall speak in the church at St. Helena this morning. My health is very good. I attend to my writings ~~continuously~~ continuously, that everything may be in readiness if I should be taken away at a moment's notice. I do not regard that time with any fear or distrust. I am heeding to the best of my knowledge the

in heaven. In the Christian home the grace of God is to subdue and transform human character, and then the church will become ^{an} active, living, working church. In such families, the song may well be sung, ^a There are angels hovering round; there are angels hovering round.

Oh, ~~xxxxxx~~ carry the tidings home. *Sing a word of this.*

Mothers are under the tender care of heavenly angels. How interestingly the Lord Jesus knocks at the door of families where there are little children to be educated and trained! How gently he watches over the mothers' interest; and how sad he feels to see children neglected, while the mothers live to amuse themselves and gratify their

pride. In using the means entrusted to them he draws them responsible. Their evil days in daylight. While the Mission comes may call in prayer they leave nothing that in Spain from Christ's self. Includ yourself about your precious life to save himself. Christ knows the value of children.

In the home characters are formed; human beings are moulded and fashioned to be either a blessing or a curse. To the mother the Lord has committed the younger members of the family as they come into our world weak and helpless. In finite wisdom and infinite love does not commit this gentle office so pregnant with eternal results, to the fathers, full of business plans and cares. Women's heart is full of patience and love if that man has surrendered her heart to God. She must co-operate with God and her husband in training the precious souls entrusted to her, to grow up into Christ Jesus. And the father, relying upon the grace of God, should bear the sacred responsibility that rests upon him as the husband, which means house head.

In babyhood and childhood, when the nature is pliable, God could have the firmest impressions for right made. A battle is constantly being waged between the Prince of life and the prince of this

Focus that the perspective from a firm home comes. They are to be made to feel the presence of God. In the presence of God they will feel the presence of God. In the presence of God they will feel the presence of God. In the presence of God they will feel the presence of God.

Missionary-17-

world. The question to be settled is, Who will the mother choose as her co-worker to mould and fashion the characters of her children? If she will learn that love is the key to the souls of her children, Christ will preside in the home, filling it with heavenly sunshine. This is his work in every home that will admit him.

Christ came to this world to save perishing souls. He delights to impart his Holy Spirit to every soul who loves his presence. His first work is to preside in the family, that every member may learn lessons of heavenly wisdom and love. John, the heaven-sent messenger, states, "in him was life." He is as the tree of life. In him is life, original, unborrowed, underived. Our life given to Christ brings us into connection with him. We have then a living connection with the fountain of life. We are wholly dependent on him; for our life is received from him, and as the Giver, he takes it again.

"And the life was the light of men." Without light all vegetation would die. Jesus is the life-giver. He ^{imparted} ~~imparts~~ his life to the sick, the afflicted, those possessed by demons. He turned away none who came to receive his healing power. We know that those who petitioned him for help had brought disease upon themselves; yet he did not refuse to heal them. And when in the healthful current, ~~they~~ ^{they} ~~went~~ ^{went} from Christ entered into these poor souls, they were convinced of sin, and were healed of their spiritual sickness, as well as of their bodily infirmities. Christ was the most successful physician the world has ever known.

166
(L. E. Vol. 20, Sec. 7. copies.)

Ms 66 1877
p 4
Extracts from discourse given by Mrs. E.G. White in the Avondale Church,
March 25, 1899.

"I beseech you, therefore, brethren, by the mercies of God, that ye present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is your reasonable service. And be not conformed to this world; but be ye transformed by the renewing of your mind, that ye may prove what is that good, and acceptable, and perfect will of God."

The Lord says this because he knows it is for our good. He would build a wall around us, to keep us from transgression, so that his blessing and love may be bestowed on us in rich measure. This is the reason we have established a school here. The Lord instructed us that this way the place in which we should locate, and we have had every reason to think that we are in the right place. We have been brought together as a school, and we need to realize that the Holy Spirit, who is as much a person as God is a person, is walking through these grounds, ^{unseen by human eyes} that the Lord God is our keeper, and helper. He hears every word we utter and knows every thought ^{of our hearts} ~~we think~~.

NOTE
No one will be forced into the kingdom of heaven. Those who do not wish to enter show it by their actions. It is because we want to enter this kingdom, and because we want you to enter it, that we have established a school here, and have called for the youth to come. We desire that they should be educated and trained aright, that they may learn what they should do in order to keep the intellect unimpaired. As we look at the world we know that iniquity abounds.

Very little that is of God and heaven can be seen. We desire to bring all of heaven we possibly can into ^{our home with} the church, into the school, and into our ~~homes~~. We desire that the Lord shall see is us no perversity, no stubbornness, no disobedience.

God has given each of us talents upon which to trade. To some he has given ten talents, to others two, and to others one; and he expects us to use wisely what he has given us. By exercise our talents may be improved, and as they are improved, we are given more upon which to trade.

We are to strive most earnestly to place mind, soul, and body in the best condition for God's service. When the lawyer asked Christ what he should do to inherit eternal life, Christ said, "What is written in the law? how readest thou? The lawyer said, "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart and with all thy soul and with all thy strength and with all thy mind, and thy neighbor as thyself."

and the great teacher
"Thou hast answered right," ~~Christ said~~, "thou shalt ^{beginning in Christ life eternal} live." It is because we desire you to learn of God and his law that we have established a school here, and ~~we~~ ^{we} students are to understand that they must be obedient. They are to place themselves under the rules and regulations of the school. ~~Just as soon as they begin to~~ ^{hurry in Bangkok} introduce ^{into} into the school practices which the school was established to separate from students, they will be separated from the school, because we have ^{consented to engage in} not gone to this expense, ~~we have not hired thousands~~ ^{hundreds} of dollars to establish a school here to bring together students who will carry out wrong practices.

Manuscript Release # 1300
4-2-51 1493-1501
E. W. Latta

"Sunnyside," Coorabong, February 6, 1896.

All released: Series A#10 pp 25-33

To my Brethren in America:- TM 392-400

B. 8-1846

Manuscript Release # 240
1917
To Upward Look

The great office work of the Holy Spirit is thus distinctly specified by our Saviour, "And when he is come, he will reprove the world of sin." [Christ knew that this announcement was a wonderful trust. He was nearing the close of his ministry upon this earth, and was standing in view of the cross, with a full realization of the load of guilt that must be placed upon him as the sin-bearer. Yet his greatest anxiety was for his disciples. He was seeking to find solace for them, and he told them, "Nevertheless I tell you the truth; it is expedient for you that I go away: for if I go not away, the Comforter will not come unto you; but if I depart, I will send him unto you."

[Evil had been accumulating for centuries, and could only be restrained and resisted by the mighty power of the Holy Spirit, the third person of the Godhead, who would come with no modified energy, but in the fulness of divine power. Another spirit must be met; for the essence of evil was working in all ways, and the submission of man to this Satanic captivity was amazing.]

To-day, as in Christ's day, Satan rules the minds of many. O that his terrible, fearful work could be discerned and resisted. Selfishness has perverted principles, selfishness has confused the senses and clouded the judgement. It seems so strange that notwithstanding all the light that is shining from God's blessed word, there should be such strange ideas held, such a departure from the spirit and practise of truth. The desire to grasp large wages, with a determination to deprive others of their God-given rights, has its origin in Satan's mind; and by their obedience to his will and way men please themselves under his banner.

little dependence can be placed in those that have been taken in this snare, unless they are thoroughly converted and renovated: for they have been leavened by wrong principles, which they could not perceive were deleterious in their effect.

O if those in the various fields, in America and all over the world, were working according to the Bible rule, and were striving to uproot selfishness, what a work would be accomplished for the church. But sin which have from time to time been pointed out, are lying at the door of many, sins which the Lord regards as of no light character. If men would only give up their spirit of resistance to the Holy Spirit, the spirit which has long been leavening their religious experience, God's Spirit would address itself to their hearts. It would convince of sin. What a work! But the Holy Spirit has been insulted and light has been rejected. Is it possible for those who for years have been so blinded to see? Is it possible that in this late stage of their resistance their eyes will be anointed? Will the voice of the Spirit of God be distinguished from the deceiving voice of the enemy?

There are men who will see evidence which banner they are standing under, the banner of the Prince of life, or the banner of the prince of darkness. If they could only see these matters as they are presented to me; if they could see that, as far as their souls are concerned, they are men standing on the brink of a precipice, ready to slide over to the depths below, I do not think they would stand trembling on the brink another instant, if they had any regard for their salvation.

It is not the will of God that any shall perish, but that all shall have everlasting life. O could I be assured that in the coming conference my brethren would feel a sense of what pure principles mean to them and to all with whom they are associated, my heart would leap with joy. If those that have wandered so far from God and true righteousness